

6071

பண்டைத்
தமிழ்
மன்றங்கள்

Y73 (P31)

N66

105809

அரக

கழக வெளியீடு

பண்டைத் தமிழ் மன்றங்கள்

புலவர், இரா இளங்குமரன்

கழக வெளியீடு : கடகூடு

பண்டைத் தமிழ் மன்றங்கள்

ஆசிரியர் :
புலவர் இரா இளங்குமரன்

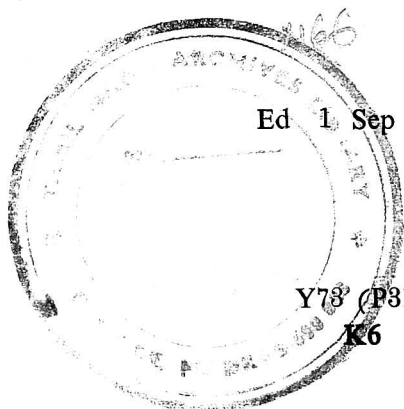
திருநெல்வேலித் தேன்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமீடெட்,
திருநெல்வேலி-6 சேன்னை-1.

1966

இராமு இளங்குமரன் (1930)

© 1966 THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS
PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LIMITED.

773 (P31)

PANDAITH THAMIZH MANRANKAL

(Paper Used: 51 x 76 Cms. 10.9 kg White Printing)

Appar Achakam, Madras - 1.

ப தி ப் பு ரை

சங்க காலம் தமிழகத்தின் பொற்காலம். தமிழ் மக்கள் சீரும்சிறப்பும் பெற்று விளங்கிய காலம், தமிழன்னை மக்களவையிலிருந்து மன்னரவை முடியும்வரையுள்ள எல்லா இடங்களிலும் செங்கோல் செலுத்தி வந்த காலம். அக்காலத்தில் தமிழ் மக்கள் எங்கெல்லாம் எவ்வெவ்வாறு தம் தாய்மொழியை வளர்த்து வந்தனர் என்பது படித்து அறிந்து கொள்ள வேண்டியவற்றுள் முதன்மையானதாகும்.

மக்கள் மன்றங்களில் தமிழ் வளர்ந்த செய்தியை இந்நூல் விரிவாக எடுத்தியம்புகின்றது. இந்நூலைக் கற்பதன் மூலம் அக்காலப் புலவர்களின் சொல்வன்மையையும் அஞ்சாநெஞ்சத்தையும் நன்கு உணரமுடியும். இடித்துரைப்பார் இல்லாத மன்னன் கெடுப்பார் இன்றியே அழிந்து போவான். நட்பு என்பது நகுதற் பொருட்டன்று; மிகுதிக்கண் மேற் சென்று இடித்தற் பொருட்டேயாகும். வேந்தர்களிடம் புலவர்கள் நண்பர்களைப் போலப் பழகினாலும் தேவையான காலங்களில் அவர்களுக்கு வேண்டிய அறிவுரைகளையும் அறவுரைகளையும் இடித்துக் கூறி அவர்களை நடுநிலை தவறாத நன்னெறியில் செலுத்தி வந்துள்ளனர்.

இத்தகைய அரிய நூலைச் சிறந்த முறையில் எழுதித் தந்த மதுரை, புலவர் திரு இரா இளங்குமரன் அவர்கட்குக் கழகத்தின் நன்றி உரித்தாகுக. இந்நூலை மாணவர்களும் மற்றவர்களும் கற்றுப் பயனடைவார்களாக.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

முன்னுரை

பழந்தமிழ் இலக்கியம் செவ்வியது; இனியது; சால்பு மிக்கது. அதனைப் பாடிய பெருமக்கள் அறிவியலின் ஏற்றமும், அறநெறியின் ஊற்றமும், கலை மாண்பும், பண்பாடும், பட்டறிவும் வாய்ந்தவர்களாக விளங்கினர். அவர்கள் காலத்தில், தமிழ் இலக்கியம் மன்பதையின் பொதுவுடைமையாக இருந்ததே. அன்றித் தனியுடைமையாக இருந்ததில்லை. அவ் விலக்கியப் பொற்காலத்தில் புலவர் பேரவை மட்டும் அல்லாமல் புதுப்புது மன்றங்களில் புகுந்தும் தமிழ் பொலிவுற விளங்கியது. அதனை, இனிய, எளிய முறையில் விளக்குகின்றது இந்நூல். இதனைக் கற்போர் பண்டைத் தமிழர் வரலாற்றையும், வாழ் வியலையும், பேரருட் பான்மையையும், பன்மாண் புலமையையும் ஒருங்கே அறிந்து பயன் பெறுவர் என்பது என் கருத்து.

இந்நூலை எழிலுற அச்சிட்டுத் தமிழ் உலகுக்குப் பயன்படச் செய்யும் திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தினருக்கும், கழக ஆட்சிக்குழுவின் தலைவர் உயர்திரு வ. சுப்பையா பிள்ளை அவர்களுக்கும் என் உள்ளார்ந்த நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

தமிழ் வாழ்க!

மதுரை }
10-8-'66 }

இங்ஙனம்,
இரா. இளங்குமரன்.

உள்ளுறை

	பக்கம்
1. அரசவை	1
2. அரண்மனை	11
3. அந்தப்புரம்	20
4. படைக்கலக் கொட்டில்	28
5. போர்க்களம்	39
6. கொலைக்களம்	51
7. சிறைக் கோட்டம்	60
8. வீடு	71
9. திண்ணை	81
10. முல்லைப் பந்தல்	89
11. குப்பை மேடு	97
12. ஆற்றங்கரை	108

பண்டைத் தமிழ் மன்றங்கள்

1. அரசவை

அரசவை கூடியிருந்தது. அவையிடையே அரசர் பொலிவுடன் அமர்ந்திருந்தார். அவருக்கு முன்னர் இரண்டு பக்கங்களிலும் வரிசைவரிசையாக அமைச்சர், படைத் தலைவர், அதிகாரிகள் ஆகியோர் தத்தமக்குரிய இடங்களில் அமர்ந்திருந்தனர். அரசின் வருவாய் குறித்து ஆராய்ச்சி நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது. அரசின் வருவாய் குறைவாகவும், செலவு மிகுதியாகவும் இருந்தமை அரசர்க்குப் பெருந்தலைவலியாகவே இருந்தது. “பல நலங்களும் பல்கிப் பெருகியுள்ள இந்நாட்டின் பொருள்நிலை இவ்வளவு இழிநிலையில் இருப்பானேன்” என்னும் ஐயம் அரசரைத் திகைக்கச் செய்தது. அவர் சிந்தனையில் தெளிவொன்றும் தோன்றுவதாக இல்லை. அந்நிலையில் அவைக்குப் பெரியவர் ஒருவர் வந்தார்.

பனிக்கட்டியின் பாடம் :

வந்த பெரியவர், ஆராய்ச்சிப் பொருளை அறிந்து உண்மை தெளிந்தார். அதனை அரசர்க்கு நயமாய் வெளிப்படுத்தும் வழியொன்று கண்டார். ஏவலனை

அனுப்பி இரண்டு தட்டுக்களைக் கொண்டுவரச் செய்தார். இரண்டு பெரிய பனிக்கட்டித் துண்டுகளையும் கொணரச் செய்தார். அக்கட்டிகளைத் தட்டுக்கு ஒன்றாக வைத்து, அரசர்க்கு இரண்டு பக்கங்களிலும் இருந்தவர்களுள் கடைசியிலிருந்த இருவரிடம் கொடுத்துத் தட்டுக்களை அரசரிடம் சேர்ப்பிக்க வேண்டினார். அவர் வேண்டியபடியே தட்டுக்கள் கைமாறிக் கைமாறி இறுதியில் அரசரை அடைந்தன. ஆனால் பனிக்கட்டிகளோ உருகி உருகிக் குறைந்து போய்த்தான் அரசரை அடைந்தன. முதற்கண் இருந்த பனிக்கட்டிகளின் அளவு என்னே! அரசரை அடைந்த பனிக்கட்டிகளின் அளவு என்னே! எங்கே கரைந்தன பனிக்கட்டிகள்? இவை காட்டு வன என்ன?

நாட்டில் வளம் இருந்தும், வருவாய் பெருகி இருந்தும் நாட்டுக்குப் பயன்படாது எப்படி எங்கெங்கெல்லாம் கரைகின்றது என்பதைத் தெளிவாகக் காட்டினார் பெரியவர். அதன் பின்னர் அதிகாரிகளையும், அமைச்சர்களையும் முறைபெற ஆராய்ந்து அரசர் வழிப்படுத்தினார். வருவாய் பெருகிற்று. இத்தகைய நிகழ்ச்சி ஒன்று இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்த் தமிழகத்து அவை ஒன்றில் நிகழ்ந்தது.

அறிவுடை நம்பி :

பாண்டிநாட்டைப் பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி என்னும் அரசன் ஆண்டுவந்தான். அவன் காவலனாக இருந்ததேயன்றிப் பாவலனாகவும் விளங்கினான். வெள்ளை உள்ளத்தினான அவனிடம் அறம் அடைக்

கலம் புகுந்திருந்தது. தன்னைப் போலவே அதிகாரிகளும் மக்களும் அறநெஞ்சம் படைத்தவர்களாக இருப்பர் எனவே கருதி இருந்தான். அதனால் அரசியலில் ஆங்காங்கே சில பல குறைபாடுகள் கிளம்பின. நன்னெஞ்சம் உடையவனும் வேந்தன், நாட்டிலே நடந்து வந்த இவ்வன்செயல்களை அறிந்தான் அல்லன். அறிந்திருந்தோரும் அரசனிடம் சென்று உண்மை உரைத்தாரல்லர். அதிகாரிகளும், பதவி வேட்டைக்காரர்களும் செய்யும் கொடுமையைக் குறித்துக் காட்டுவதில் எல்லோருக்கும் துணிவு ஏற்பட்டுவிட முடியுமா? அவர்களைக் குற்றம் சாட்டுவது கத்தியை நட்டு அதன்மீது பாய்வதற்கு ஒப்பானது அன்றோ!

பிசிராந்தையார் :

பொதுநலம் நாடுபவர்கள் அச்சத்தால் நாட்டில் நடக்கும் தீய செயல்களையெல்லாம் பொறுத்துக் கொண்டு இருக்க மாட்டார்கள். நல்லவற்றைப் பாராட்டுவதை எவ்வாறு நயத்தக்க செயல்களாகக் கருதுவார்களோ, அவ்வாறே அல்லவற்றை இடித்துக் காட்டுவதையும் அரிய கடமையாகக் கருதுவார்கள். இத்தகைய பொதுநலம் பூத்துக் குலுங்கும் புகழ்வாய்ந்த புலவர்மணியாகத் திகழ்ந்தார் ஒருவர். அவர் பிசிர் என்னும் ஊரைச் சேர்ந்தவர். ஆந்தையார் என்னும் பெயரினர். அரசனை நன்கு அறிந்தவர்; அவனைச் சூழ்ந்துள்ளவர்களையும் அறிந்தவர்; அரசராலும் நன்கு அறியப் பெற்றவர். அத்தகையவர்தாமே அறிவுரை கூறத்தகவுடையவர்!

அரசவையில் புலவர் :

பிசிராந்தையார் அரசன் இயல்பையும், அதிகாரிகள் செயலையும், மக்கள் நிலையையும் தெள்ளிதின் அறிந்து, உண்மையை உரைத்து நாட்டைக் காப்பதொன்றே காலத்தால் செய்யும் நற்கடன் என்று துணிந்து அரசன் அவையை அடைந்தார். பாண்டியன் அறிவுடைநம்பி அரசியற் சுற்றம் குழந்திருக்கச் சிந்தனையில் ஈடுபட்டு இருந்தான். நாட்டின் வருவாய் நிலை குறித்த சிந்தனைக்கு இடையே - சிக்கலான பொருளாதாரச் சிந்தனைக் கிடையே - எவரும் புகழுடியுமா? அனுமதி கிட்டுமா? அரசரும், அவையினரும் ஏற்பரா?

ஆட்சிச் சக்கரத்தை உருட்டிச் செல்லும் உயர் வட்டாரத்தினர் அன்றி எவரும் புகழுடியாத அவைக்கண் புகுந்தார் பிசிராந்தையார். காட்சிக்கு எளியனும் பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி, கவிக்குலக் கோமகனைக் கனிந்த சொற்களால் வரவேற்று இருக்கச் செய்தான்; இன்னுரை பல கூறினான். பின்னர், அவை, தான் மேற்கொண்ட பணியை ஆராயத் தொடங்கியது. புலவர் பெருமகனார்க்குத் தேடி வந்த வாய்ப்பு எளிதில் கிட்டியது; உள்ளத்தில் எழுந்த உணர்வை அடக்கிக் கொண்டு அமைதியாக இருந்தார்.

புலவர் பொருமல் :

‘நாட்டின் வருவாய் போதாது’ என்றும், ‘குடிகளிடம் வரிகளைக் கூட்டி வாங்குதல் வேண்டும்’ என்றும் அதிகாரிகள் அனைவரும் ஒன்றுபோல் உரைத்

தனர். அவர்கள் உரையையும் ஆராயாமல், மக்கள் உண்மை நிலைமையையும் அறியாமல் 'நல்லபடி நடக்கும்' என்னும் கருத்தால் அமைதியாக இருந்தான் பாண்டியன். இவ்வளவு போதும் அல்லவா அதிகாரிகள் வேட்டைக்கு! ஏதேதோ வரிகளை அடுக்கினர். புலவர் பிசிராந்தையார் பொருமினார்; புண்பட்டார். இடித்துரைத்து இயல்நெறி காட்டுதற்கு உரிய இடம் இதுவே எனத் தெளிந்தார். திட்டமான கருத்துடைய அவர் தெளிவாகச் சொல்லமாட்டாரா? அருமையாக அவையோர் அஞ்ச, அறிவுடை நம்பி உண்மைநிலை அறிய அன்னைத் தமிழ் மொழியில் பேசினார்:

புலமை உரை:

“வற்று வயல்வள மிக்க பாண்டி நாட்டின் வேந்தே! அறிவுடை நம்பி! இன்று இந்த அவையினிடை ஒன்று கூற விழைகின்றேன். அஃது உன் பொருட்டே ஆன ஒன்றன்று; உலகுக் கெல்லாம் உரித்தான பொதுமையான செய்தி. ஆனால் உன் முன்னிலையில் கூறுதற்குரிய நிலைமை இப்பொழுது எனக்கு ஏற்பட்டுள்ளது. கேள்! நீ அறிவுடை வேந்தன் ஆகவின் - பைந்தமிழ்ப் பாவலன் ஆகவின் - என் மொழியை இனிது கேட்டு நடப்பாய் என்று நம்புகின்றேன்.”

“புலவர் மணியே! ஐயம் வேண்டா; தங்கள் பொன்னுரையை என் தலைமேல் சொண்டு போற்றி ஒழுகத்தவறேன்; -புகலுங்கள்” என்று கைகூப்பித் தலைதாழ்த்து நின்றான் நம்பி. அவையோ, புலவர் உரையை நோக்கிச் செவிசாய்த்துக் கிடந்தது.

உவமை விளக்கம் :

“நீர் வளமும் நிலவளமும் ஒருங்கமைந்தது நின் நாடு. இவ்வளங்களால் நின்னாட்டில் வயல் நிலமெங்கும் நெற்பயிர் கரும்போ, வாழையோ, கழுகோ என்று ஐயுறுமாறு வளர்ந்து வளம் நல்கிவருவது கண்கூடாகும். மக்கள் பசித்துயர்க்கு வேண்டிய அளவில் உணவுதர முடியாத நாடா உன் நாடு? ‘மா’ என்னும் அளவினையுடைய சிறு நிலத்தின் விளைவு கூட மலைபோன்ற பெரிய யானைக்கும் பல நானைக்கு உணவாகப் போதுமே ! இத்தகைய வள நாட்டின் வருவாய்க்குக் குறைவு ஏது? கால்வாயில் நீர் குறைவின்றிப் பெருக்கெடுத்தோடி வந்தும் குளத்தில் நீர்ப்பெருக்கு இல்லை என்றாலும், மடையில் இருந்து வாய்க்கால் வழி வெளியேறியும் வயலுக்கு நீர் எட்டவில்லை என்றாலும் ஏதோ தக்க காரணம் இருக்க வேண்டும் அல்லவா ! ” என்று புலவர் தாம் கூற வந்த அறிவுரைக்கு முகவுரை வகுத்துக் கொண்டார்.

“அறிஞரே ! இதுவே எனக்கு இப்பொழுதுள்ள சிக்கல் ; இந்த அவைக்கும், நாட்டுக்கும் பொதுவாகவுள்ள சிக்கல் ; இதனைத் தீர்த்து வைக்கும் அளவில் திட்டம் தந்தால் மிக மகிழ்வேன். காலத்தில் தங்கள் வருகை கிடைத்தமை எங்கள் கடமையைச் சிறப்புற ஆற்றத் துணை செய்யும் என்று கருதுகின்றேன் ” என்று அகமும் முகமும் மலர்ந்து புலவரை வேண்டினான் அறிவுடை நம்பி. அவைக்கண் இருந்த பலரும் ‘திரு திரு’ என விழித்தனர். குற்றமுள்ள நெஞ்சம், குழிபறித்துக்

கொடுமை செய்யும் டெஞ்சம் 'குறு குறு' க்கும் அல்லவா !

திறமான முறை :

“மா அளவுள்ள நிலத்தின் விளைவும் யானைக்குப் பன்னாள் உணவாகலாம் ! எப்படிச் செய்தால் ? மணி முற்றியபின் அறுத்துப் பக்குவமாய் அடித்துச் சிந்திச் சிதறிப் போகாமல் காத்து, வேண்டும் அளவுக்கு அரிசி ஆக்கிச் சமைத்துக் கவளம் கவளமாக உருட்டி உரிய பொழுதுகளில் உணவாகத் தந்தால், யானைக்குப் பன்னாள் உணவாகும். ஆனால் கதிரை அறுக்காமலே களிற்றைக் கழனிக்குள் கட்டுப்பாடற்று ஏவித்தின்ன விட்டு விட்டால், இல்லை, கதிர் ஈனுமுன்னே - பச்சைப் பயிராக இருக்கும் போதே - களிற்றைச் சுற்றித் திரிய விட்டு விட்டால் ? ” என்று வினாவில் நிறுத்தினார் சொல்ல வல்ல புலவர் பெருமான்.

“அவ்வளவும் சிறிது பொழுதில் அழிந் தொழியும்; யானையின் பசிக்கும் அஃது உணவாகாது” என்றான் அறிவுடை நம்பி. புலவர் தொடர்ந்தார் :

“ஆமாம் ! மா அளவு அன்று. நூறு ஏக்கர் நிலமாகவே இருக்கட்டுமே ! யானை மட்டும் கட்டுக் காவல் இன்றி நுழைந்து தின்னத் தொடங்கினால் போதும் ! அனைத்தும் கெட்டொழியும். யானை யாவது நிறைந்த பயன்பெறுமா ? அதன் வாய்க்குள் செல்லும் உணவைப் பார்க்கிலும், காலால் மிதிபட்டு மண்ணோடு மண்ணாகிக் கெடுவதே மிகுதி

யாகும். அதன் மிதிப்பிலும், நசுக்குதலிலும், அசைப்பிலும், ஆரவாரத்திலும் கெடாப் பயிர் இருக்க முடியுமா?”

“முடியவே முடியாது” என்றான் நம்பி.

முடிப்புரை :

“இவ்வுண்மையை அறிவுடைய வேந்தன் உணர வேண்டும். உண்மையாக உணர்ந்து, உள்ளத்தே கொண்டால் நாடு நலம் பெறும்; கோடி கோடியாகச் செல்வம் பெருகிக் குவிந்து மன்னனுக்கும் மக்களுக்கும் நன்முறையில் பயன்படும். ஆனால், அரசன் இம்முறையினை அறியாது, அறநெஞ்சம் சிறிதும் இல்லாத அரசியல் சுற்றத்தார்களுடன் கூடி இருந்து, இரக்கம் என்னும் ஒரு பொருளை எண்ணாமல் மக்களை அலறவைத்து, வரிவாங்குவதை மேற்கொண்டால், யானை தானும் உண்ணாமல், வளத்தையும் கெடுத்தது போல், அரசன் தானும் பயன்பெறுது நாட்டையும் கெடுத்தவன் ஆவான். அவன் நாடு ஒன்று மட்டுமோ கெடும்? தீய அவ்வேந்தனின் செயல் உலகைக் கெடுக்கவும் தவறுது. இதனை அரசனாய் நீயும், உன் சுற்றமாகிய இவ்வவையினரும் நன்கு அறிந்து செயல்படுவீர்களாக” என்றார் பிசிராந்தையார்.

சொல்லிய வண்ணம் செயல் :

— அறிவுடை நம்பி, ஆன்றவிந்து அடங்கிய சான்றோராம் ஆந்தையார் உரையில் தன்னை மறந்து அரியணையில் சாய்ந்து இருந்தான். அவையோர் முகத்தில் ‘உயிர்க்களை’ இல்லை. புலவர் பொன்னுரை

நன்றாக வேலை செய்யத் தொடங்கியது. சொல் லும் சொல்லை, வெல்லுஞ் சொல் இல்லாதவாறு சொன்னார் அல்லரோ புலவர்!

கட்டவிழ்த்து விடப்பெற்ற களிற்று கழனியைச் சிதைப்பதுபோல, அதிகாரிகள் மக்களைச் சிதைத்து வருத்தி வரிவாங்குகின்றனர் என்றும், கதிர், யானையின் வாய் புகுவதனினும் காலில் பட்டுக் கெட்டு ஒழிவது மிகுதியாதல்போலக் கருவூலம் வரும் பொருளினும் கையாடல், கையூட்டுக் (இலஞ்சம்) களால் அதிகாரிகள் கொள்ளை கொண்டு செல்வதே மிகு பொருள் என்றும், அரசின் வருவாயும் குறைந்து, நாடும் சீர்கேடு அடைய நேரிடுகிறது என்றும் தெளிவாக அறிந்தான் பாண்டியன் நம்பி. அறிந்ததை 'நாளை' என்று தள்ளிப் போடாமல் உடனே நடைமுறைக்குக் கொண்டுவரத் திட்டம் தீட்டினான்; செயலாற்றினான்; நாடு வளம் பெற்றது; மக்கள் ஃலம் உற்றனர்; நம்பியும், புகழும் பொலிவும் ஒருங்கு பெற்று மகிழ்ந்தான் அறிவுடை நம்பி அல்லவா!

புலமைப் பயன் :

புலவர் புலமை அவருக்கு மட்டுமா பயன் பட்டது? அவர் சுற்றத்தின் அளவிலேயா நின்றது? அவர் புலமைநலம் நாட்டுக்கு-ஏன்? உலகுக்கே பயன் பட்டது; பயன்படுகின்றது! பயன் படவும் செய்யும்! அவர் வாழ்க!

புலவர் பிசிராந்தையார் தம் இலக்கியப் புலமையை இலக்கியம் வல்ல புலவர் இடையிலா காட்டினார்? புலவர்களுக்கு மட்டுமா இலக்கியம்

உரிமை உடையது? இலக்கியம் பொதுச் சொத்து! மொழி பேசும் அனைவருக்கும் உரிய பொது நலச் சொத்து! அதனைத் தெள்ளிதின் அறிந்த பெருமகன் ஆதலால், பிசிராந்தையார் அரசனது பொருள் ஆய்வுக் களத்தில் புகுந்து விருந்துப் படைத்தார்; நல்ல மருந்தாகவும் படைத்தார். விருந்தாகவும் மருந்தாகவும் அமையச் சமைத்துப் படைப்பது, அரிய கலை வல்லார்க்கும் அரிய கலை! அக் கலையில் கைதேர்ந்தவர் ஆந்தையார். ஆதலால், அரசவையையே இலக்கிய மன்ற மாக்கி இன்றமிழ் விருந்து படைத்து விட்டார். விருந்தின் சுவையோ, ஈராயிரம் ஆண்டுகள் கடந்தும் நயத்தக்க நறுமணம் கமழ்வதாக உள்ளது. அவர் செய்த

விருந்துப் படையல் இதோ...!

“காய்நெல் லறுத்துக் கவளம் கொளினே
மாநிறை வில்லதும் பன்னாட் காகும்;
நூறுசெறு வாயினும் தமிழ்த்துப்புக் குணினே
வாய்புகு வதனினும் கால்பெரிது கெடுக்கும்;

5. அறிவுடை வேந்தன் நெறியறிந்து கொளினே
கோடி யாத்து நாடுபெரிது நந்தும்;
மெல்லியன் கிழவ னாகி வைகலும்
வரிசை யறியாக் கல்லென் சுற்றமொடு
பரிவுதப வெடுக்கும் பிண்டம் நச்சின்

10. யானை புக்க புலம்போலத்
தானும் உண்ணான் உலகமும் கெடுமே”

2. அரண்மனை

‘பசி வந்திடப் பத்தும் பறந்துபோம்’ என்கிறார்கள். உண்மைதான்! ஆனால், இவ்வுரையை மாற்றி அமைக்க வல்ல மாண்பினர் எவரும் மாநிலத்தில் பிறக்கவில்லையா? ஊழையும் புறங்காணும் ஊக்கம் மிக்கவர்களைப் பசித்துயர் என்னதான் செய்துவிடமுடியும்?

வறுமைப் புலவர்:

பெரிய அடுப்பு; உலையேற்றி எத்தனையோ நாட்கள் இருக்கும்; காட்டுக் காளானும் வீட்டின் அடுப்பில் கொழுத்து வளரும்படியான வறிய வாழ்வு; பசியால் துடித்து அழும் பச்சைக் குழந்தை; அதனை ஆற்றும் வழிவகை எதுவும் அறியாத அன்புத் தாய்; இருவர்தம் இடர்மிக்க நிலைமையையும் எப்படித் தீர்ப்பது என்னும் ஏக்கமிக்க தந்தை - இத்தகைய குடும்பம்; குடும்பத்தின் தலைவர் யார்? வறுமைத் தந்தையே தலைவர்; அவர் ஒரு புலவர் - பெரும் புலவர்! பெருந்தலைச் சாத்தனார் என்பது அவர்தம் பெயர்.

முதிரத்து வள்ளல்:

முதிரமலைக்குத் தலைவனும், நிகரில்லாத கொடையாளனுமான குமணனைக் காணப் புறப்பட்டார் புலவர் சாத்தனார். ‘கொற்ற மாமுடி தாங்கிக் கோல்’ செலுத்திக் கொண்டிருப்பான்’ குமணன் என்று எண்ணிக் கொள்ளை ஆசையோடு வந்த புலவர் குமணனைக்கண்டார் அல்லர். ஏன்?

குமணனுக்கு இளங்குமணன் என்னும் தம்பி, ஒருவன் இருந்தான். அண்ணன்புகழ் ஓங்குவது கண்டு பொருமையும், புலவர் முதலாயவர்களுக்கு வாரி வாரி வழங்கினால் பொருள் அனைத்தும் தொலைந்து போமே என்பதால் உண்டாய கவலையும் கொண்டு அண்ணன் குமணன் மேலும், அடுத்து இருந்த பெருமக்கள் மேலும் கோபமும் கொதிப்பும் உடையவனாய் வாய்ப்புக் கிடைத்த போதெல்லாம் கொடுஞ்சொல் கூறிக் கொண்டிருந்தான் அவன். ஆம்! அவன் அறநிலை பிறழ்ந்து மறநிலை பேணினான். கண்ணினும், கருத்தினும் நல்ல அண்ணனைப் பகைவனாகவே கருதினான். இளங் குமணன் நெஞ்சில் வஞ்சம் நிலைத்தது; வாயில் வசைகிளைத்தது. செயலில் வன்கொடுமை ஊன்றியது. தன்னொத்த குணமுடைய கூட்டத்தைத் தன்ன தாக்கிக் கொண்டு, சூழ்ச்சியால் நாட்டைக் கவரத் திட்டமிட்டான். வள்ளல் குமணன் - வையம் வாழ வாழும் தாய்மைக் குமணன்—தம்பி சூழ்ச்சியையும், தகவற்ற துணியையும், அவனுக்கமைந்த துணையையும் எண்ணி நயத்தக்க ஒரு செயலைச் செய்தான்.

காட்டில் கவிஞர்:

தம்பி மகிழ், கலைவல்லார் கவல, நாடு விடுத்துக் காடு தஞ்சமாக அடைந்தான் குமணவள்ளல். பாராண்ட வேந்தன் பாழுங் காட்டிலே வாழும் போழ்திலேதான் புலவர் பெருந்தலைச் சாத்தனார் அவனைத் தேடி அரண்மனைக்கு வந்தார்; நடந்த செய்தியை அறிந்தார்; காட்டுக்கே நடந்தார். “கொடுங்கோல் மன்னர் வாழும் நாட்டில், கடும்புலி வாழும் காடே நன்று” என்பது மன்னன் அதிவீர ராமன் ஆய்ந்து கண்ட முடிவுரை அல்லவா!

தாயும் சேயும்:

தாய்க்கு எத்துணையோ தொல்லைகள் இருக்கலாம். எனினும் குழந்தை அவற்றைப்பற்றி எண்ணிப்பார்த்தா தன் ஆவலை வெளியிடுகின்றது? இடம், காலம் தெரிந்தா தன் வேட்கையை வெளியிடுகின்றது? அதன் கருத்து அனைத்தும் தான் விரும்பியதை எவ்வாறேனும் பெற வேண்டும் என்ற ஒன்றை அன்றி வேறென்ன உண்டு? ‘குணங்களால் உயர்ந்த வள்ளல்’ குமணன் தாயாக இருந்தான். வேட்கையை உரைத்து நிறைவேற்றிக் கொள்ளும் விருப்பு மிக்க குழந்தையாக இருந்தார் பெருந்தலையார்.

நொந்த புலவர்:

“வறியவர் துயர் துடைக்கும் வள்ளல் பெருமானே! குமண! குழந்தை பசித்துயரால் தாய் முகத்தை நோக்கியது; தாயோ என் முகத்தை நோக்கினாள்; நானோ, வள்ளலாகிய நின் முகத்தை நோக்கி வந்தேன்; ‘நேற்றுக் கொன்றது போல் வந்த வறுமை இன்றும் வருமோ’ என்று எண்ணி எண்ணி நொடி தோறும் வறுமைத் துன்பத்தில் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கும் நான், உன்னை எப்படி வற்புறுத்தி யாகிலும் பரிசுபெறாமல் போதற்கு இயலாது” என்று வந்த நோக்கத்தை யுரைத்தார் நொந்த புலவர்.

வாட் கொடை:

பாவம்! குமணன் யாது செய்வான்? “கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது” என்பது உண்மை தான். ஆனால் வறுமைத் துயரைக் கேட்ட அளவில் அதனை ஓட்ட வழிவகை வேண்டுமே! அல்லது,

“எதுவும் தருதற்கு இல்லை; போய்வா” என்று கல்லாக நின்று சொல்லுதற்கு ஏற்ற உள்ள உறுதியேனும் வேண்டுமே! புலவனைப் பற்றிய பொல்லாத வறுமையைக் கண்டு பொருமி அழும் புரவலன் குமணன் நெஞ்சத்தில் அத்தகைய வன்மை உண்டாகுமா? ‘தருகை நீண்ட’ தனிப் பெருங் கொடையாளனாகிய அவன் கைகள் தாம் ‘வாளா’ கிடக்குமா?

“நாட்டை இழந்தது என்னைப் பொறுத்த அளவில் சிறிய அளவில்கூடத் துன்பமாக இருந்தது இல்லை. நல்லவர்களும், கலை வல்லவர்களும் காப்பார் இன்றிக் கவலை அடைவார்களே என்ற கனிவால் ஏற்பட்ட துயரம் மட்டும் ஓரளவு எனக்கு இருந்தது உண்மை. ‘கருப்பைக்குள் முட்டைக்கும், கல்லினுள் தேரைக்கும் விருப்புற்று அழுது அளிக்கும் இறைவன்’ இருக்கும்பொழுது இக் கவலை நமக்கேன் என்று துணிவு கொள்ள என்னால் முடிந்தது. ஆனால், வாட்டும் வறுமை, பிடர் பிடித்துத் தள்ளக் காட்டுக்கு வந்த பாட்டுத் திறன் மிக்க பாவலனை வெறுங் கையனாக விடுவதுதான் கொடுந் துயராக உள்ளது” என்று ஏங்கினான். வரிசை அறிந்து வழங்கிப் பழகிய கை ‘வாளா’ கிடக்காமல், ‘வாளை’த் தூக்கியது. ‘புழுத்தலைப் புலையனேன்’ தலைக்குப் பெரு மதிப்புள்ள விலை தருவதாகக் கூறியுள்ளான் தம்பி இளங்குமணன்; என் தலையைக் கொய்து கொண்டு சென்று கொடுத்து உம் வறுமையைப் போக்குக’ என்று வலியுறுத்திக் கூறி வாளைப் புலவர் கையில் தந்தான். ‘எழுத்தாணி’ பிடித்து வளர்ந்த மெல்லிய நல்ல கை, வாளை வாங்கியது; ஏங்கியது உள்ளம்.

போது நலப் புலவர் :

புலவர் உள்ளத்தே புத்த ணர்வு ஒன்று புகுந்தது. “நல்ல வேளை ! நாட்டுக்கு நல்ல வேளை ! இவ் வேளையை நமுவ விடுதல் கூடாது” என்று எண்ணினார். ‘இவ்வாளை இவ்வள்ளல் கையில் இருந்து வாங்கியதே நலம் ; இதனைக் கொண்டு எவ்வளவோ செய்யலாம் ; இன்னாத பொழுதில் கூட இனிய வாய்ப்பு எய்துகின்றது!’ என்று துணிந்து, காட்டெல்லையிலே நில்லாமல், நாட்டெல்லையிலே கால் வைத்தார் புலவர் சாத்தனார் ; இளங்குமணன் இருக்கும் அரண்மனையை அடைந்தார்.

தனித்திருந்த இளங்குமணன், தடையின்றி உள்ளே வாளுடன் வரும் புலவரைக் கண்டு தயங்கி னான். அதற்குள் ‘வெற்றி ! வெற்றி’ என்று முழக்க மிட்டார் புலவர். திகைத்து நின்றான் இளங்குமணன்.

புலவர் பசித்துயர் போன இடம் தெரியவில்லை ; வறுமைக் கொடுமை தலைகாட்டவே இல்லை ; முதற் கண் வந்த போதிருந்த நோக்கம் சிந்தை விட்டு அகன்றது. புதிய புதிய எண்ணம் ; புதிய புதிய வேட்கை ; புதிய புதிய செயல்கள் ; ஆம் ! தன்னலங் கடந்த பொதுநலப் புலவர் கோன் ஆகிவிட்டார் !

வெற்றி ! வெற்றி ! :

சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்த இளங்குமணன் நிமிர்ந்து புலவரைப் பார்த்தான். “வேந்தே ! வெகுண்டு வந்தாரை விண்ணுலகுக்கு அனுப்பு

வதை விளையாட்டாகக் கொண்ட வீர வேந்தன் குமணனை எளிதில் வென்ற அரிய வெற்றிச் செருக்கோடு வருகின்றேன்” என்றார்.

வெற்றி கொண்ட மகிழ்ச்சி!—குமணனை—அண்ணனை—வெற்றி கொண்ட மகிழ்ச்சி! கையிலே வாள்!...குமணனைக் கொன்றுவிட்டாரா? ...உடன் பிறப்பின் உணர்ச்சி எழும்பியது இளங்குமணனுக்கு! புல்வர் தொடர்ந்து பேசினார்:

உலகநிலை :

“இந்த நிலைபேறு இல்லாத உலகத்தே ஒருவன் நிலைக்க வேண்டுமானால் யாது செய்தல் வேண்டும்? சாவாமல் எவரும் இருக்க முடியுமா? முடியாதே! ஆயின், இறப்பினைக் கடக்கும் திறனற்ற மக்கள் நிலைப்பது எப்படி? இறப்பு என்பதை அறியாத ஒன்றனைத் தஞ்சமாக அடைதல் வேண்டும். இறப்பு இல்லாத அந்த ஒன்று எது? அதுவே புகழ். புகழை உலகில் நிலைநிறுத்தி இறந்தவர்களே என்றும் நிலைத்தவர்கள். புகழை நிலைநிறுத்த வழியென்ன? ஈகையே வழி! ‘இல்லை’ என்று இரந்து வந்தவர்க்கு, ‘இல்லை’ என்று கூறாமல் உதவவேண்டும். ஈயும் கை உடையவரே ‘ஈகை’ யாளர். ஈகைத் தன்மை இல்லாதவர் உலகில் இருந்தும் இல்லாதவரே! பலர்தம் செல்வத்தைச் சிக்கெனப் பிடித்துப் பிறர்க்குக் சிறிதும் உதவாக் குற்றத்தால், வள்ளல்கள் வீரையில் வைத்து எண்ணப்படாமல் போய் ஒழிந்தார்கள். இத்தகையவருள் ஒருவனா யான் வெற்றி கொண்டு வந்திருக்கும் வேந்தன்!

வள்ளலின் வாள் :

“கால் அளவும் தாழ்ந்து தொங்கும் மணிகள் ஒலிக்க, பார் அதிர நடந்து, களத்திலே வெற்றி காணும் அழகிய நெற்றியினை உடைய யானை முதலாக உள்ள உயர்ந்த பொருள்களையும் எண்ணிப் பாராமல் பாடி வந்தவர்களுக்குப் பரிசாகத் தரும் வள்ளல் குமணனைக் கண்டு என் வறுமை நிலைமையைச் சொன்னேன். ‘பாடி வந்த புலவன் பரிசின்றி மீள்வது நாடு இழந்ததினும் மிகக் கொடுமையானது என்று எண்ணித் தன் தலையைத் தருமாறு வாளைத் தந்தான். உயிரினும் உயரிய பொருள் ஒன்று உண்டா? உயிர்க் கொடை பெற்ற உவகைக்கு ஓர் அளவும் உண்டா? அவ்வுவகை பிடர் பிடித்துத் தள்ளவே உன்னிடம் வந்தேன்” என்றார் சாத்தனார்.

விலங்கியல் விலகியது :

புலவர் உரை, இளங்குமணன் செவியைத் தட்டித் திறந்தது; சிந்தனையை மூட்டியது. தன் செயல் தவறு மிக்கது என்பதைத் தெள்ளத் தெளிய எடுத்துக் காட்டியது. “வள்ளல் குமணனுக்கும் கேடு குழந்தாயே கொடியாய்!” என்று நெஞ்சம் குத்திக் குடைந்தது. களிறுகளை வெட்டி வெட்டிக் களத்திலே பரணி பாடிய வாள்—சாத்தனார் கையில் இருந்த வாள்—, “கவிப் புலவன் கைப் பொருள் ஆனேன்” என்று இளங்குமணனை நோக்கிச் சிரிப்பது போல் ஒளிவிட்டது. இந்நிலைமையில் ‘விலங்கு’ நிலைமை விலகி ஓட மனித நிலைமை வந்து சேர்ந்தது.

அண்ணன் இருந்த காட்டுக்கு ஆர்வம் உந்த ஓடினான் குமணன் தம்பி. காலடியிலே வீழ்ந்து கண்ணீர் சொரிந்தான். கட்டித் தழுவி எடுத்துக் கலக்கம் போக்கினான் அண்ணன். புலவர் செய்த பொருள் மிக்க செயலை அறிந்தான் குமணன்.

பெருந்தலை :

தம்பி வேண்டலும், புலவர் தூண்டலும் உந்தக் குமணன் காடு விடுத்து நாடு வந்து சேர்ந்தான். முதிரத்து மக்கள் மகிழ்வில் முதிர்ந்தனர். புலவர் சாத்தனார் குமணனது பெறற்கரிய தலையை - பெருமை மிக்க தலையைக் காத்தமையால் பெருந்தலைச் சாத்தனார் என்று புலவர் பெருமக்களால் பெருமைப் படுத்தப் பெற்றார். கோவேந்தர் சிறுமையைப் போக்கிய பாவேந்தர் பெருமையை எண்ணும்போது 'பெருந்தலைச் சாத்தனார்' என்னும் பெயர்த் தகவு நன்கு தோன்றும்!

நல்ல நடுவர்

சாத்தனார் தமிழ்ப் புலமை எதற்குப் பயன் பட்டது? எவ்வாறு பயன்பட்டது? எவ்விடத்தே பயன்பட்டது? நான்குபேர் "நன்று! நன்று!" என்று தலை அசைத்துப் போற்றுதற்காகவா இலக்கியத்தைப் பயன் படுத்தினார்? பிளவுபட்டு நின்ற-பண்பில் பெரு வேற்றுமையுடன் நின்ற-உடன் பிறந்தவர்களை ஒன்று படுத்தும் நடுவராக இருந்தார் சாத்தனார். ஒன்றுபடுத்தும் அறத்தின் வரிச் சட்டமாக இருந்தது அவர் உரை. அறம் வளரும் மன்றமாகவே ஆக்கிவிட்டார் இளங் குமணன் இருந்த அரண்மனையை! காலம் கருதி,

இடம் தெரிந்து, உள்ளத்தில் ஊன்றுமாறு உரிய முறையில் உரைத்து நலமொன்றே செய்யும் நல்ல நடுவராக இருந்தார் சாத்தனார். அதே பொழுதில், அரிய இலக்கியப் புலவராகவும் இருந்தார். அதனால் அரண்மனையில் இருந்த அரசன் ஒருவனையே முன்னிலைப் படுத்தித் தம் இலக்கியச் சொற்பொழிவை வெற்றியுற நடத்திக் கொண்டார். விரும்பிய பயனையும் பெற்றார். அவர் அன்று படைத்த அந்த இலக்கியம் இன்றும் பொலிவோடு புறநானூற்றில் விளங்கக் காண்கிறோம். தாய்த் தமிழ் என்ன ஆளத் தகுதியற்ற மொழியா? சட்டத்தைத் தாங்கும் சால்பில்லாத மொழியா?

பெருந்தலைச் சாத்தனார் படைப்பு வருமாறு:

மன்னு வுலகத்து மன்னுதல் குறித்தோர்
தம்புகழ் கிறீஇத் தாமாய்ந் தனரே;
துன்னருஞ் சிறப்பின் உயர்ந்த செல்வர்
இன்மையின் இரப்போர்க் கீஇ யாமையிற்
றென்மை மாக்களிற் றொடர்பறி யலரே;

5. தாடாழ் படுமணி இரட்டும் பூதுதல்
ஆடியல் யானை பாடுநர்க் கருகாக்
கேடில் நல்லிசை வயமான் தோன்றலைப்

“பாடி நின்றனெ னாகக் கொன்னே
பாடுபெறு பரிசிலன் வாடினன் பெயர்தலென்

10. நாடிழந் ததனினும் நனிஇன் னாதென
வாடந் தனனே தலையெனக் கீயத்
தன்னிற் சிறந்தது பிறிதொன் றின்மையின்
ஆடுமணி உவகையோடு வருவல்
ஓடாப் பூட்கைநின் கிழமையோற் கண்டே.”

(புறநானூறு: 165)

3. அந்தப் புரம்

சிலப்பதிகாரம் உயரிய செந்தமிழ்க் காவியம் ஆகும். அக்காவியத் தலைவி கண்ணகியார். அவரை அன்றி மற்றொரு கண்ணகியாரும் சங்க காலத்தே வாழ்ந்தார். அவர் மயிலுக்குப் போர்வை அளித்த மாபெருங் கொடையாளனும் பேகன் என்னும் அரசனின் மனைவியார் ஆவர்.

பழம் பொதினி :

முருகன் திருக்கோயிலுடன் திகழும் பழனி பண்டைய நாளில் பொதினி என்னும் பெயருடன் இலங்கியது. பொதினியைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆவியர் குடியினர் என்னும் பழந்தமிழ்க் குடியினர் பன்னெடுங்காலம் நன்னிலையில் ஆண்டு வந்தனர். அக்குடியிலே புகழொடு தோன்றிப் பொலிவுற விளங்கியவனே பேகன் ஆவான்.

கொடை மடம் :

பேகன் புகழ், நாடெங்கும் பரவியது. அதற்குக் காரணம் அவனது கொடைத் தன்மையேயாம். மழையானது எவ்விடத்தில் பெய்ய வேண்டும், எக்காலத்தில் பெய்ய வேண்டும், எவர்க்குப் பெய்ய வேண்டும், எவ்வளவு பெய்ய வேண்டும் என்ற கருத்து இல்லாமல் எல்லார்க்கும் ஒன்று போல நினைத்த பொழுதில் நினைத்த அளவில் கொட்டிச் செல்கின்றது அல்லவா! அம்மழை போலவே

அரும் பொருள்களை அள்ளி வழங்கியவன் பேகன் ! அத்தகைய கொடையையும் இன்று செய்யின் நாளை அவர் தருவார் என்றும், இப்பிறவியில் கொடை புரிந்தால் மறுபிறவி நலத்திற்குத் துணையாம் என்றும் எண்ணிக் கொடுப்பவரே மிகுதியானவர்கள். ஆனால் பேகனோ இம்மை, மறுமை நலங்களை நோக்கிக் கொடுத்தான் அல்லன். பிறர் வறுமை நோக்கியே கொடுத்தான். கார்முகில் கண்டு களிப்பு மிக்கு ஆடும் கலைமயிலைக் கண்டு மழையின் குளிரால் நடுங்குகின்ற தாகக் கருதித் தானுற்ற வாடைத் துயரையும் ஒரு பொருளாக எண்ணாமல் தன் மேலாடையை எடுத்துப் போர்த்தும் அளவுக்கு ஈரம் அமைந்திருந்த அவன் இளகிய நெஞ்சம், ஏழையர் துயரை, இரவலர் வறுமையை, இது வேண்டும் என்று வேண்டி வந்தோர் அவலத்தைப் போக்காமல் இருக்குமா? பொழுதெல்லாம் கொடைப் பொழுதாகவே கழித்தான். தன்னிடம் பொருள் பெற்றபோது இரவலர் முகத்தில் தோன்றிய புன்முறுவலையும், களிப்பையும் கண்டு இன்புற்றான். 'ஈத்துவக்கும் இன்பமே' இன்பமாகக் கொண்ட அவன் புகழ் 'புவி சுருங்கும்' அளவுக்குப் பெருகி வளராதா என்ன?

இனிய இல்லறம் :

வள்ளல் பேகனுக்கு அன்புடைய மனைவியாக வாய்த்தவர் கண்ணகியார் அல்லரோ ! அவர் திண்ணிய கற்பும், இணையிலா அழகும் வாய்ந்தவர் ; மனைமாண்பு மிக்கவர் ; மறந்தும் பிறர் துயர் காணப் பொறுக்காதவர் ; பிறருக்குத் துயரம் ஊட்டுமாறு வாழ்வதைக் கனவிலும் கருதாதவர் ; இத்தகு குணக்

குன்றும் கண்ணகியாரும், வள்ளல் பேகனும் கருத்து ஒருமித்து இல்லற வாழ்வினை இனிது நடத்தி வந்தனர். “இல்லறம் என்பது இவ்வாறல்லவோ இருத்தல் வேண்டும்” என்று கண்டோர் பாராட்டி யுரைக்க அவர்கள் இல்லறம் சிறந்து திகழ்ந்தது.

நல்லூர் நங்கை :

ஆண்டுகள் சில உருண்டன. பேகன், நல்லூர் என்னும் ஊருக்கு ஒரு சமயம் சென்றிருந்தான். அவ்வூர் அவனை மிகக் கவர்ந்தது. அதனினும் அவ் லூரில் இருந்த மங்கை நல்லாள் ஒருத்தியின் அழகு அவனைப் பெரிதும் கவர்ந்தது. காண்பவர் உள்ளத் தைக்கொள்ளும் அழகியான அவளிடம் தன் உள்ளத் தைப் பறிகொடுத்துவிட்டான் அவன். அரண்மனைக்கு வந்தபோதும் அவன் உடல்தான் வந்ததே அன்றி, உயிர் நல்லூரில்தான் வட்டமிட்டுக்கொண்டிருந்தது. எவ்வளவு முயன்றும் அவனால் நல்லூர் நங்கையை மறக்க முடியவில்லை. வேந்தனான அவன் அடிக்கடி அவ்வூருக்குச் சென்று அவள் வீட்டையே தஞ்சமாக அடைந்தான். நாள் செல்லச் செல்ல அவனைப் பிரிய மாட்டாத அளவுக்கு அன்பன் ஆகிவிட்டான். அவளும் தன் உயிரைப் பேகனிடம் ஒப்படைத்தவ ளாகவே விளங்கினாள். இரும்பும் காந்தமுமாய் இணைந்துவிட்ட அவர்கள் பிரிந்து வாழ ஒருப்பட வில்லை. நல்லூரிலேயே தங்கலாயினாள் பேகன்.

முல்லை வேளி :

அரசனே குடிவந்தபின் ‘குடிசை’ குடிசையாகவே இருக்குமா? வளமனையாக மாறியது; சோலைகளும், நீராழி மண்டபங்களும், கலைக் கூடங்களும், நிலா

முற்றங்களும் உருவாயின. வளமனைக்கு வேலி அமைத்தான். எப்படி? சுவராலா? கற்களாலா? முட்செடிகளாலா? இல்லவே இல்லை! முல்லைக் கொடிப் பந்தர்களாலேயே வேலி அமைத்தான். காற்றூர்ந்து வரும்பொழுது காத தூரம் மணம் பரப்பும் வண்ணம் கவின்மிக்க முல்லைப் பந்தரையே வேலியாக அமைத்தான் என்றால், மலை போலக் காட்சி வழங்கிய மனைக்குள்ளே அவன் என்னென்ன வேலைப்பாடுகள் செய்திருப்பான்! அவன் வீட்டிற்குள் செய்துள்ள வனப்பை எவர் கண்டார்? வேலி வனப்பில் ஆழ்ந்தவர்கள் 'முல்லை வேலி நல்லூர்' என்று பெயர் சூட்டினார்கள் என்பது உண்மை.

பிரிவும் பரிவும் :

என் கண், என் உயிர் என்று பேகனை எண்ணி உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் கண்ணகியார்க்குப் பேகனைப்பற்றிய இந்தச் செய்தி எப்படி இருந்திருக்கும்? கண்ணகியார் நெஞ்சம் புண்ணாகி விட்டது! அவரிடம் வந்தவர்களும், போனவர்களும் பேகனது நிலைமையை அன்பினர்போல் எடுத்துரைத்து ஆறுத்தயருக்கு ஆளாக்கிவைத்தனர். பழம் புண்ணிலே பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்பு புகுந்தாற் போல அவர்கள் சொல் இருந்துங்கூட, 'கணவனாவது கவலையற்று இருக்கட்டுமே' என்று அடக்கி வைத்திருந்தார். என்றாலும், உண்ணுவது குறைந்தது! உயரிய உடை உடுத்தி அழகு கொள்வது நின்றது; புதுநீர் ஆடுதலும், பூசுக்குடுதலும் நீங்கின. கனலிடைப்பட்ட புழுவுவனத் துடித்து வாழ்ந்தார்; சிலவேளைகளில்

கவலை தாங்க மாட்டாமல் கண்ணீர் சொரிந்தார். பாவம்! நல்லூரிலே, முல்லை வேலி மாளிகையிலே இன்பமே பொருளாகத் தஞ்சம் புகுந்திருக்கும் பேகனுக்குக் கண்ணகியார் நினைவு வருமா? அவனுக்கு நினைவு வாராமல் போயினும், உயிர் போவதாக இருந்தாலும் உண்மை உரைப்பதற்கு அஞ்சாத உயர் பெருமக்கள் பலராகப் பெருகி இருந்த அந்நாளில் நினைவு படுத்துபவர்கள் இல்லாமலா போய்விட்டார்கள்?

நால்வர் வழி நல்வழி :

பொதினி அரண்மனைக்குப் பேகனைத் தேடிப் போன பெரும் புலவர்கள் நால்வர். அவர்கள் பேகனைக் கண்டார்கள் அல்லர். பேகனை நினைந்து நைந்து உருகிக்கிடந்த கண்ணகியாரைக் கண்டார்கள். அவர் அவலத்தை அறிந்தார்கள். பரிசில் பெறுதற்காகவும், பார்த்துச் செல்வதற்காகவும், பண்புற்ற பழக்கத்திற்காகவும் வந்த அவர்கள் நல்லூரை நோக்கி நடையிட்டார்கள். நால்வர் சென்ற வழி - அதிலும் அறிவும் பண்பாடும் முதிர்ந்த நால்வர் சென்ற வழி - நல்வழியாகத் தானே இருக்க முடியும்! அந்த நால்வர் எவர்? கபிலர், பரணர், அரிசில் கிழார், பெருங்குன்றூர் கிழார் என்பவர்கள் ஆவர்.

சொல்லும் சொல் :

எளிய ஒருவனை இடித்துக் கேட்பதற்காகப் புலவர்கள் செல்லவில்லை. வலிய ஒருவனை வயப் படுத்துவதற்காக - வழிப்படுத்துவதற்காகச் செல்கின்றார்கள். அவர்கள் 'நாநலம்' வாய்ந்தவர்கள்;

தம்முடைய தகுதியையும் கேட்பவர் தகுதியையும் அறிந்து பேசவல்லவர்கள். ஆகவே சொல்ல வேண்டியதை முறைப்படி சொல்வார்கள். அவர்கள் சொல்லும் சொல், வெல்லும் சொல்லாக இருக்கும். நா என்னும் கலப்பையால் அறிவு நிலத்தை உழுது தேர்ந்த புலமை உழவர்கள் அல்லவா அவர்கள் !

கபிலர் கருத்துரை :

“வள்ளல் பேக ! வளநாட ! உன்னையும் உன்மலையையும் யாம் பாடினோம்; அதனைக் கேட்டுக் குழல் வருந்தி ஒலிப்பது போல் புலம்பி ஓயாது அழுதாள் ஒருத்தி; அவள் யாவள் ? நீ அறிவாயோ?” என்று அறியாத ஒருத்தியைச் சுட்டிக் காட்டி வினாவுவதுபோல் வினாவினார் வாய்மொழிக் கபிலர்.

பரணர் பாங்குரை :

“வேந்தே ! நாங்கள் நும் கானகத்தை இனிக்கப் பாடினோம் ; அதனைக் கேட்டுக் கண்ணீர் சொரிந்தாள் ஒரு காரிகை. ‘அம்மே! நீ எம் தலைவனாம் பேகனுக்கு உரிமை உடையவனோ’ எனக் கேட்டோம். அவள் ‘யான் உரிமை உடையவள் அல்லள் ! அவன் நல்லூரில் இருக்கும் நங்கை ஒருத்தியின் நலம் நுகர்ந்து வருகின்றான் என்று கேள்வியுற்றேன்’ என்றாள். உன்னையே நினைந்து இருக்கும் அவளுக்கு அருள் செய்யாது இருப்பது ‘கொடிது’ என்றார் கபிலரின் நண்பர் பரணர். பேகன் நெஞ்சத்தில் நன்றாகத் தைத்தது ! பேச்சு எதுவும் ஓடவில்லை பேகனுக்கு ! பரணர் மேலும் தொடுத்தார் :

“மயில் நடுங்கு மென்று மனம் இரங்கித் தான் மழையில் நனைவதையும் பொருட்டாக எண்ணாமல் போர்வை வழங்கிய மன்னவ ! அருளாள ! யான் பசி கொண்டு இங்கு வந்தேன் அல்லேன் ; ‘வறுமையால் வாடும் பெருஞ் சுற்றத்திற்கு என்ன செய்யோம்?’ என்னும், ஏக்கத்துடனும் இங்கு வந்தேன் அல்லேன்; எமக்கு நன்பொருள் எதுவும் வேண்டா ! நீ இப்பொழுதே உன்தேரில் ஏறி, உன் மனைவியின் துயரைத் துடைக்கச் செல்லுவது ஒன்றே எமக்கு வேண்டிய பொருள். இப்பொழுதே புறப்படு ; பூட்டப் படுவதாக உன் குதிரைகள்.”

அரிசிலார் அன்புரை :

“ஆமாம் அரசே! உன் பொருள் எதுவும் எமக்கு வேண்டா. உன் மனைவி தழைத்துக் கிளைத்த கூந்தலிலே பூச்குடுமாறு இப்பொழுதே புறப்படு ! உன்குதிரைகளை உடனே தேரில் பூட்டு” என்று வற்புறுத்தினார் அரிசில் கிழார்.

குன்றாரார் குறிப்புரை :

“காடுமலை கடந்து வந்தேன், உன்னைக் கண்டு உரைக்க விரும்பியது ஒன்றே ! “புலம்பி அழுது கொண்டு இருக்கும் உன் மனைவி பூச்குடி மகிழுமாறு புறப்படு’ என்னும் ஒன்றே அது” என்று ஏவினார் பெருங்குன்றார் கிழார்.

திருந்திய வேந்தன் :

பெருநலங் கணிந்து பேணிச் சொல்லிய இப்பெருமக்கள் உரை பேகன் செவிக்கண் செல்லாவா ? நெஞ்சத்தில் நில்லாவா ? நன்றாகச் சென்றன ;

நன்றாக நிலைத்தன ; பேகன் வாயால் எதுவும் சொன்னான் அல்லன். வாய்ச் சொற்களால் வாய்க்கும்பயன் தான் என்ன? செய்ய வேண்டியது இன்னதெனச் செம்மையாகச் சொன்னார்கள் சீரிய புலவர்கள். செயலில் இறங்கினான் திருந்திய வேந்தன் பேகன். வேண்டுவது அது தானே !

குதிரைகள் தேரில் பூட்டப் பெற்றன ; பேகன் தேர் ஏறினான் ; பொதினி பொலிவுற்றது ; கண்ணகியார் கலக்கம் கலைந்தது ; களிப்புக் குடிபுகுந்தது ; கண்ணகியார்க்கு மட்டுமா களிப்பு? கவிஞர் பெருமக்கள் கொண்ட களிப்புக்குக் கரையுண்டா? அவர்கள் செய்த-தொண்டுதான் எத்தகையது. அவர்கள் எவ்வளவு பரந்த மனப்பான்மையினர் ! அரசனது இவ்வாழ்க்கை இடைப் புகுந்து திருந்தி வாழுமாறு ஏவிய பெருந்தன்மைப் புலவர்களை எச் சொற்களால் புகழ்வது ?

புலவர் புகழ் நெறி :

தாம் அடையும் இன்பத்தை உலகமும் அடையக் கண்டு மகிழ்வது அல்லவா புலவர் நெறி! அந்நெறியைப் புவியெங்கும் பரப்ப வேண்டிக் கிடக்க, அதனைப் புலவர் மன்றத்தே மட்டும் சிறைப்படுத்தி விடுவரா? பொதினி அரண்மனையின் அந்தப்புரத்தில் கண்ட காட்சி, நல்லூர் அந்தப்புரத்தை அடைக்கலமாகக் கொண்டிருந்த அரசன் முன்னிலையில் விவரிக்கப்படுகின்றது. விரிவுரை கேட்ட வேந்தன் திருந்துகின்றான். வாழ்வு வளம் பெறுகின்றது ! புதுமை பூக்கின்றது. காரணம், அந்தப்புரங்களும் தமிழ் மன்றங்களாகத் திகழ்ந்தமையே யாம்.

4. படைக்கலக் கொட்டில்

ஒரு கிழவி காட்டு வழியே நடந்து சென்று கொண்டிருந்தார். நல்ல முதுமை; நரைத்த தலை; உடலெங்கும் தோற்சருக்கம்; சற்றே கூனிய முதுகு; கையில் தடி; எனினும் நடையில் விரைவு; இளமையும் எழுச்சியும் கூடிய உணர்ச்சி; கனிவு மிக்க கண்கள்; கற்கண்டுச் சொற்கள்; ஆண்டி முதல் ஆள்பவர் வரை அனைவரும் வரவேற்றுப் போற்றும் பெருமை; இவ்வளவு தன்மைகளும் ஒருங்கே பெற்றவர் அந்த முதிய அம்மையார்.

அருந்தமிழ் அன்னை :

அவர் பெயரைக் கேள்விப்பட்டிராத தமிழர் இரார்; கற்றவர்களுள் அவர் சொற்களில் சிலவற்றையேனும் அறியாதவர் இரார்; அவர் காலடி படாத அரண்மனை அவர் வாழ்ந்த நாளில் எதுவும் இருந்ததில்லை; அவரை வரவேற்றுச் சிறப்புச் செய்யாதவருகையை எதிர்நோக்கி இருக்காத - அரசர் இருந்ததில்லை. மன்னவன் மாளிகையில் விருந்தாளியாக ஒருநாள் இருந்திருப்பார்; மண்குடிசையின் மனங்கனிந்த விருந்தாளியாக மறுநாள் இருந்திருப்பார்; அரசர் தரும் யானைப் பரிசிலையும் அகழுவந்து பெற்றிருப்பார்; நொய் நுறுங்கு அரிசியையும் ஏழையர் தந்த இனிய பரிசாகப் பெற்றிருப்பார்; அமார்க்களத்தில் புகுந்து ஆண்மை ஊட்டுமாறும் பாட்டுப் பாடியிருப்பார்; அந்தப்புரத்தில் புகுந்து அன்பு ததும்பி வழியவும் இசைத்திருப்பார்; உயரத்து உயரே

சென்று ஆய்ந்து ஆய்ந்து அருங்கருத்துக்களைக் கொழித்திருப்பார்; உப்புக்கும் புளிக்கும் உள்ளந் தோய்ந்து பாடியிருப்பார்; இவர் பெயரை இன்னும் அறியாமல் இருக்க முடியாது! தென்பொழிகளில் 'பாட்டி'யைக்குறிக்கும் ஒரு பொதுப்பெயர் உண்டே, அப்பெயர்க்குரிய அம்மையார் அவர். 'ஒளவையார்' என்பது அவர் பெயர்.

பழிமிக்க பற்று

ஒளவையார் என்கே போகின்றார்? ஏன் போகின்றார்? 'காஞ்சி' பழம் பெரு நகராகும். அதனைத் தலைநகராகக் கொண்டது தொண்டை நாடு. தொண்டைமான் என்னும் தமிழ் அரச மரபினர் அதனை ஆண்டு வந்தனர். அவர்களுள் தொண்டைமான் என்னும் பெயரினையுடைய அரசன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் படைப் பெருக்கத்தால் பார்புகழ் பெருமை எய்தலாம் என்றும், பக்கத்து நாட்டை எல்லாம் கவர்ந்துகொள்ளலாம் என்றும் பற்று வைத்திருந்தான். அப் பற்றுதலால் படைவீரர்களையும், படைக்கலங்களையும் அளவிறந்து பெருக்கினான். கோட்டைச் சுவர்களை உயர்த்தியும், புதுப்பித்துக் கட்டியும் உறுதிப்படுத்தினான். அகழிகளையும் ஆழப்படுத்தினான். அரண்களில் புதுப்புதுப் பொறிவகைகளைப் பொருத்தினான். நாளெல்லாம்படைகளையும் படைக்கலங்களையும் கண்டுகளிப்பதையே தொழிலாகக் கொண்டான். இவையெல்லாம் அவனை அளவிறந்து செருக்கி வெறி கொள்ளுமாறு தூண்டின.

சீரிலாச் செருக்கு

"எம்மை எதிர்க்க எவராலும் இயலாது. 'இப்படை தோற்பின் எப்படை வெல்லும்!' இத்தகைய

படைக்கலங்களும், அரண் வலிமையும், திறமிக்க படையாளரும், உடையோர் உலகில் எவர்?" என்று எண்ணி எண்ணித் தன்னைத்தானே வியந்துகொண்டான்; தருக்கு விஞ்சியது! ஆகவே தமிழ் நாட்டு வேந்தர்களை வென்று அடிமைப் படுத்துவது தன் வேலை என்றும், அவ்வாறு செய்ய நினைத்தால் அது மிக எளிதில் நிறைவேறும் என்றும் எண்ணினான்.

“வினைவலியும் தன்வலியும் மாற்றான் வலியும்
துணைவலியும் தூக்கிச் செயல்” (குறள், 471)

ஆற்றுவதற்கு எவ்வளவு நுண்ணறிவு வேண்டும்? ஆனால், உணர்ச்சிமிக்க உள்ளம், அறிவுக்கு அவ்வளவாக வேலை தருவது இல்லையே!

குதிரைமலைக் கோமான் :

தொண்டை நாட்டினை அடுத்து இருந்தது குதிரைமலை. இம்மலைப்பகுதியைத் தகடூர் என்னும் ஊரினைத் தலைநகராகக் கொண்டு அதியமான் என்னும் புகழ்மிக்க சிற்றரசன் ஒருவன் ஆண்டுவந்தான். அவன் மாபெரும் வீரன்! மாற்றாரைப் புறங்காணுதலில் தேர்ந்தவன்; ஆனால், பிறர் மண்ணைக் கொள்ள வேண்டும் என்னும் கொள்கை விருப்புடையவன் அல்லன். அவன் கொண்டிருந்த வீரர்கள் ‘மழவர்கள்’ என்னும் பெயர் பெற்றனர். இன்றும் ‘மழவர்’ எனின் ‘வீரர்’ என்னும் பொருளே தரும் அளவுக்கு அவர்கள் வீரர்களாக இருந்தனர். மிகமிக அகவையால் மூத்தோராக இருக்கலாம். எனினும் அவர்கள் இளந்துடிப்பு உடையவர்களாகத் திகழ்ந்தனர். ‘மழ’ ‘குழ’ என்னும் சொற்கள் இளமைப் பொருள் உடையன என்பது தொல்

காப்பியனார் உரை. இளந்துடிப்புடைய வலிய வீரர்கள் 'மழவர்' என்பதற்கு இஃதொரு சான்றாகும்.

குடிபடை :

அதியமான் படைவீரர்க்கும், மற்றை அரசர்கள் படைவீரர்க்கும் பெரியதொரு வேற்றுமை உண்டு. மற்றவர்கள் வீரர்களைப் போருக்காகவே தேர்ந்தெடுத்துப் பயிற்சி தந்து, அரசின் வருவாயில் இருந்து ஊதியமும் தந்து வந்தனர். படைக் கலக் கொட்டில்கள் பல கட்டி வைத்துக் காத்து வந்தனர். ஆனால், அதியமானுக்கு இவர்கள் தாம் வீரர்கள் என்பது இல்லை. அவன் நாட்டில் இருந்த அனைவரும் படைவீரர்களே. குடிகளே படைகள்! படைகளே குடிகள்! அவனுடைய நாட்டில் இருந்தவர்கள் அனைவரும் 'குடிபடைகள்!' இந்நிலையில் விரல் விட்டு எண்ணும் வீரர்களைக் கொண்டுள்ள வேந்தர்கள் வீர நிலைமை என்னும்? குடிகளின் வீடெல்லாம் படைக்கலக் கொட்டில் என்றால் எதிர்ப்பவர் நிலைமை என்னும்? எங்கு முற்றுகை இடுவது? எங்குத் தாக்குவது? எவ்வழியைத் தடுப்பது?

சதுரங்க ஆட்டம் :

இந் நிலைமைகளை யெல்லாம் அறியவல்லவன் அல்லன் தொண்டைமான். அவன் கண்ணோட்டம் மிகமிகச் சுருங்கி விட்டது. பகைவன் வலிமையை எண்ணிப் பார்ப்பதை விடுத்து 'வெற்றி நமதே'; என்று தப்புக் கணக்குப் போட்டுக் கொண்டான். குதிரை மலையைச் சூழ்ந்து தாக்குவதற்குரிய பொழுதையும் எதிர்நோக்கி யிருந்தான். எதிரியின்

ஆட்டக் காய்களையும், அவை நிற்கும் நிலைகளையும் எண்ணிப் பாராமல், தன் ஆட்டக் காய்களை மட்டுமே கருதிச் சதுரங்கம் ஆடுபவன் வெற்றி கொள்ள முடியுமா?

ஓர் எண்ணம்:

நாட்டுமக்களையெல்லாம் நல்ல வீரர்களாகக் கொண்ட அதியமானுக்குத், தொண்டைமான் தருக்கு எண்ணம் அறியவந்தது. சினம் கொண்டான்; சீறி எழுந்தான். ஆனால் சிந்து பொழுதில் சினம் மாறிச் சிந்தித்தான். “மன்னன் தொண்டைமானது மதியில்லாச் செயலால் நாட்டு மக்களல்லவோ அழிந்து பட நேரும்? ஏதும் அறியா மக்களை எதிரி யாக்கி அழிப்பது கூடாது” என்று எண்ணினான் ‘போரை நிறுத்துவது’, ‘அமைதிக்கு முயல்வது’ என்னும் உயரிய எண்ணங்கள் அவனுக்கு உண்டாயின.

போர் நிறுத்தம் வீரர்பொருள்:

வலிமையற்ற ஒருவன் ஆராயாமல் வலுவாகப் போர் தொடங்கப் பார்க்கிறான். வெல்லுவதன்றி வேறறியாத மன்னன் போர் நிறுத்தத்தை விருப்பு கின்றான். இதுதான் உண்மையான போர் நிறுத்தத் தன்மையாகும். “இணையற்ற வீரர்களின் பொரு ளாகப் போர் நிறுத்தம் இருக்கவேண்டுமே ஒழியத் தோற்கும் கோழைகளின் பொருளாகப் போர் நிறுத்தம் இருத்தல் கூடாது” என்பதற்கு ஏற்ற எடுத்துக் காட்டே அதியமானது போர் நிறுத்த முயற்சி! அவன் முயற்சி வாழ்க!

துணிந்து நிற்கும் தொண்டைமானிடம் போர்த்து
தூது அனுப்புதல் வேண்டும். எவரை அனுப்புவது?

தூதர் யார்?

“படைத் தலைவரை அனுப்பலாம். ஆனால்
படைத்தலைவர், சென்ற இடத்திலும் படைத்
தலைவராக நடந்து கொண்டால், எதிர்பார்த்த செயல்
இனிது நிறைவேறுதல்லவா! இனி, அமைச்சரை
அனுப்பலாம்; ஆனால் அவர் பணியாற்றும் வேந்த
னுக்குச் சார்பாளராக இருப்பவர் என்னும் எண்ணம்
எழும்பாமல் போகாதே. எளிய எண்ணங்கூட
எவ்வளவோ தடையாக நிற்கக் கூடுமே! பொது
மக்களுள் எவரேனும் ஒருவரை அனுப்பலாம்.
அவர்க்கு எடுத்த பணியைத் தொடுத்து முடிக்கும்
ஆற்றலும், நயமும் வேண்டுமே? அதனினும்,
அனுப்பும் வேந்தன் மதிப்பது போல, ஏற்கும்
வேந்தனும் மதிக்கும் அளவு தகுதி வாய்ந்தவராக
அனுப்பப் பெறுபவர் இருத்தல் வேண்டும். எங்காயி
னும் சரி, எவராயினும் சரி, வேண்டியவர்
வேண்டாதவர் என்று பாராமல் உண்மையை
வன்மையாக - அதேபொழுதில் மென்மை கலந்ததாக -
உரைத்தல் வேண்டும். இத் தகுதிகள் அனைத்தும்
பொருந்திய ஒருவரைத் தேடிக் காணவேண்டுமே”
என்னும் சிந்தனையில் அதியமான் ஆழ்ந்து இருந்த
போதுதான், ஓளவையார் அவன் நினைவில் முன்வந்து
நின்றார். அவரையே தொண்டைமானிடம் தூதாக
அனுப்ப நினைத்தான். அருளே உருவான தாய்க்
குலத்தின் தலைமணியாம் ஓளவையார் உவகையோடு
அதனை ஏற்றுக்கொண்டார். ‘இப்பணி தலைமேற்

கொண்டேன்' என்று விடை கொண்டு காஞ்சிமாநகர் சென்றார்.

அருமைத்தாய் - அன்புமகன் :

போர் வெறியிலே மயங்கியிருந்த தொண்டைமானுக்கு ஔவையார் வருகை திகைப்பூட்டியது. காரணம் என்ன? 'உலகெல்லாம் ஒரு குடும்பம்' என்னும் உயர்ந்த கோட்பாடு உடையவர்கள் தாம் புலவர்கள். எனினும், அவர்களும் மனிதர்கள் தாமே! விருப்பு, வெறுப்பு, அன்பு, வன்பு இவற்றை அறவே துறந்துவிட முடியாது அன்றோ! இதற்கு ஔவையார் மட்டும் விதி விலக்கு ஆகிவிட முடியுமா? அதியமான் மேல், மற்றை வேந்தர்களினும் மட்டற்ற அன்பு உடையவர் அவர். மற்றை வேந்தர்களுக்கும் ஔவையாருக்கும் புரவலர், புலவர் என்னும் அளவில் அன்பு இருந்தது. அதியமானைப் பொறுத்த அளவிலே, அருமைத் தாய், அன்பு மகன் என்னும் நிலையில் வளர்ந்திருந்தது. அதனால் வாழ்வின் ஒரு பெரும் பகுதியை அதியமான் அரண்மனையில் செலவிட்டார். அரசியல் கடமைகளிலும் கருத்துச் செலுத்தும் அளவுக்கு உரிமை வாழ்வு வாழ்ந்தார். இத்தகைய ஔவையார் வருகை - அதிலும் அதியமான் அரண்மனையில் இருந்தே வரும் வருகை - தொண்டைமானுக்குத் திகைப்பூட்டாமல் எப்படி இருந்திருக்க முடியும்?

படைக்கலம் பார்த்தல் :

தொண்டைமான் அருந்தமிழ் ஔவையாரை அன்புடன் வரவேற்றான்; வாழ்த்து இயம்பினான்;

போரினை நீக்கும் கருத்துடன் அவர் வந்துள்ள குறிப்பை ஒருவாறு அறிந்தான். தன் பெருமிதத்தை வெளிக்காட்டவும், படைக்கலப் பெருக்கத்தை அறிவிக்கவும் விரும்பினான். ஆகவே, வானுற வளர்ந்த பேரரணுக்குள் வகை வகையாக வனப்புற அடுக்கி வைக்கப்பெற்றிருக்கும் படைக்கலக் கொட்டிலுக்கு ஓளவையாரை அழைத்துச் சென்றான். வாயாரச் சொல்லி அறிவிப்பதைப் பார்க்கிலும், கண்ணூரக் காணச் செய்து விடுவது நல்லது அல்லவா !

படைக்கருவிகளைப் பகுதி பகுதியாகக் காட்டிக் கொண்டு வந்தான் தொண்டைமான். ஓளவையாரும் ஆவலாகப் பார்த்துக் கொண்டு வந்தார். இடை இடையே படைக்கலப் பளபளப்பு, வேலைப்பாடு இவற்றைப் பாராட்டிப் பாராட்டி மகிழ்ந்தான் தொண்டைமான். ஓளவையாரும் பாராட்டுவார் என்று தன்னுள் எண்ணினான். ஓளவையார் எதுவும் கூறினார் அல்லர். கொட்டில் பகுதி முழுமையும் குறைவறக் கண்டு, வெளிவாயிலுக்கு வந்தனர். இனியும் ஓளவையார் எதுவும் சொல்லாமல் இருக்கலாமா? தொண்டைமான் குறிப்பையும், தம்மைப் படைக்கலக் கொட்டிலுக்கு அழைத்து வந்து காட்டியதன் உட்கருத்தையும், தாம் தொண்டைமானிடத்து வந்திருக்கும் நோக்கத்தையும் ஒருங்குரைக்கத்தக்க இடம் இதுவே என்று எண்ணினார். ஆனால், தொண்டைமானை நேராகப் பார்த்துப் பேசுதற்குக்கூட அவருக்கு மனம் வரவில்லை. படைக்கலம் இருந்த அரண்மனையைப் பார்த்துக்கொண்டே பேசினார்.

நயமிக்க நல்லுரை :

“இங்கு அடுக்கி வைக்கப் பெற்றுள்ள படைக் கலங்கள் அனைத்தும் மிக அழகாக இருக்கின்றன. அதற்கு மேலும் அழகு ஊட்டுவதுபோல் மயில் தோகையுட்போல், மாலையுட்போல் சூட்டப் பெற்றுள்ளன. கருவிகள் திரண்ட வைரமான கைப்பிடிகளைக் கொண்டுள்ளன. இயல்பாக அமைந்த பளபளப்புக்கு மேலும் பளபளப்பு ஊட்டுவதுபோல் நெய் தடவப் பெற்றுள்ளன! பிறரால் அணுகுதற்கு அரிய நிலைமையில் அமைந்த, காவல் மிக்க அரணுக்குள் வைக்கப் பெற்றுள்ளன. ஆனால், ஊரவரை யெல்லாம் உற்றவராகக் கொண்டவனும், ஏழைகளை யெல்லாம் சுற்றமாகக் கருதுபவனும் ஆகிய அதியமான் படைக் கருவிகளோ இத்தகைய நிலையில் இல்லை. நானும் பொழுதும் நடுக்கும் போர்க்களம் சென்று சென்று அதியமான் படைக்கலங்கள் பக்கங்கள் சிதைந்தன; நுனிகள் முரிந்தன; பிடிகளை இழந்தன; உருச் சிதைந்து எளிய கொல்லனது கரிபடிந்த உலைக்களத்தில் காப்பாரற்றுக் கிடக்கின்றன. இப்படைக் கலங்களுக்கு ஒப்பாகத் தக்கவையோ அவை?” என்று நயமாக மொழிந்தார் ஓளவையார்.

தொண்டைமான், ஓளவையார் உரையைக் கேட்ட அளவில் மகிழ்ந்தான். அருந்தமிழ் ஓளவை அவன் கருவிகளைப் பாராட்டி விட்டார் அல்லவா! பொழுது செல்லச் செல்லச், சிந்தனை அரும்ப அரும்ப ஓளவையார் வாக்கில் அமைந்திருந்த குறிப்புப் பொருள் தொண்டைமானுக்கு வெளிப்படத் தொடங்கியது.

சொல்லின் பயன் :

“உன் கருவிகள் அழகுக்காக உள்ளவை; அதியன் படைகளோ போர்க்களத்தே புகுந்து எந்நாளும் விளையாடுபவை; பயனற்ற கருவிகளையும், பழக்க மற்ற வீரர்களையும் கொண்டு இறுமாப்புறும் நீ அதி யனைப் பகைத்து உன் படையுடன் கிளம்பினால் கெட் டொழிவது உறுதி” என்று கூறாமல் கூறிய உரையை உணர்ந்தான். உணர விட்டால் ஒரு பயனும் இல்லையே! சொல்லினால் உண்டாகும் பயன் சொல்பவரைப் பொறுத்தது இல்லையே! கேட்பவரை அல்லவா பொறுத்திருக்கிறது.

இலக்கியப் படைப்பு :

ஓர் ஓளவையார் துணிந்து உரைத்தார்; ஒரு தொண்டைமான் உணர்ந்து ஏற்றான். எத்துணையோ உயிர்கள் குருதி கொட்டாமல், கொல்லப் பெறாமல் தப்பின. வேந்தர் இருவர்தம் நாடும் எத்தகைய இழப்புக்கும் ஆட்படாமல் இனிது பிழைத்தன. இவ்வளவு நன்மைகளுக்கும் துணையாக இருந்தது எது? படைக்கலக் கொட்டிலையே பைந்தமிழ் மன்றம் ஆக்கிய பான்மை ஒன்றுதான் இவ்வளவு நன்மை களுக்கும் துணையாயின. தமிழ் எங்கெங்குப் புகுந்து பயன்பட வேண்டுமோ, பணியாற்ற வேண்டுமோ அங்கங் கெல்லாம் புகுந்து பயன்பட்டது; பணியும் ஆற்றியது. நம் முன்னோர் இலக்கியத்தை ஏட்டளவில் நிறுத்தாமல், நாட்டினர் வாழ்வாங்கு வாழ்வதற்கே படைத்தனர். ஆகவே அதுவும் வாழ்கின்றது : நாட்டையும் வாழ வைக்கின்றது.

படைக்கலக் கொட்டிலில் ஓளவையார் பாடிய பா இது :

“ இவ்வே, பீலி அணிந்து மாலை குட்டிக்
கண்திரள் நோன்காழ் திருத்திநெய் அணிந்து
கடியுடை வியனக ரவ்வே ; அவ்வே,
பகைவர்க் குத்திக் கோடுநுதி சிதைந்து
கொற்றுறைக் குற்றில மாதோ ! என்றும்
உண்டாயின் பதன்கொடுத்து
இல்லாயின் உடன்உண்ணும்
இல்லோர் ஒக்கல் தலைவன்
அண்ணல்எங் கோமான் வைந்நுதி வேலே.”

(புறம் : 95)

— — —

5. போர்க்களம்

பாஞ்சாலங் குறிச்சி மண்ணுக்கு ஒரு தனிச் சிறப்பு உண்டு என்பர். வேட்டைக்கு வந்த நாயொன்று ஒருமுயலை வெருட்டியதாம். வெருண்டோடிய முயல் ஓர் இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்ததாம்! ஓட்டத்தை விடுத்து உரமாக எதிர்க்கத் தொடங்கியதாம்! வெருட்டி வந்த நாயே, வெருண்டோடுமாறு முயல் தாக்கியதாம். 'முயல், நாயை எதிர்த்ததற்குரிய காரணம், அம்மண்ணிற்கு இயற்கையாக அமைந்திருந்த வலிமையே' என்று கருதிக், கோட்டை, கொத்தளங்கள் அமைத்தார்களாம். அதுவே பாஞ்சாலங் குறிச்சியாம். "வானம் பொழிகிறது; பூமி விளைகிறது; வந்தவனுக்கேன் வரிப்பணம்" என்று வினாவி ஆங்கிலேயரை அலறத் தாக்கிய அடலேறு கட்டபொம்மன் இருந்தான் அல்லவா! அவன் ஊர்ச் சிறப்பு அது.

கோழியூர் :

செருக்கு மிக்க யானை ஒன்று செம்மாந்து நடந்தது. அதன் வருகை கண்டும், ஒழுங்கற்றுக் கலகலக்கும் அதன் மணி ஒலி கேட்டும் மக்கள் ஓடி ஓடி மறைந்தனர். மதங் கொண்ட யானை அது. ஆனால் ஒரு கோழி அச்சம் சிறிதும் இன்றிப், பறந்து பாய்ந்து யானையின் மத்தகத்தின்மேல் ஏறி நின்று, அவ்யானை செயலற்றுப்போகும் அளவுக்குக் குத்திக் குடைந்தது; யானையால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. கோழி.

தன்னால் இயலும் அளவும் இடுக்கண் விளைத்து யானையின் நெற்றியில் நின்று வெற்றி முழக்கம் செய்தது. இதனை அறிந்தான் அந்நாட்டை ஆண்ட அருந்திறல் வேந்தன். 'இம்மண்ணின் சிறப்பே இந் நிகழ்ச்சிக்குக் காரணம்' என்று கருதி அவ்விடத்தில் ஒரு நகரம் எழுப்பினான். அந் நன்னகரையே நாட்டுத் தலைநகரும் ஆக்கினான். அந்நகருக்கு என்ன பெயர் இட்டான்? கோழியின் செயற்கரும் செயலால் அல்லவா அந்நகர் எழுந்தது. ஆகவே அந்நிகழ்ச்சியின் நினைவாகக் 'கோழியூர்' என்று பெயரிட்டான். கோழியூரே சோழநாட்டுத் தலைநகர் ஆயது. பின்னாலில் அஃது உறையூர் என்னும் பெயரும் பெற்றது. உறைவதற்கு ஏற்ற ஊர்தானே உறையூர்! இன்றும், திருச்சிக்கு அருகில் 'உறையூர்' உள்ளது!

கோழியாம் உறையூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு சோழநாட்டைச் செவ்வையுற ஆண்ட வேந்தர்கள் பலர். அவர்களுள் கோப்பெருஞ் சோழனும் ஒருவன்.

உம் பெயர் என்ன?

அறிவுடை நம்பியின் அரசவைக்குச் சென்று, அறவுரை கூறிய ஆந்தையாரை அறிவோம் அல்லவா! அவ்வாந்தையாரிடம் 'உம் பெயர் என்ன?' என்றால் 'என்பெயர் கோப்பெருஞ்சோழன்' என்பாராம். கோப்பெருஞ் சோழனிடம் சென்று 'உன் பெயர் என்ன?' என்றால், 'என்பெயர் பிசிராந்தையார்' என்பானாம். இந்நிலையில் 'இருவரும் மாறிப்புக்கு இதயம் எய்திய' உணர்ச்சி ஒத்த நண்பர்களாக இருந்தனர்.

அன்னத் தூது :

ஓர் அன்னத்திடம் சொல்கிறார் ஆந்தையார் :
 “அன்னமே! ஆண் அன்னமே! நீ தெற்கே இருந்து
 வடக்கே செல்கிறாய்! செல்லும் வழியில் கோழியூர்
 உள்ளது. அதன் உயரிய மாடத்தில் உன் மனைவி
 யுடன் தங்கி இளைப்பாறு! அனுமதி எதுவும் பெறா
 மலே சோழன் அரண்மனைக்குள் செல்! ஆங்கே இருக்
 கும் என் இனிய நண்பனாய் அரசனிடம் ஆந்தையார்
 அடியவன் என்று மட்டும் சொல்! உன் மனைவி
 சுமக்கமுடியாத அளவு பொன் அணிகலங்களை நல்கு
 வான்!” பிசிராந்தையார் இத்தகைய நட்பின் உறுதி
 யாளராக இருக்கின்றார்! ஆனால், இதுவரை
 இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் கண்ணால் கண்டது
 இல்லை! காதாரக் கேட்டது மட்டும் உண்டு!

பேற்ற பேரான் :

கோப்பெருஞ் சோழன் மாபெரும் வீரன்! பகைவர்
 அவன் பெயர் கேட்டாலே அஞ்சி நடுங்குமாறு
 வாழ்ந்தான். அவனுக்கு மைந்தர் இருவர் இருந்தனர்.
 “அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்” என்று
 உணர்ந்து, ‘தந்தை தாய்ப்பேணி’ “இவரைப் பெற்ற
 வயிறுடையாள் என்ன நோன்பு நோற்றாளோ”
 என்று புகழுமாறு வாழ்ந்து நலம் பெருக்கும் மக்கள்
 எல்லாப் பெற்றோருக்குமா கிடைத்துவிடுகின்றனர்?
 கோப்பெருஞ் சோழன் எல்லா வகைகளிலும் நல்ல
 பேறு பெற்றவனாக இருந்தாலும், புதல்வர்களைப்
 பொறுத்த அளவில் அத்தகைய பேறு பெற்றான்
 அல்லன்!

மாண்பிலா மைந்தர் :

தந்தையார் தன்மைக்கு மாறுபட்டவராக இருந்தனர் சோழன் மைந்தர். தந்தையார் ஆட்சியைத் தருமுன்னே தாமே வலிந்து கவர்ந்துகொள்ளும் நாட்ட மிக்கவராக இருந்தனர். தீயவர்கள் கூட்டத்தையே தம் திருக் கூட்டமாகக் கொண்டு மனம்போன போக்கெல்லாம் போயினர். மன்னவன் மனத்தை எவ்வளவு கலக்க வேண்டுமோ அவ்வளவு கலக்கினர். தம் மக்கள் சிறுகை அளாவிய கூழை அமிழ்தெனக் கருதித் தம் மக்கள் மழலை மொழியைக் குழலினும், யாழினும் இனிக்கச் சுவைத்துத், தம் மக்கள் மெய்தீண்டி இன்புற்று வாழ்ந்த தந்தையாம் சோழன், தகுதியற்றவராக வளர்ந்துள்ள அம்மக்களைக் கண்டு என்ன செய்வான்? உடையாத அவன் உள்ளமும் உடைந்தது. தளராத உணர்ச்சியும் தளர்ந்தது. ஆனால், தலைகால் தெரியாமல் திரியும் மக்களைத் தண்டிக்காமல் இருந்தால் நாடு என்ன ஆவது? நாட்டைக் காக்கும் கடமை என்ன ஆவது? அறச்சட்டம் தான் என்ன ஆவது? ஆகவே, அவர்களை அடக்கி வைக்க எண்ணி இருந்த பொழுதுதான் ஆரவாரத்துடன் மக்கள் எழுந்தார்கள். எதற்கு? தந்தையோடு போரிட்டு அரசைக் கைப்பற்றுவதற்காக. உலகத்தில் காணுதற்கு அரிய நிகழ்ச்சி இது. தந்தையும் மைந்தரும் பகைவராகப் போர்க்களத்தில் எதிரெதிர் நிற்பது புதுமைக் காட்சி தானே! மறைந்து நின்று, பிறரைத் தூண்டி நின்று தந்தையைக் கொன்று ஆட்சிக்கு வந்த மைந்தர்கள் பலர் பல நாடுகளில் இருந்ததுண்டு. ஆனால் நேருக்கு நேர் தந்தையுடன் போருக்கு நிற்கும்மைந்தர் அரியர்.

நாட்டோர் நடுக்கம் :

நாடே இரண்டு கூறுபட்டது. தந்தையார் பக்கம் ஒருபிரிவினர் ; மைந்தர் பக்கம் மற்றொரு பிரிவினர். கரியும், பரியும், தேரும், காலாளும்களத்தில் எதிர் எதிராக நிற்கின்றன. தன்னலம் படுகுழியில் ஆழ்ந்து கிடக்கும் மைந்தர் செயல், பொதுநலத் தந்தையையும் போர்க் களத்திற்கு இழுத்து வந்து நிறுத்திவிட்டது. நாட்டு மக்களையும், விலங்குகளையும் அழிக்கும் கொடுமைக்கு ஆளாக்கி விட்டனர் மன்னவன் மைந்தர். இந்திகழ்ச்சி நாட்டினர். அனைவர் உள்ளத்தையும் நடுங்கவும் நலியவும் வைக்காவிட்டால் கூட, நல்லவர் உள்ளத்தையுமா நடுங்கவும் நலியவும் வைக்காது?

நல்லோர் நலிவு :

வாடிய பயிரைக் கண்டாலும் வாடி வருந்துபவர்களும், “மண்ணுலகதிலே உயிர்கள் தாம் வருந்தும் வருத்தத்தை ஒரு சிறிது எனினும், கண்ணுறப் பார்த்தும் செவியுறக் கேட்டும் கணமும் நான் சகித்திடமாட்டேன்” என்னும் அருளாளர்களும் நாட்டில் அங்கொருவரும் இங்கொருவருமாக வாவது இல்லாமல் இல்லையே! அத்தகையர்க்குத் தந்தையும் மைந்தரும் பொருவது தாழாத் துயராக இருந்தது.

பிறர் துயரங்கண்டு தாமும் துயரங்கொள்பவர் மிகப் பலராக இருக்கலாம்; பிறர் துயர் துடைக்க நினைபவர் பலராக இருக்கலாம்; பிறர் துயரைத் துடைக்க முயல்பவர் சிலராகவே இருப்பர்; ஆனால், பிறர் துயரைத் துடைத்து நிறுத்த வல்லவர்

மிகச் சிலரே ஆவர். அச்சிலருள் ஒருவராக இருந்தார் புல்லாற்றூர் என்னும் ஊரைச் சேர்ந்த எயிற்றியனார் என்னும் இன்றமிழ்ப் புலவர் பெருமான்.

எயிற்றியனார் முயற்சி :

புல்லாற்றூர்ப் புலவர் போர்க்களத்திற்கு விரைந்து சென்றார். பறை அடிக்க வேண்டும் ; சங்கு முழங்கவேண்டும் ; உடனே குருதி மழை கொட்டும் ; இரத்த ஆறு பெருக்கெடுத்து ஓடும் ; அத்தகைய நெருக்கடி வேளையில் இரு பக்கப் படைக்கும் இடையே போனார் புலவர். முதற் படையின் முதல் வீரனாக நிற்கும் சோழ வேந்தனிடமே போனார். அவன் கையைப் பற்றினார். களத்திற்கு வெளியே நடந்தார். பாகனுக்குப் பின்னே வரும் யானை போலப் புலவர் பின்னே நடந்து போனான் கோச் சோழன்.

மைந்தர்கள் நின்ற பகுதியில் இருந்து சங்கு முழங்கியது; பறை துடித்தது; ஆரவாரம் மிக்கது; ஆனால் பதில்முழக்கம் எதுவும் இல்லை; துடிப்பும் இல்லை. ஆகவே எழுந்த ஆரவாரம் அடங்கியது ! போர்க்களம் அமைதிக்கோலம் பூண்டது.

களத்தில் கனிவுரை :

களத்தின் ஒரு கடைசிப் பகுதிக்குச் சென்ற கவிஞர் புல்லாற்றூராரின் கனிவுரை கேட்டது :

“வந்த போர்களில் எல்லாம் வாகை சூடிய வேந்தே ! வெற்றிக்கு அடையாளமாகக் கொற்றக் குடை தாங்கிய கோவே ! எத்துணையோ போர்க்

களம் போயவன் நீ ! எந்த ஒரு களத்திலாவது இத்தகைய பகைவர்களைக் கண்டது உண்டா ? நினை எதிர்த்து நிற்கிறார்களே, அவர்களைக் கூர்ந்து பார்த்தாயா ? அவர்கள் யார் ? உன் பரம் பரைப் பகைவர்களா ? உன் நேர்ப்பகைவர்களா ? உன்னைத் தாக்குவதற்கு உன் நாட்டுப் படைகளுடன் நிற்கும் அவர்கள் யார் ?

காவலன் கடன் :

“சரி ! பகைவர்கள் போகட்டும் ; அவாகட்குத் துணையாக நிற்கும் வீரர்களைப் பார்த்தாயா ? அவர்கள் உனக்கு எத்துணைப் போர்களில் துணையாக நின்றார்கள் ? உன் வெற்றிக்காக எத்துணைப் போர்களில் பாடுபட்டார்கள் ? குருதி கொட்டினார்கள் ? அவர்களின் உறவினர்களுள் எத்துணைப் பேர்கள்தாம் உன் வீர வெற்றிக்காகத் தம் உயிரையே தந்திருக்கிறார்கள் ? இவர்கள் தாம் உன் பகைப்படைஞர்களா ? ஆ ! ஆ ! நன்றாக இருக்கிறது. எவன் காப்பவன் என்று கருதி வாழ்ந்தார்களோ அவனே அழிக்கக் கிடைக்கும். பேறு என்ன எளிதில் வாய்ப்பதா ?

எது சால்பு :

“அவ்வீரர்கள் ஆராயாத உணர்ச்சியால் உன் நேரில் வந்து விட்டார்களே ஒழிய உண்மையை உணர்ந்திருந்தால் வந்திருப்பார்களா ? அவர்கள் அறியாமைக்காக அல்லவோ நீ இரக்கம் காட்ட வேண்டும். நீ அவர்கள் பகைவன் அல்லன். அவர்களும் உன் பகைவர் அல்லர். அவர்கள்

உன்னைப் பகைவனாகக் கருதி இருந்தால் நன்றி
கொன்றவர்களே ஆவர். அறிவின்றித் தவறு
செய்யும் அவர்களைப் பொறுப்பது அல்லவா
அறிவறிந்தவன் சால்பு!

எண்ணித் துணிக :

“வேந்தே! நீ வெல்லுதற்கு அரிய வீரன்!
ஐயம் இல்லை. ஆனால் எத்தகைய வேந்தரையும்
வெற்றி கொள்ளும் வீரன் ஒருவன் உள்ளான்
என்பதை உணர்வாயே! அவன் ‘காலன்’
அல்லனோ! அக் காலன் வாய்ப்படாத, காவலன்
கூட உளனா? நீ மட்டும் இவ்விதிக்கு விலக்காகி விட
முடியுமா? இதற்கு முன் எவனுக் கேனும்
அத்தகைய விதி விலக்கு இருந்திருந்தால் அல்லவோ
உனக்கும் அத்தகைய ஒன்றை எதிர்பார்க்க
முடியும்? நீ காலன் வாய்ப்படும் காலத்தில் உன்
ஆட்சிக்கு உரிமை உடையவர் எவர்? நீ மனங்கனிந்து
உதவாவிட்டால் கூட ஆட்சி உரிமை எவருடையது?
அவர்களுக்கே உரிய நாட்டை அவர்களிடம் தாராமல்
தடுப்பதும், கெடுப்பதும் உரிமை நிலை உணர்ந்தவன்
செய்யும் செயலாகுமா? உன்னையே எதிர்த்து
நிற்கும் இவர்கள், நீ வேறொருவனிடம் உரிமை
யாக அரசைத் தந்துவிட்டுச் சென்றால் விட்டு
விடுவார்களா? நீ உயிரோடு இருக்கும் போதும்
இறந்த பின்னரும் நாட்டுக்குத் தீங்கு உன்பெயரால்
நடக்கும் வண்ணமோ உன் செயல் இருத்தல்
வேண்டும்?” என்றார் புலவர்.

சோழன் தலை சுற்றியது; புலவர் உரை பெரும்
பாறை ஒன்று தலைமேல் மோதுவது போல்

இருந்தது. நிமிரமாட்டாமல் இருந்த மன்னன் தலை மார்புடன் பொருந்தித் தொங்கியது. கையில் இருந்த வேல் கீழே விழ விம்முதலுடன் நின்றான் மன்னன்.

2 தோற்றல் ? :

“வேந்தனே ! வீரனே ! இன்னும் சொல்வேன்கேள் ! இப்பொழுது நிகழ் விருக்கும் போரில் நீயே வெற்றி பெறுவாய். உறுதியே ! ஆனால் தெற்கில் இருந்து வந்த காற்றும் ஒருநாள் திரும்பி அடிப்பது உண்டே ! யானைக்கு ஒருகாலம் என்றால் பூனைக்கும் ஒரு காலம் உண்டே ! அதுபோல் உன் வெற்றிநிலை மாறி உன் மைந்தர் வெற்றி பெற்றால்...உன் நிலைமை எவ்வாறு இருக்கும் ? இயற்கையாகவே செருக்கித் திரியும் அவர்களும், அவர்கள் கூட்டமும் எதிர்பாராத அந்த வெற்றியால் எக்களிர்க்க மாட்டார்களா ? உனக்கு அதுவரை இருந்த ஏற்றங்கள் அனைத்தும் என்ன ஆகும் ? அப்படி நேர வேண்டும் என்று நான் சொல்லவில்லை ! நேரவும் கூடாது. ஒருவேளை அவ்வாறு நேர்ந்து விட்டால்...? என்று தான் எண்ணிப் பார்க்கச் சொல்கிறேன். இதற்கு முன் உன் பெயர் கேட்டாலே நடு நடுங்கிக் கிடந்த உன் பகைவர்கள் தாமே உன்னை வென்றதாகத் தருக்கி மகிழ் மாட்டார்களா ? வெற்றியே எய்திவந்தவன் தோற்பதில் தானே வெட்கக்கேடு ! ஆகவே, வேந்தே ! நீ போர் செய்வதை விட்டு விடு. உன்னை நம்பியுள்ள நாட்டு மக்களை மயங்க வைக்க வேண்டா ! அதனைத்தான் இந்நாட்டவர் அன்றி விண்ணாட்டவரும் விரும்புவர் ” என்றார்.

சோழன் கால் விரல்கள் நிலங்கிளைத்தன;
கைகள் பிசைந்தன; உள்ளம் வெதும்பியது;
உதடுகள் துடித்தன; மெய்ம் மயிர் பொடித்தது;
கண்களில் நீர் மல்கியது; வாய் தழுதழுத்தது!
மயங்கித் தயங்கிப் பேசினான் பெருஞ் சோழன்.

வணக்கம் ; வாழ்க !

“புலவர் பெருந்தகையே! பழிவழிச் செல்லா
வண்ணம் என்னைப் பண்படுத்தினீர்கள். வென்றாலும்
சரி, தோற்றாலும் சரி, எனக்கு இழிவே என்பதை
அறிந்தேன். அதனினும் இழிவாகும், என்னையும்
பொருட்டாக எண்ணி இப்போர்க் களத்திற்கு வந்து
உரைத்த தங்கள் பொன்னுரைகளை என்னுளத்தில்
கொள்ளாது போரிடுதல் என்பதை உணர்ந்தேன்.
ஆகவே, தங்கள் உரையை என் தலைமேல்
கொள்கிறேன். அதே பொழுதில், தன்னை வியந்த
அச்சிறுவர்கள் என்ன ஆரவாரம் செய்வார்கள்
என்பதையும் அறிவேன். இருந்தாலும் புலவர்
சொல்லுக்கு - உலக நலம் நாடும் புலவர்
சொல்லுக்குச்-செவிசாய்த்தல் என் கடன்! வணக்கம்!
நும் பயன் கருதாத் தொண்டு வாழ்வதாக!”
என்றான் கோப் பெருஞ்சோழன். கட்டிப் பிடித்துக்
கொண்டு கண்ணீர் வழிய விடை கொண்டார்
புலவர் எயிற்றியனார்.

இலக்கிய வாழ்வு:

பாடல் இயற்றுவதும், பாடலை ஆராய்வதும்,
அதனைப் பன்னிப் பன்னிப் பல்காலும்
பயிற்றுவதும் மட்டுமே புலவர் தொழிலெனப்

பொதுவாகக் கருதுவதுண்டு. ஆனால், உண்மை அஃது அன்று. ஒரு வேளை, வெறும் இலக்கியப் புலவனுக்கு வேண்டுமானால் அது கடமையாக இருக்கலாம். வாழ்வே இலக்கியமாகவும், இலக்கியமே வாழ்வாகவும் கொண்டு வாழ்ந்து வந்த புலவர் பெருமக்கள் அவ்வாறு கருதார்! அவர்கள் இலக்கியப் படைப்பே தொண்டின் அடிப்படையில் தான் அரும்புகின்றது! தொண்டின் அடிப்படையில் தான் வளர்கின்றது! அதே தொண்டின் அடிப்படையில் தான் முதிர்ச்சியுற்று வாழ்கின்றது! அத்தகைய தொண்டினைச் செய்துவரும் புலவர் பெருமக்கள் தாம் “எம் கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே” என்னும் தொண்டு வாழ்வைச் சுட்டிக்காட்டித் தாமே இலக்கியமாகச் சுடர் விடுகின்றனர். அவர் தம் தொண்டின் நாட்டமே, ஊனாகவும், உயிராகவும் கருதும் ஒள்ளிய இலக்கியப் படைப்பாக உந்தி எழுகின்றது. அதனை எவரும் எளிதில் மொழியும் உரைநடையில் கூறாமல் இனிய கவிதை நடையில் கூறித் தாமும் வாழ்கின்றனர்; மொழியையும் வாழ்வைக்கின்றனர். அவர்கள் நற்பணி நாளும் வாழ்வதாக!

எயிற்றியஞர் இயற்றிய பாடல் :

“மண்டமர் அட்ட மதனுடை நோன்தாள்
வெண்குடை விளக்கும் விறல்கெழு வேந்தே !
பொங்குரீர் உடுத்தஇம் மலர்தலை உலகத்து
சின்தலை வந்த இருவரை நினைப்பின்

5. தொன்றுறை துப்பின் நின் பகைஞரும் அல்லர் ;

அமர்வெங் காட்சியொடு மற்றெதிர் (பு) எழுந்தவர்
நினையுங் காலை நீயு மற்றவர்க்கு)

ப. த. ம.—1

அணைய அல்லை ; அடுமான் தோன்றல் !
பரந்துபடு நல்லிசை எய்தி மற்றுநீ

10. உயர்ந்தோர் உலகம் எய்திப் பின்னும்

ஒழித்த தாயம் அவர்க்குரித் தன்றே ;
அதனால்,

அன்ன தாதலும் அறிவோய் நன்றும்
இன்னும் கேண்மதி இசைவெய் யோயே ;
நின்ற துப்பொடு நிற்குறித் தெழுந்த

15. எண்ணில் காட்சி இளையோர் தோற்பின்

நின்பெருஞ் செல்வம் யார்க்(கு)எஞ் சுவையே ;
அமர்வெஞ் செல்வ ! நீ அவர்க்(கு) உலையின்
இகழுநர் உவப்பப் பழிஎஞ் சுவையே ;
அதனால்,

ஒழிகதில் அத்தை நின் மறனே ; வல்விரைந்

20. தெழுமதி வாழ்க நின் உள்ளம் ; அழிந்தோர்க்(கு)

ஏமம் ஆகும்நின் தாள்நிழல் மயங்காது
செய்தல் வேண்டுமால் நன்றே ; வாநோர்
அரும்பெறல் உலகத்(து) ஆன்றவர்
விதும்புறு விருப்பொடு விருந்தெதிர் கொளற்கே.”

(புறம் : 213)

6. கொலைக்களம்

உழவனும் வளவனும் :

புலவர்கள் பொருளை விரும்பிப், புரவலராக இருக்கும் வள்ளல்களையும் மன்னர்களையும் பாடுவார்கள். ஆனால், தம் குடியாக இருக்கும் ஓர் உழவனை வேந்தரே பாடுவது உண்டா? பாடி இருக்கிறான் சோழ வேந்தன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவன். பாடல் பெற்றிருக்கிறான், சிறு குடிகிழான் பண்ணன். பொருளை வேண்டியா வளவன் பண்ணனைப் பாடினான்? 'தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியானாகப் பண்ணன் வாழ்ந்தமை'யால் தான் பெருமுடி வேந்தனாகிய வளவன் பண்ணன்து சிறு குடியைத் தேடிச் சென்றான் : முட்டை கொண்டு திட்டை ஏறும் ஏறும்புகள் போல ஏழை மக்கள் சோற்றுத் திரளையைப் பண்ணன் சிறுகுடியில் இருந்து வாங்கிக் கொண்டு போவதைக் கண்ணாரக் கண்டான். கழிபேருவகையுற்றான்; அந்த உவகையில் தன்னை மறந்தான்! தன் வாழ்வை மறந்தான்! பண்ணன் பல்லாண்டு பல்லாண்டு வாழுதற்குக் கிள்ளி பெரு நாட்டங் கொண்டான். அந்த நாட்டம் நல்லதொரு கவிதையாக வெளிப்பட்டது. அதில் தொடக்கத்திலேயே, 'நான் வாழும் நாளையும் எடுத்துக் கொண்டு இந்தப் பண்ணன் வாழ்வானாக' என்று வாழ்த்தினான். 'யான் வாழும் நாளும் பண்ணன் வாழிய' என்பது அம் மன்னன் வாயுரை!

773(P31)

மனிதக்குறை :

பண்ணனை நாம் நெஞ்சாரப் பாராட்டலாம். அவனைப் பாடிய மன்னனையும் நெஞ்சாரப் பாராட்டலாம். பாராட்டுதல்கள் எதற்காக? நல்லவற்றை நாட்டுச் சொத்தாக ஆக்கிய பெருந்தகைமைக்காக! ஆனால் மிகமிகப் பெருந்தகைமை பெற்றவர்கள் என்கிறோமே! அவர்களிடத்தில் குற்றம் குறைகளுள் எதுவும் அரும்பிய தில்லையா? பொருந்தாச் செயல்கள் இருந்தது இல்லையா? 'எச்சிறு குற்றமும் இல்லாதவன் இவன்' என ஒருவனைக் காட்டுவது அரிது. அவ்வாறு எச்சிறு குற்றமும் காட்ட இயலாத வாழ்வுடையவன் ஒருவன் இருந்தால் அவனே, "வானுறையும் தெய்வத்துள் வைக்கத்" தக்கவன்.

வளவன் வன்னெஞ்சம் :

மென்னெஞ்சம் படைத்தவனான வளவன், வன்னெஞ்சமும் உடையவன் என்பது உண்மை! ஈரத்தைப் பெரிதெனப் பேணிய வேந்தர்கள், வீரத்தையும் பேணினர். வீரத்தைப் பெரிதெனப் பேணிய வரிடம், ஈரத்தின் வீளை நிலமான கொடை தன்னிகரற்று விளங்கியது கண்கூடு! அத்தகைய வீரத்தை, 'வன்னெஞ்சம்' என இங்குக் குறித்துக்காட்டவில்லை. அறியாச் சிறுவர் இருவரை, அவர்தம் தந்தைமேல் கொண்ட கொடும்பகை காரணமாகக் கொல்லத் துணிந்தான் வளவன்! இது வீரமாகுமா? வீரத்திற்கே இழுக்கு இல்லையா? வீரத்தின் இலக்கணத்தைத் தெள்ளிதின் அறிந்த அருளாளன் ஆகிய அவன், ஆளுச்சினத்தால் அல்லதுசெய்யத் துணிந்

தான் அல்லவா! அது குற்றமேயாம்! அவன் நெஞ்சம் அப்பொழுது வலிதேயாயிற்று!

வள்ளல் காரி:

காரி என்றொரு வள்ளல் இருந்தான். வள்ளல்கள் எழுவர் என வரையறுத்துக் கூறப்படுவோருள் காரியும் ஒருவன். அவன் முழுப் பெயர் மலையமான் திருமுடிக்காரி; அவன் நாடு மலையமானாடு என்னும் மலாடு! அவனுக்குரியது முள்ளூர்மலை; அவன் தலை நகர் கோவலூர்.

காரியின் வீரம்:

கொடைத் தன்மையில் தலைநின்ற காரி படைத் தன்மையிலும் தலைநின்றான். அவன் குறுநில மன்னனே எனினும் பெருநில வேந்தரும் அவன் தலைவாயிலில் தாழ்ந்து நின்றனர். 'தாம் தாம் செய்ய விருக்கும் போருக்குத் தக்க துணையாகக் காரி இருக்க வேண்டும்' என்றே அவன் தலைவாயிலை நாடினர் முடிவேந்தர். அவன் எப்பக்கம் சேர்ந்தானோ அப்பக்கமே வெற்றியுறும். அவனைத் துணை பெருதார் எய்துவது தோல்வியே என்பது தெளிவு. ஆதலால், 'காரி துணைக்கு வந்ததால் தான் நான் வென்றேன்' என்று வென்ற வேந்தனும் கூறுவான். 'காரி என்பக்கம் வாராமல் என்பகைவர் பக்கம் இருந்தமையால்தான் நான் தோற்றேன்' என்று தோற்றவனும் சொல்வான். வென்றோனும் தோற்றோனும் ஒருங்கு புகழும் காரியின் வீரத்திறனை இனி விளக்குதல் வேண்டா!

மாரியன்ன காரி :

தன்னலத்தால் காரி பிறர் போரை ஏற்றுச் செல்வது இல்லை. போருக்குச் செல்வதே, 'கொடைக்' குறிப்புடன் தான். போர்த் துணையால் கிடைக்கும் பொருளை எல்லாம் இல்லை என இரந்து வந்தவர்க்கு எல்லை இன்றி வழங்குதற்கே செலவிட்டான். எந்த ஒரு பொருளையும் தனக்கென வைத்துக்கொண்டான் அல்லன். "முள்ளூர் மலையில் பெய்த மழைத் துளியினும் மிகுதியாகத் தேர்களை வழங்கினான்! போகக் கூடாத நாளில், பொருந்தாத வேளையில், காரியைக் கண்டு, பொருத்தமற்ற சொற்களைச் சொன்னால் கூட இரவலன் வெறுங் கையுடன் திரும்பான்" என்னும் பாராட்டைப் பெற்றவன் காரி! எவர் வாயால்? பொய்யா நாவின் புலவர் பெருமான் கபிலர் வாயால்! வள்ளுவர் வாயாலேயே 'அறவோன்' என்னும் பட்டம் பெற்றுவிட்டால், மற்றவர்கள் சொல்ல என்ன இருக்கிறது?

உணர்ச்சி மிக்க உள்ளம் ;

வேண்டியவர்களுக் கெல்லாம், வேண்டிய பொழுது எல்லாம் விரும்பிச் சென்று போரிட்ட காரிக்கு வேண்டாதவர் இல்லாமல் போவாரா? காரியின் பகைவர் பலர். அவர்களுள் ஒருவனே பண்ணைப் பாடிய கிள்ளிவளவன்.

கிள்ளியின் பகைமை காரி இறந்த பின்னரும் நிற்கவில்லை. அவன் மைந்தர் மேலும் பகைமை பாய்ந்தது! ஏதும் அறியா இளைஞர் என் செய்வர்? எய்தவன் இருக்க அம்பை நோவதில் பொருளில்லை

என்னும்போது, இவ்வெறுப்பில் ஏதேனும் பொருளுண்டா? உணர்ச்சி வயப்பட்ட உள்ளம் உண்மையை உணரத் தலைப்படுவதில்லை என்பது நானும் அறிந்தஒன்று தானே!

காரியின் வழியையே ஒழித்து விடவேண்டும் என்பது 'கிள்ளி' யின் எண்ணம். ஆகவே காரியின் இளஞ்சிறுவர் இருவரையும் கொண்டு வரச் செய்தான். எங்கு? கொலைக்களத்திற்கு! ஒளிவு மறைவின்றிக் கொல்ல வேண்டும் (ஊரறியக் கொல்ல வேண்டும்) என்பதே அவன் எண்ணம்.

ஐயோ அழாதீர் :

இளைஞர்கள் நிற்கின்றனர்; சுற்றிலும் மக்கள் கூட்டம் நிற்கின்றது! 'மன்னனுக்குப் பகைவன் மக்களும் பகைவரே' என்பதுதான் அன்று மக்களிடம் ஊறிக்கிடந்த எண்ணம். குன்றம் நடந்து வருவது போலக் கொடிய யானை ஒன்று கொலைக்களத்திற்கு வருகின்றது. கூற்றுவன் போன்ற பாகன் குத்துத்தடி கொண்டு விரைந்து செலுத்துகின்றான். அதன் மணி ஒலி கேட்போரை நடுங்க வைக்கிறது. பகைவர் களிறுகளுக்குக் காலனாக இருந்த காரியின் மைந்தர்களைக் காலால் மிதித்து வஞ்சந்தீர்த்துக் கொள்ள வருவது போல் அதன் ஆற்றல் வாய்ந்த நடை உள்ளது! ஆனால், நின்ற சிறுவர்களோ, அது வரைக்கும் அழுத அழுகையை விடுத்து, யானையை விருப்பொடு வேடிக்கை பார்க்கின்றனர்! எத்தகைய கொடுமை!

நிறுத்து :

களிற் கொலைக்களத்தின் இடையே குறுகு கின்றது. கோவேந்தன் 'செலுத்து' என்று ஏவ வேண்டும். ஆனால் 'நிறுத்து' என்னும் ஒரு 'குரல்' ஒங்கி எழுகின்றது. அவ்வொலி கோக்கிள்ளி வாயில் இருந்து வரவில்லை. கோலூர் கிழார் என்னும் அருட் புலவர் அருந்தமிழ் வாயில் இருந்து வெளிவந்தது! சொல்லொடு பொருள் உடன்வருவது போல, ஒலியுடன் கோலூராரும் முன்வந்து நின்றார்.

பற்றி எரியும் வீட்டுள் புகுந்து பொருளைப் பாது காக்கும் ஊக்கம் எல்லார்க்கும் ஏற்படுவது இல்லை. உயிரை ஒரு பொருட்டாக எண்ணாத உரம் உடையவர்களுக்கே இயலும். அதனினும் உரம் உடையவர்களே சிற்றமிக்க வேந்தன்முன் நிற்கமுடியும். அதிலும் அவன் கொடுமை செய்யத் துணிந்து நிற்கும் பொழுதில் திடுமெனப் புகுந்து 'நிறுத்து' என்பது, நெருப்புடன் விளையாடுவதாக அல்லாமல் வேறு எவ்வாறு இருக்க முடியும்? அந்த விளையாட்டுக்கும் துணிந்தவர் அருளாளர் கோலூரார்.

பரம்பரைப் பெருமை :

“ஏன்?” என்று கேட்டான் யானையை ஏவ நின்ற வேந்தன்.

“வேந்தனே! உன் விருப்பம் போல் செய்! தடையற்றுச் செய். ஆனால், நான் சொல்லப் போகும் உரையைக் கேட்டுவிட்டுச் செய்” என்றார். என்ன அருமையான தொடக்கம்! தொண்டு செய்ய வினைவார்க்கு இத்தகைய பேச்சுத் திறம் அல்லவோ

வேண்டும்! தொடக்கம் மட்டும் தானா நயம்? சுவைக் கட்டியை எந்தப் பக்கத்தில் கடித்தால் தான் என்ன?

“அரசே! ஒரு புறவை வெருட்டிக் கொண்டு வந்தது ஒரு பருந்து; அஞ்சிய புறுவோ புவியாளும் வேந்தனை அடைக்கலமாக அடைந்தது. எளிய புறுவே என்று வேந்தன் புறக்கணித்தானா? வல்வாய்ப் பருந்தின் வாய்ப் பொருளாக விட்டு விட்டானா காவலன்? இல்லை! புறவுக்கு அடைக்கலம் அளித்தான். பருந்துக்கும் பரிவு காட்டினான். எப்படி? புறுவின் தசையின் அளவுக்குத் தன் தசையை அரிந்து அரிந்து தராசில் வைத்தான். புறுவின் உயிரைப் புவி ஆளும் வேந்தன் தன் உயிரினும் பெரிதாகக் கருதினான் அல்லவா! அவன் யாவன்? உன் முன்னோனான செம்பியனே அவன் என்பதை நான் சொல்லவும் வேண்டுமோ? அத்தகைய அருளையுடையோர் பரம்பரையில் வந்த உன்னிடம் சொல்ல என்ன இருக்கிறது?

மருத்துவன் மைந்தர் :

“அருளாளனே! இச் சிறுவர்கள் இருக்கிறார்களே! இவர்கள் மரபுதான் எத்தகையது! தன்னலத்தால் பொருள் தேடித் தானே உண்டு, மண்ணுக்குச் சுவையாக இருக்கும் மரபா இவர்களுடையது? அறிவே அருள் செல்வமாகக் கொண்டு வாழும் புலவர்களது, புல்லிய பசியைத் தீர்க்கும் ‘பசிப்பிணி மருத்துவர்’ அல்லரோ இவர் மரபினர்?

‘ஆற்றுவார் ஆற்றல் பசியாற்றல் அப்பசியை மாற்றுவார் ஆற்றலின் பின்’

என்பதை அறிந்த நீ அறியாதது என்ன?

விரும்பிய வண்ணமே...!

“பால் வழியும் முகத்தையுடைய இப் பச்சிளம் சிறுவர்களைக் கூர்ந்து பார்! அறியாத இடத்தில், அறியாத மக்களின் இடையே எதுவும் புரியாமல் ‘விம்மி விம்மி’ அழுத இச் சிறுவர்கள், ஆரவாரத் துடன் வரும் யானையைக் கண்டு அழுகையை விடுத்து வேடிக்கை பார்க்கிறார்களே! இவர்கள் நிலைமையைப் பார்த்த பின்னும் கொல்லத்தான் உனக்கு விருப்பம் உண்டாகின்றதா! அவ்வாறு உண்டானால் உன் விருப்பம்போல் செய்!” என்றார்.

கோலூரார் குணம்:

கோலூரார் பெருங்குணமே உருவானவர்; பேரருளாளர். அதே பொழுதில் பெரும் புலவர், ராகவும் இருந்தார்; பிறர் தரும் பரிசிலைப் பெரி தெனக் கருதி வாழ வேண்டாத ‘உழுதாண் வாழ்’ வினர் அவர். ஆகவே பிறர்க்கு அரியதாக இருந்த செயல்கள் அனைத்தும் அவர்க்கு எளியனவாக இருந்தன.

நலங்கிள்ளியின் இடத்தில் இருந்து நெடுங்கிள்ளி யினிடம் வந்தான் ஒருபுலவன். அவன் பெயர் இளந்தத்தன் என்பது. அவன், கிள்ளியர் இருவருக்கும் பெரும் பகை என்பதை அறியாதவன். ஆகவே, அவனைப் பகைவனின் ஒற்றன் என்று எண்ணி நெடுங்கிள்ளி கொலை செய்தற்குப் புகுந்தான். அப்பொழுது தத்தன் செய்த நல்வினையால் தமிழ்க் கோலூரார், ஆங்கு இருந்தார். அவர், “பழமரம் நாடும் பறவை போலப், பரிசிலை நாடும் பாவலர் வாழ்வு பழுதுடையது அன்று; பிறருக்கு அழிவு சூழ்வதும் அன்று,” என்று நயமாக எடுத்துரைத்துக் கொலையைத்

தடுத்து நிறுத்தினார். அத்தகைய பெருந்தகைதாம் இங்குக் காரியின் மக்களைக் காத்தார்.

யாருக்குப் பாராட்டு ? :

பொங்கி எழுந்த பாலை, நீர் அடக்கி விடுவது போல் கிள்ளி வளவன் கோபத்தைக் கோலூரார் அமைதிப் படுத்தினார். கிள்ளி, மனிதன் ஆனால் மன்னவனும் ஆனான். கோலூர் கிழார் உரிய இடத்தில் உரிய பொழுதில் ஓடிப்போய் உதவியதனைப் பாராட்ட வேண்டும். அதே பொழுதில் அவர் உரையைக் கேட்டு அருள் செய்தானே கிள்ளி, அவனையும் நெஞ்சாரப் பாராட்ட வேண்டும். கொலைக்களத்திற்கும் போய்க் கொஞ்சி வினையாடிக் குளிரச் செய்த தண்டமிழ் இருக்கிறதே அதையும் உண்மை நெஞ்சம் உயர்த்திப் பாராட்டத் தவறுது!

“ நல்லாரைக் காண்பதுவும் நன்றே நலமிக்க
நல்லார் சொல் கேட்பதுவும் நன்றே - நல்லார்
குணங்கள் உரைப்பதுவும் நன்றே அவரோடு
இணங்கி இருப்பதுவும் நன்று ”

என்பது பொன்னுரை யன்றோ !

கொலைக் களத்தில் கோலூரார் கொடுத்த பா :

“ நீயே,

புறவின் அல்லல் அன்றியும் பிறவும்
இடுக்கண் பலவும் விடுத்தோன் மருகனை;
இவரே,

புலன்உழு துண்மார் புன்கண் அஞ்சித்
தமதுபகுத் துண்ணும் தண்ணிழல் வாழ்நர் ;

5. களிறுகண் டமூஉம் அழாஅல் மறந்த

புன்தலைச் சிறுஅர் மன்றுமருண்டு நோக்கி
விருந்தின் புன்கணை உடையர் ;
கேட்டனை யாயின் வேட்டது செய்ம்மே.”

(புறம் : 46.)

7. சிறைக் கோட்டம்

வீரம் :

பற்பல வீட்டு வாயில்களில் மான் கொம்புகளைக் காண்கிறோம். சிலர் மான் தலையை மரத்தால் செய்து அதில் கொம்பைச் சேர்த்து உருவாக்கி வைத்துள்ளனர். கலைப்பொருள்களாக இன்று மான் தலையும், கொம்பும் காட்சி வழங்குகின்றன. ஆனால் அவற்றின்தொடக்கம் கலையால் அமைந்தது இல்லை! வீரத்தால் எழுந்தது!

மரபுப் பெருமை :

வேட்டைக்குச் சென்றிருப்பான் ஒரு வீரன். அவன் வலியதும் அரியதும் ஆகிய விலங்குகளை வேட்டையாடி அழித்திருப்பான். அவன் ஆற்றிய வீரத்திற்கு அடையாளம் வேண்டாவா? வீழ்த்திய விலங்குகளை ஊரறியக் கொண்டு வந்தான்; வீழ்த்திய வீரத்தை நாடறியப் பரப்பினான். எனினும் அவை நிலைத்த அடையாளங்களாக அவனுக்குத் தோன்றவில்லை. ஆகவே, தான் வேட்டையாடிய விலங்கின் தலை, கொம்பு, தந்தம், தோல் ஆயவற்றை எடுத்து, அவை கெட்டுப் போகாமல் இருக்கவும், எழிலோடு விளங்கவும் ஏற்ற பாடங்களையும் வேலைப்பாடுகளையும் செய்தான். அவ்வாறு அமைக்கப் பெற்றவையே புலித்தலை மான்தலை, யானைத் தந்தம், மான் கொம்பு, காட்டெருமைத் தலை முதலியவை ஆகும். இப்பொருள்களை வீட்டின் உள்ளிடத்தே ஓர் இடத்தில் மறைத்து வைப்பதால் ஆவது என்ன? ஆகவே,

வீட்டு வாயிலிலே, மாளிகை முகப்பிலே, அரண்மனை அரங்கிலே வீர விளக்கமான இக்காட்சிப் பொருள்களைக் கவினுற வைத்தான். இன்றும் பழைமை போற்றும் பல இடங்களில் இவற்றைக் காணலாம்; ஒவ்வொன்றின் உள்ளேயும் மறைந்து கிடக்கும் வரலாற்றுச் செய்திகளைத் தம் மரபுப் பெருமையாகக் கூறுவதைக் கேட்கலாம்.

இங்குக் குறிப்பிடப் பெற்ற காட்சிப் பொருள்களுக்கு மாறுபட்ட ஒரு பொருள் ஒரு மன்னவன் அரண்மனை முகப்பிலே - வாயில் கதவிலே - இருந்தது! அஃது ஒரு பல்லாகும். அப்பல்லும் ஒரு விலங்கின் பல்லன்று! ஒரு மனிதன் பல்! அதிலும் ஒரு மன்னவன் பல்!

பல்லைப் பறித்தல்:

எதிரிட்ட வேந்தர்களின் மணிமுடிகளையும் மார்பு ஆரங்களையும், மாண் பொருள்களையும் கவர்ந்து வருவதுதான் வழக்கம். ஆனால் ஒருவன் பல்லைப் பறித்து வந்து அரண்மனைக் கதவிலே பதித்து வைத்து நாடறியச் செய்வது வியப்புக்குரியது மட்டுமன்று - வேதனைமிக்கதும் கூட! பல்லை இழந்தவன் மூவன் என்னும் அரசன். பல்லைப் பறித்தவன், சேரமான் கணைக்கால் இரும் பொறை என்னும் வேந்தன்.

கணைக்காலன் இப்பொழுது ஒருவன் சிறைக் கோட்டத்தில் கிடக்கிறான். பல்லைப் பறிக்கும் வீரம் எங்கே? படுசிறைக்குள் கிடக்கும் துயர நிலைமை எங்கே? வீரனுக்கு வீரன் இல்லாமலா போகிறான்?

வலிய வீரனுக்கும் அவன் வீரம் எந்நாளும் நிலைத்
திருப்பது இல்லையே! முப்பதில் முறுக்காக இருப்பவன்,
நாற்பதில் நழுவத் தொடங்கி விடுகிறானே! ஐம்பது
அறுபதில், அசதியும் ஆட்டமும் கண்டு விடுகிறானே!
அப்பொழுது அவன் வீரம் வீரமாக இருக்குமா?
அதனால் அல்லவா அறப்பெருவேந்தர்,

“வனியார்முன் தன்னை நினைக்க தான்தன்னின்
மெனியார்மேல் செல்லும் இடத்து” (குறள், 250)

என்று அறிவுறுத்தினார்.

புலவர் பொய்கையார் :

நானில வளமும் ஒருங்கு அமைந்த தொண்டி
நகரைத் தலைநகராகக் கொண்டு சேர நாட்டை
ஆண்டு வந்தான், கணைக்காலன். அவன் அறிவுநூல்
நாட்டம் மிக்கவன்; புலவர் தோழன்; கவியரங்கு
ஏறிய காவலன்; அவன், அரசவையில் மிகுதியாகப்
பொழுதைப் போக்கினானா? அறிஞர் அவையில் மிகுதி
யாகப் பொழுதைப் போக்கினானா? அரச அவையைய
யும் அறிஞர் அவையாக ஆக்கி அறிவு நூல் ஆராய்
விலும், கலை நுகர்ச்சியிலும் காலத்தைச் செலவிட்
டான். அவன் தன் உயிரினும் மேலாக மதித்த
புலவர், பொய்கையார். சேரன் வாழ்வுக்குப் பொலி
வூட்டிய பெருந்தகை இப்பொய்கையாரே!

பழையன் மறைவு :

அறிவுநூலில் மிகுதியாகக் கணைக்காலன்
ஈடுபட்டிருந்த காலத்தில் கோச்செங்கட் சோழன்
என்னும் செங்குணன் சேரநாட்டின்மேல் படை
யெடுத்தான். படை எடுப்பைக் கேட்டவுடன் வீரப்

புலிபோல் வெளியேறினான் சேரன். வீரர்களும் ஒருவரை முந்தி ஒருவர் வெளியேறினர். படையெடுப்பு நேருமென எண்ணாமல் அறிவுக் களத்தில் இருந்து நேரிடையாக அமார்க்களம் சென்றவன் சேரன்! அவன் வீரர்களும் போரை நோக்கியிருந்தார் அல்லர். எதிர்த்து நின்றவனோ எளியன் அல்லன்! பெருவீரன்! அவன் படைத்தலைவன் பழையன் என்பவன், மாபெரும் வீரன். சேரன் தன் படைகளை நான்கு பிரிவு படுத்தி நன்னன், அத்தி, கங்கன் கட்டி, புன்றுறை என்னும் நால்வரையும் பிரிவுத் தலைவர்கள் ஆக்கினான். போர், கழுமலம் என்னும் இடத்தில் நடை பெற்றது. தனித்தலைவன் சேரன்! துணைத் தலைவர் நால்வர்! பழையனோ ஒரே தலைவன்! சேரன் படைவீரர் சூழ்ந்து நின்று தாக்கினார்; பழையன் வீழ்ந்து பட்டான்! பொழுதும் விழுந்தது; இருள் சூழ்ந்தது; வீரர்கள் ஆரவாரம் அடங்கியது; முதல் நாள் போர் பழையன் முடிவோடு முடிந்தது.

களக்காட்சி :

செங்கட் சோழன் கண்ணை, மேலும் சிவப்பு ஆக்கின 'பழையன்' இறப்புக் கவலையும், அக்கவலையால் உண்டாய உறக்கம் இல்லாமையும்! விடிந்தது! 'சேரர் மடிந்தனர்' என்று சோழன்தன் கால்களை எடுத்து வைத்தான் களம் நோக்கி. அவன் கண்ணினும் சிவந்து விட்டது களம்! ஒரே குருதிக்காடு!

“காலையிலே பட்டு வீழ்ந்தவர் இரத்தத்தை மிதித்து உழக்கியது களிறு! மாலையிலே கிளம்பியது புழுதி! என்ன புழுதி? பவழப் புழுதி!

“இரத்தம் பெருக் கெடுத்தோடியது செங்குளத்தில் இருந்து நீர்வடிவது போல ! உடைந்த முரசுமே மடை !

“கருநிறக் காகம் செந்நிறம் கொண்டு விட்டது. போர்க்களம் தந்த புகழ்ப் பரிசு அது !

“வெட்டப்பட்டன வீரர் கால்கள் ! அவை இரத்த வெள்ளத்தில் நகர்ந்தன சுரு மீன்களைப்போல.

“துதிக்கைகள் வெட்டப்பட்டுப் புரண்டன ; இடியுண்ட பாம்பு போல. கொற்றக் குடைமேல் வீழுகின்றது அற்ற துதிக்கை, வெண்ணிலவைத் தழுவும் பாம்பு போல.

“வெட்டுண்ட துதிக்கையில் இருந்து சொட்டு கின்றது குருதி, பவழம் நிறைந்த பையின் மூட்டு வாய் கிழிந்தது போல.

“எழுகின்றது கழுகு; வாயிலே இருக்கின்றது தசை ; அடித்துப் பறக்கின்றது சிறகை ; மத்தளம் அடிப்பவனை ஒப்பாக இருக்கின்றது காட்சி.

“காற்றிலே ‘தூம் தூம்’ என்று வீழும் பனங் காய் போல வீழ்கின்றது தலை. போர்க்காற்று பேய்க் காற்று அல்லவா !

“கேடயத்தோடு அற்றது கை ; அதனைப் பற்றுகிறது நரி ; கவ்விக்கொண்டது வாயில் ! கண்ணாடி காண்பவர்களை நினைவூட்டுகின்றது அது.

“கோடைக் காற்றுக்கு ஆற்றாத் தோகை மயில் போல் அலறி ஓடி வருகின்றனர் மங்கைமார், தம் கணவர் இறந்துபட்ட இடம் நோக்கி.

“களிறு எற்றித் தள்ளுகிறது கொற்றக் குடையை; புரள்கிறது, பசுமிதித்த காளான் போல!

கணைக்காலன் இதற்குமுன் கவிதைகளிலே தான் ‘தலை’யைக் கண்டதுண்டு! இப்பொழுது தன் கைகளிலே ‘தலை’யைக் காணுகின்றான். சோழ வீரர்கள் சேரவேந்தனை இழுத்துச் செல்கின்றனர். ஒரே ஓர் ‘எரிமலை’ மட்டும் புகைந்து கொண்டு நின்றது. என்ன இருந்தாலும் சேரன் தம் உயிரன்ன மாணவன் அல்லவா!

சிறையில் சேரன் :

சேரன் கால்கள் நடந்தன. எண்ணம் தாவித் தாவி எங்கெங்கோ அலைந்தது. அவன் இத்தகைய ஒரு நிலைமையை எண்ணிப் பார்த்திருக்கவே இயலாது. போரில் வெல்லலாம், அன்றித் தோற்கலாம். அது வீரார்க்கு இயல்பே. கைத் தளையுடன் பகைவன் சிறைக்கண் சிக்கிச் சிறுமையுறும் கொடுமையை நினைக்கத்தான் அவன் நெஞ்சம் நெக்குருகியது. போர்க்களத்தில் புண்பட்டு இறந்திருந்தால் புகழ் வாழ்வு வாழ்ந்ததாகக் கருதிப் புன்முறுவல் பூத்திருப்பான். அறிவு நூல் கற்ற அவன், செடியில் இருந்து பூ ஒன்று உதிர்வது போலத் தன் உடலில் இருந்து உயிரை உகுத்திருப்பான். ஆனால், “மாறாப் பழியாக மாற்றான் சிறைக்கண் கிடக்க நேர்வது மன்னவன் நிலைமைக்குத் தகுமா?” என்னும் சிந்தனைச் சிக்கல் போராடிக் கொண்டே இருந்தது. அந்நிலையில், உறையூர்க்கு மேல் பால் இருந்த குடவாயில் கோட்டச் சிறைக் கதவு திறந்து மூடப் பெற்றது.

சேரன் இதயக் கதவு முன்னிலும் பன் மடங்கு மிகுதியாகத் திறந்து வெதும்பிக் குமுறியது.

பாடற்குப் பரிசு :

சேரன் மட்டுமோ துயர் உற்றான்? அவன் சிறைக்குள் கிடந்து துயருற்றான். சிறைக்கு வெளியே இருந்து துடித்தார் புலவர் பொய்கையார். அவனுக்கு, விடுதலை ஏற்பட்டால் அல்லாமல் அவருக்கு ஒய்வு ஒழிவு இல்லை. நேரே சோழவேந்தனிடம் சென்றார். அவனைப் பாட விரும்பாத - ஏன் - பார்க்கவே வெறுத்த - பொய்கையார் நா அவன் செய்த கழுமலப் போர் பற்றி நாற்பது பாடல்கள் பாடின. 'கள்வழி நாற்பது' என்று பெயர் சூட்டி அதனை எடுத்துக் கொண்டு செங்கண்ணைத் தேடிப் போய்க் கண்டார். அவன் கேட்டுவக்குமாறு தம்பாடல்களைப் பாடினார். புலவர் பாடற்குப் பொன்னும் பொருளும், கரியும் பரியும் அல்லவோ பரிசு! பொய்கையார் வேண்டிய பாடற் பரிசு - நூற்பரிசு - என்ன? 'சேரன் கணைக் காலனுக்கு விடுதலை தரும் ஒன்றே நீ எனக்குத் தரும் பரிசு' என்று வேண்டினார். புலவர் வேண்டுதலை மறுக்கக் கருதாத சோழன், சேரமானுக்கு விடுதலை அளித்தான். மகிழ்ச்சி மிக்க இச் செய்தியைத் தம் மாணவனும் மன்னனுக்குச் சொல்ல ஓடினார் நல்ல புலவர்! பாவம்! 'ஒன்றை நினைக்கின் அது ஒழிந்திட்டு ஒன்றாகும்' என்னும் உரையை மெய்யுரை ஆக்கியது நிகழ்ச்சி!

மானத்தின் மற்போர் :

சேரன், சிறைப்பட்டதில் இருந்து ஊண்கொள்ள வில்லை; நீர் பருகவில்லை; உறக்கமும் கொள்ளவில்லை.

ஓர் இடத்தில் உட்கார்ந்து இருக்கவும், கிடக்கவும் அவனால் முடியவில்லை. உடல் கொதித்தது; உள்ளம் வெதும்பியது; நா உலர்ந்தது: தாங்கமுடியாத நீர் வேட்கை! 'ஏவல! தண்ணீர் தா' என்றுன் சேரர் காவலன். கடமை யுணரா ஏவலன் காலந்தாழ்த்துத் தண்ணீர் கொணர்ந்தான். அதற்குள் சேரன் சிந்தனை வேறு வகையில் திரும்பியது. இந் நீரைப் பருகி நிலத்தில் இன்னும் நெடுநாள் வாழ்வோ வேண்டும்? அதுவும் ஒரு வாழ்வோ? பகைவன் நாட்டில், அன்பின்றித் தந்த நீரை அருந்தி வாழ்வதும் ஒரு வாழ்வா? என்று அவன் மான உணர்வு பேசியது. ஒரு நொடிப் பொழுது உணர்ச்சிதானே வாழ வைக்கவும் செய்கின்றது. சாவவைக்கவும் செய்கின்றது!

சேரன் மேலும் எண்ணினான். அவன் எண்ணம் புலியை வால் உருவி விட்டது போல் ஆயிற்று. என்ன எண்ணினான் அவன்?

குடிக்குக் குற்றம் :

“போருக்குச் சென்று புண்பட்டு இறப்பதே புகழ் மிக்க இறப்பு என்று எண்ணுவது எம் குடிச் சிறப்பு. ‘விழுப்புண் படாத நாளெல்லாம் வீண் நாள்’ என்று கருதுவது எம் நாட்டு வீரம். ஒருவன் போரில் மாயாமல், நோயாலோ, பிற வகைகளாலோ இறந்தால் கூட அவனும் போர்க்களத்தில் புண்பட்டு இறந்ததாகவே எண்ணி அவன் மார்பை வாள் கொண்டு கிழித்துக் கட்டைமேல் அடுக்கிச் சுட்டெரிப்பது தொன்று தொட்டு வந்த எம் குலத்தினுக்குரிய வழக்காறு. இவ்வழக்கமும், முழு உருப்பெற்றுப்

பிறந்து வளர்ந்த ஆட்களுக்கு மட்டுமே உண்டு என்பது இல்லை. குழந்தை உருப்பெற்று இறந்தே பிறந்தால்கூட, உருப்பெறாத தசைப் பிண்டமாகக் கருச் சிதைந்து வந்தால் கூட அவற்றையும் முழுத்த ஆள் என்றே கருதி வாளால் வெட்டிச் சுட்டெரிக்கத் தவறார் எம்மரபினர். இத்தகைய பழைமையும், வீரமும் போற்றும் குடியிலே யான் பிறந்தேன். அக்குடியின் வேந்தனாகவும் இருந்தேன். ஆனால், என் நிலைமை அவ்வீரக்குடிக்குச் சற்றேனும் ஏற்றதாக உள்ளதா?

நாவிற்கு இழிவு :

போர்க்களத்திலே என் வீரர்கள் மடிந்தார்களே, அப்பொழுதே நானும் இறந்திருக்க வேண்டும்; இல்லையேல் என் கையில் தனை பூட்டினார்களே அப்பொழுதாவது ஆருயிரை நீத்திருக்க வேண்டும்; இல்லையேல், பகைவர் நாட்டு எல்லைக்குள் கால் வைத்த போதாவது முடிந்திருக்க வேண்டும்; இல்லையேல், இக் கொடுஞ் சிறைக்குள் அடைபட்ட போதிலேனும் உயிர்விடுத்திருக்க வேண்டும். இத்தனை இடங்களிலும் தவறினால் கூட,

“ ஆவிற்கு நீரென்(று) இரப்பினும் நாவிற்கு)

இரவின் இளிவந்த(து) இல்”

(குறள், 1066)

என்பதை நன்கு அறிந்த நான் ‘தண்ணீர் தா’ என்று கேளாமலாவது இருந்திருக்க வேண்டும். இருப்புச் சங்கிலியால் பிணைத்து நாயை இழுப்பது போல் இழுத்துக் கொண்டு வந்து சிறைக்குள் தள்ளிய பகைவர்கள் தரும் தண்ணீரையும் உணவையும் கொண்டு உயிர் வாழ்வதற்காகவோ என் இனிய அன்னை என்னை ஈன்றாள்? அந்தோ! இழிவு!

மாபெரும் இழிவு! என்குடிக்கு மாறா இழிவு! இந்தக் கடைசி வாய்ப்பையும் இழந்து விடமாட்டேன். ஏவலன் தரும் தண்ணீரைப் பருகி மேலும் இழிவைத் தேடாமலேனும் இறப்பேன்.

ஓரே முடிவு:

“என் உணர்ச்சியை எவரிடம் உரைப்பது? எப்படி உரைப்பது? நல்ல வேளை! ஏடும் எழுத்தாணியும் என்னிடம் உள. புலவர் பொய்கையாரின் பொருள் மிக்க பாடல்களை எழுதிப் பயன் கொள்ள வைத்திருந்த ஏடு, என் உணர்வின் வெளியீடாக இருக்கட்டும்” என்று எழுதினான். எண்ணிய எண்ணங்கள் அனைத்தையும் ஏழுவரிகளில் அமைந்த இன்றமிழ்க் கவிதை ஒன்றில் வடித்தான்! அப்பாடல்,

“ குழவி இறப்பினும் ஊன்தடி பிறப்பினும்
ஆன் அன்(று) என்று வாளில் தப்பார்;
தொடர்ப்படு ஞமலியின் இடர்ப்படுத் திரீஇய
கேளல் கேளிர் வேளாண் சிறுபதம்

5. மதுகை இன்றி வயிற்றுத் தீத் தணியத்
தாயிரந் துண்ணும் அளவை
ஈன்ம ரோஇவ் வுலகத் தானே.”

(புறம் : 74)

பாடலை எழுதி முடித்தான். உண்ணாத, பருகாத உடல் தளர்ச்சியும், மானங் கருதிய உணர்ச்சிப் பெருக்கும் ஒன்று மாறி ஒன்று, மாறுதலையாக வேலை செய்யவே உயிர் கூட்டை விட்டுப் பிரிந்தது. அந்நேரந்தான் திறந்தது விடுதலைக் கதவு! அரசன் விடுதலை வருமுன் இறைவன் தந்த விடுதலையை ஏற்றுக் கொண்டு, விட்டானே கணைக்காலன்! அவனை அந்நிலைமையில்

கண்ட பொய்கையார் நிலைமை எத்தகையதாக இருக்கும்?

பிரியா இருவர் :

மாணவனைக் கண்டு கலங்கிக் கண்ணீர் வடித்தார் பொய்கையார் கட்டிப் புரண்டார்; இன்பத்திலே இரண்டறக் கலந்து வாழ்ந்த அவர்கள் துன்பத்திலும் இரண்டறக் கலந்து விட்டனர். ஆம்! சிறிது பொழுதில் நான்கு விழிகள் மூடிக்கிடந்தன!

இறவாப் புகழ் :

இருவரும் 'இறந்தார்கள்' என்று ஏவலன் ஓடிப் போய்ச் செங்கணாநிடம் சொன்னான்! செங்கணானும் இணைந்த இறப்புக்கருதி எண்ணி எண்ணிப் புண்ணானான்! எத்தனையோ நல்ல செயல்களைச் செய்தான், இருவரும் இறந்த பழியை ஒழிப்பதற்காக! அவர்கள் உண்மையில் இறந்தனரா? இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள் கழித்தும் பேசுகின்றானே சேரமான் கணைக்காலன்! அவன் பொய்யுடம்பு மட்டுமோ கொண்டிருந்தான்? கன்னித் தமிழ்ப் பாட்டாம் 'சாவா உடம்பு'ம் கொண்டிருந்தான் அல்லவா! அவ்வுடம்பு அவனைச் சாவ விடாமையால்தான் இன்றும் நம்முடன் அவன்தன் வாயால் பேசுகின்றான். சிறைக் கோட்டத்தைச் செந்தமிழ்க் கோட்டம் ஆக்கிய சேரமான் புகழ் வாழ்வதாகுக!

8. வீடு

வாழ்வு நோக்கம் :

‘வாழ்க்கை, வாழ்வதற்கே’ என்னும் பேச்சு பல இடங்களில் எழுகின்றது. அது ‘கலை, கலைக் காகவே’ என்னும் முழக்கத்தில் இருந்து எழுந்ததாகும்.

‘வாழ்க்கை வாழ்வதற்கே’ என்பது மிகப் போற்றத் தக்க - விரும்பத்தக்க - ஒன்றே. அரிதினும் அரிதாகக் கிடைத்த மாந்தர்ப் பிறவியையே வாழ்வுக்குப் பயன்படுத்தாத ஒருவன் பிறகு எதைத் தான் வாழ்வுக்குப் பயன்படுத்துவான்? ஆனால், ‘வாழ்வதற்கே’ என்பதில் அமைந்துள்ள வாழ்வு எவருடையது? சொல்பவரைப்பற்றிய தாகமட்டும் இருந்தால் அதற்கு மானிடப் பிறவிதான் வேண்டும் என்பது இல்லை. எல்லா உயிர்களும், தம் வாழ்வையே, தனி வாழ்வையே - நாடித்திரிகின்றன. அவற்றிற்கும், ஆறும் அறிவாகிய பகுத்தறிவும், பிறர்துயரும், பிறர் நலமும் அறியும் மன உணர்வும் உடைய மாந்தர்க்கும் வாழ்வு பற்றிய நோக்கம் ஒன்றாகவே இருக்குமானால் அது வாழ்வு ஆகாது.

வாழ்வாங்கு வாழ்தல் :

மனிதன் ‘வாழ்வாங்கு வாழ’ விரும்புபவர் வள்ளுவர். அதற்கு வழி வகுத்துக் காட்டியவரும் அவர் ;

“தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்து ஒக்கல் தான்என்றாங்கு
ஐம்புலத்தாறு ஒம்பல் தலை” (குறள், 46)

என இல்வாழ்வினரால் காக்கத் தக்கவர் இவர் என எண்ணி உரைத்தார்.

“ இல்வாழ்வான் என்பான் இயல்புடைய மூவர்க்கும்
நல்லாற்றின் நின்ற துணை ” (குறள், 41)

“ துறந்தார்க்கும் துவ்வா தவர்க்கும் இறந்தார்க்கும்
இல்வாழ்வான் என்பான் துணை ” (குறள், 42)

என இல்வாழ்வினர் எவர்க்குத் துணையாதல் வேண்டும் என இனிது உரைத்தார்.

“ அற்றார் அழிபசி தீர்த்தல் அஃதொருவன்
பெற்றான் பொருள்வைப் புழி ” (குறள், 226)

என்றும்,

“ பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்புதல் நூலோர்
தொகுத்தவற்றுள் எல்லாம் தலை ” (குறள், 322)

என்றும் அறவாழ்வை அறுதியிட்டு உரைத்தார். இவற்றைப் பேணி வாழ்பவர் வையத்துள் வாழ்ந்தாலும் கூட வானுறையும் தெய்வங்களுடன் வாழும் தெய்வ வாழ்வினராகக் கருதப்படுவார் என்று தெளிவு காட்டியுள்ளார். இத்தகைய உயரிய வாழ்வைக் கருதாமல் தம் வாழ்வையே கருதுபவர் மனிதர் அல்லர். அவர் மனித உருவில் இருக்கிறார் என்று கூறும் அளவே தகும். அவர், ‘வேடிக்கை மனிதர்’ என்பது பாரதியார் கருத்து.

“தேடிச் சோறு நிதந் தின்று - பல
சின்னஞ் சிறுகதைகள் பேசி - மனம்
வாடித் துன்பம் மிக உழன்று - பிறர்
வாடப் பல செயல்கள் செய்து - நரை
கூடிக் கிழப்பருவம் எய்தி - கொடுங்

கூற்றுக் கிரையெனப் பின்மாயும் - பல
வேடிக்கை மனிதரைப் போலே - நான்
வீழ்வேன் என்று நினைத்தாயோ?"

என்று பராசக்தியினிடம் வரம் வேண்டும் பகுதியால்
பாரதியார் கருத்துத் தெளிவாகும்.

உள்ளங்கள் பல :

தன்னையே கருதும் அளவுடன் நில்லாமல், தன்
குடும்பம், தன் சுற்றம் என்னும் ஒரு சிற்றளவு
உள்ளம்வளர்ந்தவர்களும் உலகில் உளர். அவர்களும்,
'வாழ்க்கை வாழ்வதற்கே' என்பதன் முழுப் பொருள்
அறியாதவரே ! உலகம் அனைத்தும் ஒரு குடும்பம்
என்னும் தூய தாயுள்ளம் கால்கொள்ளாதவரே !"
தன்மனைவி, தன் பிள்ளை, தன்சோறு, வீடு, செல்வம்
இவையே உண்டு' தானும் உண்டு என்று
இருப்பவன் சின்னதொரு கடுகன்ன உள்ளம்
உடையவன்; அவன், அவன் வாழும் தெருவுக்கும்
பயன்படாத வீணன் ! 'என் ஊரே இனிய ஊர்'
என்று ஊரளவில் நிற்பவன் கடுகுக்குச் சற்றே
பெரிய 'துவரை' உள்ளம் உடையவன் ; தன்
னுரிமையால் பிறநாட்டைத் துன்புறுத்தல் மிகக்கீழ்
உள்ளம் ஆகும். உலகமக்களை எல்லாம் ஒப்பாகக்
கருதுவதே தாயுள்ளம். அதுவே தூய உள்ளம்!
அன்பு உள்ளம் ! பெரிய உள்ளம் ! அதுவே
இன்ப உள்ளம் ! அங்கேதான் சண்டை இல்லை !"
என்று புரட்சிக் கவி புகல்வார். தன்னல வாழ்வின்
தரக்கேட்டையும், பொதுநல வாழ்வின் புகழ்ப்
பேற்றையும், இப்பாடற்பகுதி எளிதில் விளக்குதல்
உறுதி.

வேடிக்கை மனிதரும், கடுகுள்ளம், துவரையுள்ளம் உடைய மாந்தரும்தாம் உலகில் உள்ளனரா? அவர்களாகவே இருந்தால் உலகம் உய்யவேண்டாவா? உலகம் உய்வதற்காக 'உயர்வுற உயர்நலம்' உடைய பெருமக்கள் ஆங்காங்கு முன்னரும் இருந்திருக்கின்றனர்; அவர்களைப் பற்றி அறிவது நமக்கும் நன்மை பயக்கும்; பிறருக்கும் நன்மை பயக்கும்.

வறுமையும் வாழ்வும் :

பெருஞ்சித்திரனார் என்பார் ஒரு புலவர். அந்நாளில் வறுமை வாழ்வு வாழ்ந்த பெருமக்களுள் முதல் இரண்டு இடங்களில் ஒன்றைப் பெறத் தக்கவறிய வாழ்வினர் சித்திரனார் என்பது தகும். அவ் வறுமை வாழ்விலும், தாழ்விலாக் கொடை வேந்தரும் வெட்கும் அளவுக்குக் கொடை வள்ளலாகத் திகழ்ந்தவர் சித்திரனார். "கிளைப் பொருள் இல்லான் கொடையே கொடை" என்று வறியவர் கொடை நலத்தை வாழ்த்தும் பாங்குடையது தண்டமிழகம் அன்றோ !

பொருளும் புலமையும் :

வெளிமான் என்னும் வேந்தன் சித்திரனரைச் செவ்வையாக அறிவான். அவனை நாடியும் தேடியும் போய் அவன் நல்லன்பில் சித்திரனார் தினைத்த நாட்கள் பல. ஆனால், அவன் தம்பியாம் இளவெளிமான் அத்தகு பெருந்தன்மை கைவரப் பெற்றவன் அல்லன். புலமைப் பெருமை அறியானுக்குப் பொருட் பெருமையே பெருமையாகத் தோன்றும். அத்தகைய பொருட் பெருமையே கருத்தாக உடை

யவன் புலவரை மதிக்க நினைவானா? நினைவுதான் எழுமா?

புல்லுண்ணுப் புலி :

இளவெளிமான் இயல்பை அறியாத சித்திரனார் ஒரு முறை அவனைத் தேடிச் சென்றார். புலவர் வருகை கேட்ட அவன் எதிர்வந்து உவந்து வர வேற்றிருக்க வேண்டும். உரிய சிறப்புக்கள் செய்திருக்க வேண்டும். உரையாடி உயர்ந்த கருத்துக்களைப் பெற்றிருக்க வேண்டும். அவற்றையெல்லாம் விடுத்து, நின்ற ஒருவனை அழைத்து 'வந்த புலவனுக்கு இச் செல்வத்தைச் சென்று கொடுத்து வா' என்று ஏவினான். 'கிடைத்தது போதும்' என்று எண்ணி ஏவலன் கொடுத்த கொடையைப் பெற்றார் அல்லர் சித்திரனார். காவலன் கொடையை நாடியவர், ஏவலன் கொடையை ஏற்பாரா? புலி பசித்தாலும் புல்லை உண்ணாது என்பதை மெய்ப்பித்தார் சித்திரனார்.

“குன்றத்தின் அளவாயினும் சரி, குறைபட்ட எண்ணத்துடன் கொடுப்பதைப் பெறேன்; குன்றி மணியின் அளவாயினும் சரி; குணத்துடன் கொடுக்கும் கொடையையே பெறுவேன்” என்று கூறி இளவெளிமான் அரண்மனையை விட்டு வெளியேறினார் சித்திரனார்.

கொடானுக்குக் கொடை :

“வள்ளலே ! கொடுக்கும் குணம் அறியாத வேந்தன் வெட்கம் அடையுமாறு யான் எடுப்புடன் செல்லுதற்கு ஏற்ற வண்ணம் களிறு ஒன்று

நல்குவாயாக” என்று அதிராச் சிறப்பின் முதிரத்துக் கோமான் குமணனிடம் வேண்டினார் புலவர். அவன்களிறு நல்க, அதன் மேல் செம்மாந்து ஏறிச் சென்று, அதனை இளவெளிமான் காவல் மரத்தில் பிணைத்தார். அரண்மனைக்குள் சென்று, “இரப்பவரைக் காக்கக் கடமைப்பட்டவன் நீ ஒருவன் மட்டும் அல்லே. இரப்பதைத் தொழிலாகக் கொண்டவன் யான் ஒருவன் மட்டும் அல்லன். விரிந்து பரந்த இவ்வுலகிலே இரப்பவரும் பலர்! அவருக்கு இல்லை என்னுமல் ஈபவரும் பலர்! இவ்வுண்மைகளை எளிதாக அறியும் வண்ணம் யான் பரிசாகப் பெற்ற களிறு ஒன்றினை உன் காவல் மரத்திலே கட்டியுள்ளேன். இரவலன் ஆகிய யான் தரும் களிற்றுப் பரிசிலைக் காவல! நீ களிப்புடன் கொள்க! யான் வருகிறேன்” என்று கூறி விரைந்து சென்றார் பெருஞ்சித்திரனார். கோடி கோடியாகக் குவித்து வைத்திருக்கும் ஒருவன் ஒரு காசைப் பொருட்டு இன்றி எடுத்து எறிவதுபோல் வறிய சித்திரனார் களிற்றை விட்டுச் செல்வது எளிதாக எங்கும் காணும் செயலா?

சித்திரவதை :

சித்திரனார் வறுமைப்பாட்டை முன்னரே அறிந்தோம். ஈராயிரம் ஆண்டுகள் கழித்தும் சித்திரனார் பட்ட துயரை மறக்க நம்மால் முடியவில்லை. கொடுத்துயருக்கே அவர் பெயரிட்டு அழைக்கிறோம்! எப்படி? அவன் சித்திரவதைப்படுகிறான் என்று கூறுகிறோமே! என்ன சித்திரவதை? பெருஞ்சித்திரனார் பட்ட வதையே சித்திரவதை! ‘கர்ணக் கொடை, ‘பகீரதப் பிரயத்தனம்’ ‘நளபாகம்’ என்பன போலச் சித்திரவதையும் சேர்ந்து கொண்டது.

பெருகிய குடும்பம் :

சித்திரனார்க்கு மனைவி இருந்தார் ; மக்கள் இருந்தனர் ; சுற்றம் பெருகி இருந்தது. அனைத்திற்கும் மேலாக அவர்கள் அனைவரும் சித்திரனாரையே நம்பி இருந்தனர். சித்திரனாரோ நற்றமிழ் ஒன்றையே நம்பி இருந்தார். 'நம்பினார் கெடுவதில்லை. இது, நான்கு மறைத் தீர்ப்பு' என்பது பாரதியார் வாக்கு. நற்றமிழை நம்பி இருந்தவன் கெட அத் தமிழ் விட்டது இல்லை. தண்டமிழ்த் தனிப்பெரும் செல்வம் இருக்கும்போது தாழ்ந்தவறுமை தலை காட்டுமா? வறுமை என்பது வறுமை உள்ளம் தானே! 'இஃது இல்லையே' என்னும் ஏக்கம் இருந்தால் 'இதனை அனுபவிக்க முடியவில்லையே' என்னும் ஆசை இருந்தால், வறுமை இருப்பதாகப் பொருள். அவை தலைகாட்டாத இடம் செல்வங்கொழிக்கும் இடமேயாம்.

இல்லாமை - ஏக்கமே :

பொருள் இல்லாமை வேறு; இல்லாமை குறித்த ஏக்கம் வேறு! ஏக்கம் இல்லை என்றாலும் பொருள் இல்லாமல் தீராதே! சித்திரனார் மனைவியார் கைம்மாற்றுப் பொருள் வாங்கினார் ; கடன் பொருளும் வாங்கினார். சிலர் வலிய வந்தும் பொருள் உதவினர். சிலரைத் தேடியும் உதவி பெற வேண்டி இருந்தது. 'வயிற்றுப் பாடு' பொல்லாத பாடு அல்லவா! 'வயிற்றுத் தீ' என்றானே மன்னன் கணைக்காலன்! பசி அறியாத அம் மன்னன், பசியறிந்த ஒரு வேளையில் பாடினானே இதனை, 'பசிப்பிணி' என்கிறானே பண்ணனைப் பாடிய மன்னன் கிள்ளிவளவன்..

பசித்தோரைக் கண்டு பரிவுடன் நோக்கிப் பாத்திரம் நிறையச் சோறளித்துப் பசி நீக்கும் அப் பண்புசால் வள்ளலைப் 'பசிப்பிணி மருத்துவன்' என்று பட்டம் வழங்கி அல்லவா பாராட்டுகின்றான்? வள்ளுவர் தாம் வறிதே விட்டொழிக்கக் கூடியவரா? 'பசியென்னும் தீப்பிணி' என்று குடரை நெருக்கிப் பிடித்து எரிக்கும் பசியைச் சுருக்கி யுரைத்து விட்டாரே அவர். இத்தகைய பசி பற்றவும், சுற்றவும் கொண்ட சித்திரனார், வீட்டை விட்டு வெளியேறி விடலாம். வீடே தஞ்சமான மனைவியார் என் செய்வார்? அவரை நோக்கிப் புலவர் சொல்கிறார் - குமணன் தந்த பரிசில் கொண்டு வந்த களிப்பில் சொல்கிறார் - வீட்டுக்குள் நுழையாமல் முற்றத்தில் நின்று கொண்டே சொல்கிறார்.

மனைவியிடம் மொழிந்த மணிமொழி :

“என் இனிய மனைவியே! என் இனிய மனைவியே! இங்கே வா! இதோ பார்! இப்பெருஞ் செல்வத்தைக் காண்! முதிரத்து வள்ளல் குமணன் தந்த கொடை இது!

“உன்னைத் தேடி வந்து அன்புறப் பழகுகிறார்களே, அவர்களுக்குக் கொடு.

“நீயே தேடிப்போய் அன்பாகப் பழகுகிறாயே, அவர்களுக்கும் கொடு.

“உற்றார் உறவினர் என்னும் பெயருடன் சுற்றி இருக்கிறதே ஒரு பெருங் கூட்டம்; அஃது உவக்கும் வண்ணம் அள்ளி அள்ளிக்கொடு.

“நம் பசித்துயர் நோக்கி வலிய வந்து முன்னர் உதவினார்களே, கைம்மாற்றாகவும் கடனாகவும் கனிவுடன் தந்தார்களே, அவர்களுக்கும் அளவின்றி நிரம்பக் கொடு.

“இன்னும் என்ன? இவர் தாம் என்பது இல்லாமல் எல்லார்க்கும் கொடு. என்னிடம் கேட்டே தர வேண்டும் என்று எண்ணாமல் கொடு. இன்னொன்று, இதற்கு முன் பட்ட வறுமைத் துயரைக் கருதியோ, மேல் வரும் வறுமைத் துயருக்கு அஞ்சியோ இப்பொருளை இறுக்கமாக வைத்துப் போற்றி நெடுங்காலம் வாழ்வோம் என்று எண்ணாமல் கொடு - எல்லார்க்கும் கொடு!

இவர் யார்?

‘சித்திரனார் புலவரா? புரவலரா? என்ற ஐயம் மக்கு எழும்பி விடுகின்றது. அவர் பாடும் போது இணையற்ற புலவராக இருக்கின்றார். கொடுக்கும் போது இணையற்ற புரவலராகத் திகழ்கின்றார். இரண்டும் இரு வேறு நிலைகளாக இருக்கலாம். ஆனால், இணைந்த பெருமை இருக்கிறதே அஃது எண்ணி எண்ணித் திளைக்கத் தக்கது.

பல்கலைக்கழகம் :

‘நல்ல குடும்பம் ஒரு பல்கலைக்கழகம்’ என்று இந்நாளைய அறிவாளர்கள் பலர் கூறுவதைக் கேட்கிறோம். சித்திரனார் குடும்பம் ஒரு பல்கலைக் கழகமாகத் திகழ்ந்ததைச் சான்று கொண்டு அறிகிறோம். சங்கத் தமிழ்ப் பாட்டைச் சித்திரனார் பாடுகின்றார். யாரிடம் பாடுகின்றார்? தம் மனைவியிடம் பாடு

கின்றார். அம் மனைவி அவர் பாடற் பொருளை அறிந்து கொள்ள மாட்டா மடவாராக இருந்திருக்க முடியுமா? இருந்திருந்தால் பொருள் அற்று, இப் பாடலில் அவரை முன்னிலைப் படுத்திப் பாடியிருப்பாரா?

புலவர்க்கு இணையான புலமையாட்டியாக அவர் இருந்தார் என்பது தெளிவு. அத்தகைய பெற்றோர் - சுற்றமும் குழலும் பசிக்காமல் காக்கும் கடப் பாட்டில் தலை நிற்கும் சான்றோர் - குடும்பம், அறிவும் செறிவும், அன்பும் அறனும் பெற்றோங்கி இருக்கும் என்பதில் என்ன தடை?

தமிழ்ப்புலவர் வீட்டிலே தமிழ் மனைவி இருந்தார். அங்குத் தண்டமிழ் நங்கை கோவில் கொண்டாள். ஆகவே, அந் நங்கை ஈராயிரம் ஆண்டுகள் சென்றுங் கூட, புறநானூற்றில் இருந்து புன்னகை புரிகின்றாள்.

“நின்னயந் துறைநர்க்கும் நீயந் துறைநர்க்கும்

பன்மாண் கற்பின் கிளைமுத லோர்க்கும்

கடும்பின் கடும்பசி தீர யாழநின்

நெடுங்குறி யெதிர்ப்பை நல்கி யோர்க்கும்

5. இன்றோர்க் கென்னுது என்னொடும் குழாது

வல்லாங்கு வாழ்தும் என்னுது நீயும்

எல்லோர்க்கும் கொடுமதி மனைகிழ வோயே,

பழந்தூங்கு முதிரத்துக் கிழவன்

திருந்துவேல் குமணன் நல்கிய வளனே.”

(புறம்: 163)

9. திண்ணை

“ வேதம் நிறைந்த தமிழ் நாடு - உயர்
வீரம் செறிந்த தமிழ் நாடு ”

என்பது நம் நாட்டுக்கு அமைந்த பாராட்டுரை
மட்டும் அன்று; உண்மை உரையேயாம். இதனை
நம் பண்டை நூல்கள் பரக்க வலியுறுத்தக்
காணலாம்.

வீரம் :

ஒரு நாடு வீரம் செறிந்ததாக அமைவதற்குரிய
காரணங்கள் பலப்படலாம். அவற்றுள் தலையாய ஒன்று
அந்நாட்டில் வாழும் தாய்மார் வீரமிக்கவர்களாக
இருத்தலாம். ‘நாட்டின் வீரம் வீட்டிலேயே
பிறந்து வாழ்கின்றதே அன்றி வேறு வகையில்
இல்லை. “இந்த வீரக்கள வெற்றி, ‘ஈட்டன் பள்ளி’
தந்த விளையாட்டுக் கள வெற்றியே” என்று
விம்மிதழுற்ற பெருந்தலைவர் ஒருவர் உரைத்தார்.
அந்த விளையாட்டுக்களம் தரும் வெற்றிக்கும்,
முதன்மையான வெற்றிதரும் களம் வீடே என்று
கூற வேண்டும். பால் ஊட்டும் பொழுதே
வீரத்தையும் சேர்த்து ஊட்டும் வீரத்தாய்மார்
மிக்க நாடே வீரப் புதல்வரைப் பெற்று “வீரம்
செறிந்த நாடு” என்னும் பேற்றை நல்கும்.

“ வீரரைப் பெருத மேன்மைதீர் மங்கையை
ஊரவர் மலடியென்றுரைத்திடு நாடு
பாரத பூமி பழம்பெரும் பூமி
நீரதன் புதல்வர்இந் நினைவகற் ருதீர்
பாரத நாடு பாருக்கெலாம் திலகம்
நீரதன் புதல்வர்இந் நினைவகற் ருதீர் ! ”

என்று சத்திரபதி சிவாசியின் வாக்காகப் பாடுகிறார் பாரதியார். இஃது எதனை விளக்குகிறது? தாய் தரும் வீரமே தலைப்பெரு வீரம் என்பதை விளக்குகிறது. பிள்ளையைப் பெறுதவள் 'மலடி' என்பது ஊர் வழக்கு! வீரனைப் பெருமல் வேறெவனைப் பெற்றாலும் அவள் மலடியே என்பது உயர்ந்தோர் - உரவோர் - வழக்கு ஆகிறது. ஆகவே தாயின் வீரத்தால் பிறந்து வளர்ந்து காக்கப் பெறும் நாடு தாய்மையால் காக்கப் பெறும் நாடேயாம். அதனைத் 'தாய் நாடு' என்பது தகவும் முறையும் வாய்ந்ததாகும்.

வீரத்தாய் :

வீரத்தாய்மார்கள் தம் வாழ்வில் இரண்டு தடவை இணையற்ற மகிழ்ச்சி எய்துவது உண்டு. ஒன்று, "என் வயிற்றில் இணையற்ற வீரமகன் ஒருவன் பிறந்துள்ளான்" என்று அவன் பிறந்த பொழுது அடையும் இன்பம். மற்றொன்று, "அம்மே, நின் மகன் அஞ்சாது அடலேறு போல் சாடிப் பகைவரை அழித்து மார்பில் விழுப்புண் பட்டுத் தானும் மாண்டான்" என்று கண்டோர் உரைக்கக் கேட்டு அவன் இறந்த பொழுது அடையும் இணையற்ற இன்பம்! இத்தகைய இன்பங்களைக் கண்ட தாய்மார்தாம் எத்துணையர்? இதோ ஓர் அம்மையார்...! தலை நரைத்தவர்; நரையும் அரை குறையாகவா? மீனுண்ணும் கொக்கின் இறகு போல் கலப்பற்ற தூய வெள்ளை நரை! நல்ல முதுமை - ஆனால் அவர் உள்ளமோ மிக இளமை! அவர் மகிழ்கிறார் - மைந்தன் பிறந்த போது - அந்த ஓரே

மைந்தன் பிறந்த போது - அடைந்த மகிழ்வுடைய அவர், அதனினும் மகிழ்கிறார். அவர்தம் மைந்தன் களம் சென்றானும்! களிற்று ஒன்றைக் கொன்றானும்! களத்திலே மாண்டானும்! இந்த நயத்தைப் புறநானூறு தான் எப்படிப் புகல்கின்றது!

“ மீனுண் கொக்கின் தூவியன்ன
வானரைக் கூந்தல் முதியோள் சிறுவன்
களிற்றெறிந்து பட்டனன் என்றும் உவகை
ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிதே கண்ணீர்
நோன்கழை துயல்வரும் வெதிரத்து
வான்பெயத் தூங்கிய சிதரினும் பலவே.”

(புறம் : 277)

கண்ணீர்ப் பெருக்கு :

மைந்தன் மாண்டது கேட்ட தாய்க்குக் கண்ணீர் பெருகியது! வீரத்தாய் பெருக்கியது அவலக் கண்ணீராக இருக்குமா? உவகைக் கண்ணீர் பெருகியது! எத்துணை? மலைமேல் பொழிந்த மழைத்துளி எத்துணை இருக்கும்? அத்துணைத் துளிகள் வீழ்ந்தன! ‘வீரத்தாய்’ இயல்பைப் பாடியவர் யார்? இவ்வீரத்தாயைப் பாடியவரும் ஒரு வீரத்தாயே ஆவர் என்பது நம்மை நெஞ்சு நிமிரச் செய்கிறது; நெக்குருகவும் செய்கிறது. அவர் பெயர் பூங்கண் உத்திரையார் என்பது!

தாய்மார் வீரம் அனைத்தையும் இங்குக் கூறுவது நம் கருத்தன்று. சிற்றில்லம் ஒன்றின் திண்ணையில் நிற்கும் செந்தமிழ்த்தாய் ஒருத்தியின் வீரத்தை மட்டும் இப்பகுதியில் காண்போம்.

பெருநற் கிள்ளி :

தித்தன் என்பவன் ஒரு சோழ வேந்தன் ; அவனுக்கு ஒரு மைந்தன் இருந்தான். அவன் பெயர் கோப்பெரு நற்கிள்ளி என்பது. தந்தையாம் அரசனுக்கும், மைந்தனும் கிள்ளிக்கும் கருத்து வேற்றுமைகள் கால்கொண்டன. ஆகவே, கிள்ளியின் கால்கள் அரண்மனையை விட்டு நடந்தன ; நகரையும், நாட்டையும் கடந்தன. எங்கெங்கோ சென்றான் கிள்ளி. என்றாலும் தன்னை இன்னான் என்று காட்டிக் கொண்டான் அல்லன். உணவின்றியும், நீர்பருகாமலும் நடந்து அலைந்த அவன் தளர்ந்தான் ; மெலிந்தான் ! வேற்றார் எனினும் பிறர் உதவி ஏற்று வாழும் வாழ்வைப் பெருகிய மானம் உடையோர் போற்றுவது இல்லை அல்லவா ?

ஆழர் மல்லன் :

கிள்ளி அலைந்து திரிந்தபோது ஒரு நாள் ஓர் ஊரில் தங்கினான். அவ்வுட்கு ஒரு மல்லன் வந்தான். அவன், 'தனக்கு எதிரில்லை' என்னும் மனச்செருக்கு உடையவனாகத் திரிந்தான் ; ஊரவரைத் தன்னோடு மற்றோர் புரிய வருமாறு தருக்கி மொழிந்தான். அவன் பெயர் ஆழர் மல்லன் என்பது.

மல்லனுக்கு நல்ல பாடம் கற்பிக்க வேண்டும் என்பது எல்லோர் எண்ணமாகவும் இருந்தது. ஆனால், 'பூனைக்கு மணி கட்டுவது யார்?' என்னும் எலிக்கதை போலவே அவர்கள் நிலைமை இருந்தது. ஒருவரும் முன்வந்தார் இல்லை. தளர்ந்து மெலிந்த

கிள்ளியால் மல்லன் தருக்கு மொழியையும், ஊரவர் உரமிலாத் தன்மையையும் தாங்க முடியவில்லை! தானே மல்லனை எதிர்ப்பது என்னும் முடிவுக்கு வந்தான்.

மங்கையர் மாண்பு :

களம் குறிக்கப் பெற்றது; காலமும் குறிக்கப் பெற்றது. இருவரும் கைகலந்தனர். இளைத்த கிள்ளியின் கை செய்த வேலை எல்லோரையும் அயரச் செய்தது. எதிர்த்த ஆழர் மல்லனை அலறச் செய்தது. அவன் மல்லாடும் அழகிலே அயர்ந்து தன்னை மறந்து நிற்கிறாள் ஒருத்தி. அவள் சொல்கிறாள், கிள்ளியின் கைகள் விளையாடும் விளையாட்டை!

“ஊரிலோ, திருவிழா; மனைவிக்கோ, மகப்பேறு; பொழுது போகிறது; மழை கொட்டு கொட்டு என்று கொட்டும் போல் இருக்கிறது; காட்டாற்றுக் கடுவெள்ளத்தையும் காரிருளின் கொடுவெள்ளத்தையும் கடந்துதான் ஊர்க்குச் செல்ல வேண்டும். ஆனால், கட்டில் பின்னுதலோ இன்னும் அரை குறையாக இருக்கிறது. அந்நிலையில் கட்டில் பின்னு வோன் ஊசி எவ்வளவு விரைவாக வேலை செய்யும்? அவ்வளவு விரைவுத் தாக்குதல் நடத்துகின்றது கிள்ளியின் கை!” மல்லனை வென்ற இம்மல்லனையும் ஒரு மங்கைதான் பாடுகின்றாள்! இத்தகைய நிகழ்ச்சிகளை எண்ணும்போது,

“ மங்கைய ராகப் பிறந்திடவே - நல்ல

மாதவம் செய்திட வேண்டும் அம்மா ! ”

என்று பாடும் கவிமணியுடன் நாமும் சேர்ந்து பாடாமல் இருக்க முடியாது!

மற்போரில் கிள்ளி வென்றான்; ஊரார் கண்கள் அவன் மேல் பாம்ப்தன; அரசன் மைந்தன் என்னும் உண்மையும் புலப்பட்டது. அரசன் கருத்திலே ஒரு திருப்பம் உண்டாயது; மைந்தன் மனத்திலும் ஒரு மாற்றம் ஏற்பட்டது. பிரிந்தவர் கூடினர்; நாடும் நல்லோரும் மகிழ்ந்தனர்.

போரவைக்கிள்ளி :

கிள்ளி மன்னவன் ஆனான்; “போர் போர்” என்றே திரிந்தான். கவிஞர் பேரவையும் கலைஞர் சீரவையும் அவனைக் கவர்ந்த அளவினும் போரவையே மிகுதியும் கவர்ந்தது. ஆகவே, அவன் இயல்புணர்ந்தவர்கள் ‘போரவைக் கோப்பெருநற்கிள்ளி’ என்று பெயர் சூட்டினர். அவனை வளர்த்து ஆளாக்கிய அன்னைதான், சிறு வீட்டுத் திண்ணையில் நிற்பவள். அவள் பெயர் காவற் பெண்டு.

பெற்ற தாய், நற்றாய் எனப்படுவதும் வளர்த்த தாய், செவிலித் தாய், காவல் பெண்டு எனப்படுவதும் வழக்கு. நாம் காணும் காவற்பெண்டாம் செவிலித் தாய், செவிலித்தாய் மட்டும் அல்லள்! ஒரு மைந்தனுக்கு நற்றாயும் ஆவள்.

தாயும் மகனும் :

காவல் பெண்டு தன் மகனை இளமை தொடட்டே வீரனாக வளர்த்தாள். அவனும் வீரனாக வளர்ந்தான். ஊட்டினால் மட்டும் போர்துமா? உண்ணவும் வேண்டுமே? உப்புமலை மேல் இருந்து உண்டாலும் எடுத்துப் போடாக்கால் உப்புச் சுவை ஏறாதே! தாய் எண்ணம் சிறிதும் தவறாமல், அவன் வீரமகனாக விளங்கினான். போர்ப் பயிற்சிகள் அனைத்தும் பெற்றான்.

எங்கே போர்க் குரல் கேட்டாலும் அங்கே முந்தி நிற்பது அவன் இயல்பாயிற்று. அதைக் கண்டு இறும்பூது எய்துவது தாய்க்கும் இயல்பு ஆயிற்று!

உன் மகன் எங்கே?

ஒரு நாள் போர்ப் பறை முழங்கியது. வீடு தோறும் இருந்த வீரர்கள் புலிக் கூட்டம் புறப்படுவது போல் போர்க்களம் நோக்கிக் கிளம்பினர். காவற் பெண்டின் மகன்மட்டும் வீட்டுள் முடங்கிக் கிடப்பானா? அந் நிலைமையில் தான் பக்கத்து வீட்டுப் பெண்ணொருத்தி காவல் பெண்டின் வீட்டுக்கு வந்தாள். அவள் வீட்டுத் திண்ணையில் இருந்த சிறிய தூணைப் பற்றிக் கொண்டு “அம்மா உன் மகன் எங்கேயுள்ளான்?” என்று வினாவினாள்.

தாய் எட்டடி; குட்டி பதினாறுடி :

புன்முறுவலுடன் போர்க்களம் போன அறியேற்றைப் பெற்ற அன்னை என்ன சொன்னாள்?

“அம்மா! என் மகன் எங்கே சென்றிருக்கிறான் என்பதை யான் அறியேன். இதோ பார்! புலி தங்கிச் சென்ற குகை போன்ற, அவனை ஈன்றெடுத்த வயிறு இதுதான்! அவன் போன இடத்தை அறியேன்! அவனைப் பார்க்க வேண்டுமானால், போர் எங்கே நடக்கிறதோ அங்கே போய்ப் பார்!” என்றாள்.

தாய் வயிறு புலிக் குகையாக இருந்தது; ஆங்கிருந்தமைந்தன் புலியாக இருந்தான். பின்னர் அவன் வீரத்தைப் பேசவும் வேண்டுமோ? தாய் எட்டடி. தாண்டினால் குட்டி பதினாறுடி தாண்டாதா?

தமிழுக்கும் தாய் :

வீர மகனுக்கு நற்றாயாக இருந்தவள், வேந்தன் ஒருவனுக்குச் செவிலித் தாயாகவும் இருந்தாள். இவற்றால் அவள் பெயர் இவ்வுலகில் நிலைத்து விட வில்லை. அந்த அருமைச் செவிலித்தாய் அன்னைத் தமிழுக்கும் செவிலித்தாயாகத் திகழ்ந்தாள். அதனாலேயே நிலைபெற்றாள். தன் வீட்டுத் திண்ணையில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியையே நிகழ்ச்சி ஆக்கி ஆங்கு நின்ற ஒருத்தியையே தீந்தமிழ்ப் பெருமன்ற மாக்கிப் பாடிவிட்டாள். அவள் பாடிய பாட்டு.

“ சிற்றில் நற்றூண் பற்றி நின்மகன்
யாண்டுள னோளன வினவுதி என்மகன்
யாண்டுளன் ஆயினும் அறியேன் ஓரும்
புலிசேர்ந்து போகிய கல்லளை போல

5. ஈன்ற வயிறோ இதுவே !

தோன்றுவன் மாதோ போர்க்களத் தானே !”

(புறம் ; 86)

10. முல்லைப் பந்தல்

உணர்ச்சி நிலை :

உணர்ச்சி மிக்கவர்கள் தங்கள் உணர்ச்சியை உடனே காட்டி விடுகிறார்கள். அவர்கள் வெளிக் காட்டும் உணர்ச்சி, காட்டாற்று வெள்ளம் போன்றது.

அறிவு மிக்கவர்கள் தங்கள் உணர்ச்சியைப் பிறர் அறியாமல் அடக்கி வைப்பதில் வெற்றி பெறுகிறார்கள். அவர்கள் அரிதில் காட்டும் உணர்ச்சி வெளிப்பாடு, கிணற்றுள் ஆழ்ந்து கிடக்கும் நீர் போன்றது.

உணர்ச்சியும் அறிவும் ஒருங்கு வளரப் பெற்றவர்கள் உணர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்தி ஒருவாறு பக்குவமாக அளவுடன் வெளிப்படுத்துகின்றனர். அவர்கள் காட்டும் அளவமைந்த உணர்ச்சி வெளிப்பாடு, ஓடிவரும் நீரைத் தேக்கி வைத்து வேண்டியபோது மடைவழியாக வெளியேற்றும் ஏரி போன்றது.

உணர்ச்சி வெளிப்பாடு :

உணர்ச்சியை வெள்ளமாக வெளிப்படுத்துவது தனக்கும் கேடு, பிறருக்கும் கேடு. உணர்ச்சியை அறவே அடக்குவதும் ஒருநாள் இல்லாவிடினும் ஒருநாள் உள்வெதுப்படையும், வெளிவெதுப்படையும் உண்டாக்கத் தவறுது. ஆகவே அதுவும் கேடே. உணர்ச்சியை அளவே வெளிப்படுத்துவது வெளிப்படுத்துபவர்க்கு நன்மை பயப்பதுடன் கேட்பவர்க்கும்

பயன்படும். ஆகவே, வேண்டிய அளவில் வெளிப்படுத்தும் உணர்ச்சி மதிக்கத்தக்கது.

இனி, வேண்டிய அளவில் வெளிப்படுத்தும் உணர்ச்சியையும் இரண்டாகப் பிரிக்கலாம். ஒன்று, வெளிப்படைச் சொல்லால் உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்துவது. மற்றொன்று, குறிப்புச் சொல்லால் வெளிப்படுத்துவது. பின்னது அறிவும், உணர்வும்கைவரப் பெற்றிருப்பினும் அனைவருக்கும் இயல்வது அன்று; சிலருக்கே வாய்க்கும் தன்மையது. அத்திறம் வாய்ந்தவருள் கூடக் கலைமணம் கமழக் கவிதை நடையில் வெளிப்படுத்துவது ஒருசிலர்க்கே இயலும். இத்தகைய அரிய கலையில், எளிதில் வெற்றி கண்ட வீரராகத் திகழ்ந்தார் ஒருவர். அவர் பெயர், கீரத்தனார். அவர் ஊர்ப்பெயர் குடவாயில். அவரைக் குடவாயில் கீரத்தனார் என்று அழைத்தனர்.

பெருஞ்சாத்தன் :

கீரத்தனாரின் உண்மை அன்புக்கு உரிமை படைத்தவனாக ஒருவன் இருந்தான். அவன் ஒல்லையூர் என்னும் ஊரைச் சேர்ந்தவன்; பெருஞ்சாத்தன் என்னும் பெயரினன். அவன் தந்தையார் உழவுத் தொழில் நடத்தினார். அந்நாளில் உழவுத் தொழில் செய்தவர்கள் 'கிழார்' எனப் பெயர் பெற்றனர். நாம் காணும் கிழார் நாடறிந்த நல்லவராகவும், செல்வமும் கல்வியும் செழிக்கப் பெற்றவராகவும் இருந்தமையால் அவர் இயற் பெயரை விடுத்து 'ஒல்லையூர் கிழார்' என்றே அழைக்கப் பெற்றார். இன்றும் நாம், அவர் இயற்

பெயரை அறியாமல் 'ஒல்லையூர் கிழார்' என்னும் சிறப்புப் பெயரை மட்டுமே அறிகிறோம். அவர் மைந்தனை இலக்கிய உலகம் 'ஒல்லையூர் கிழான் மகன் பெருஞ் சாத்தன்' என்று குறிப்பிடுகிறது.

அன்பு வரவேற்பு :

கீரத்தனார் ஒல்லையூர் கிழாரை நன்கு அறிவார். அவரைப் பார்த்துப் பழகவும், பயன் பெறவும் பன்முறை போவார்! காடும் மலையும் கடந்து செல்ல வேண்டிய நெடுந்தொலைவு உண்டு. கனிந்த அன்பு வரவேற்றால் காடும் மலையும் பொருட்டில்லை - கடலும் வானும் கூடப் பொருட்டு இல்லையே!

ஈரமும் வீரமும் :

கிழாரைப் பார்க்கப் போகும்பொழுதெல்லாம் அவர் மைந்தனும் சாத்தனையும் கீரத்தனார் காண்பது உண்டு. தந்தையாரின் ஈரத்தில் எவ்வளவு உள்ளம் தோய்ந்தாரோ, அந்த அளவினும் மைந்தன் காட்டிய வீரத்தில் மிகத் தோய்ந்தார் கீரத்தனார். காலம் செல்லச் செல்ல, 'ஈரமும் வீரமும் இப்படி ஒன்றை ஒன்று வெற்றி கொள்ளும் விதத்தில் இவ்விடம் விளையாடு கின்றனவே' என்று கீரத்தனார் விம்மிதம் அடைந்ததும் உண்டு. அவற்றைத் தம் பைந்தமிழ் நாவால் பாராட்டுதலையும், பிறர் பாராட்டுதலைக் காது குளிரக் கேட்டலையும் பேரின்பமாகக் கொண்டதும் உண்டு. புலவர்கள் பாட்டில் அமைந்து கிடக்கும் பொருள் வளர்ச்சி போலவே, பெருஞ் சாத்தனும் புகழ் பெருக் நாளும் வளர்ந்தான்.

ஊரின் உறக்கம் :

வழக்கம்போல் கீரத்தனார் ஒருநாள் ஒல்லையூர் நோக்கி வருகிறார். ஊரை நெருங்கும் போது அவரை அறியாமலே ஓர் அதிர்ச்சி ஏற்படுகின்றது; அயர்ச்சியும் உடன் ஏற்படுகின்றது. ஆரவாரமிக்க ஒல்லையூர் அமைதிக் கோலம் கொண்டு கிடக்கிறதே; வீரமுரசும், மணமுரசும், கொடைமுரசும் சேர முழங்கும் ஒல்லையூர் உறங்கிக் கிடக்கிறதே- ஏன் ?

ஒல்லையூர்க்கு ஒளி விளக்காகத் திகழ்ந்த சாத்தன் ஓடுங்கி விட்டான். களப்போர்க்கு ஓடுங்காத உரவோனான அவன் காலன் வாய்ப்பட்டு ஓடுங்கி விட்டான். அவன் ஓடுங்குதலால் கவிஞர்களும், கலைஞர்களும், இளைஞர்களும், முதியர்களும், காளையரும் கன்னியரும் அமைந்து விட்டனர். ஊரே என்றும் காணாத அமைதியை ஏற்றுக் கொண்டது.

ஒல்லையூர் முல்லை :

வழிச் செல்பவர்களிடம் ஊரமைதிக்கு உரிய காரணத்தைக் கேட்டறிந்தார் கீரத்தனார். அவர் தலை சுற்றியது; தாங்க முடியாத துயரம் கவிந்தது; இதயங் கலந்து பழகிய அவ்விணையற்ற வீரனது புதை குழிக்குச் சென்றார் புலவர். கண்ணீர் மாலை தொடுத்துக் கனிந்து சார்த்தினார். கலக்கம் கழியவில்லை; கண்ணீரும் ஒழிய வில்லை. அந்நிலைமையில் முல்லைக் கொடி ஒன்று அரும்பும் பூவுமாய் அவர்க்குத் தோன்றியது. 'அறிவில்லாத முல்லை' என்று கீரத்தனார் உள்ளம் வெதும்பியது.

அநியாக் கலைஞர் :

அவ்வழியே கலைஞர் கூட்டம் ஒன்று வரக் கண்டார் கவிஞர். காணையர் கன்னியர், பாணர் பாடினியர் இணை இணையாக வந்தனர். “பாவம்! இவர்களும் என்னைப்போல் உண்மை உணராதவர்களாகத் தாம் வருகிறார்கள். ஒல்லையூர்க்கு வந்து வாடிக்கையாகச் செல்வவளத்துடன் திரும்பிச் சென்றவர்கள்! வாடிக் கைகால் சோர்ந்து கலங்கும் என்னைப் போலவே இவர்களும் திரும்பிப் போவார்கள். பெருஞ்சாத்தன் இல்லை என்பதை இவர்கள் அறிவார்களா?” என்று எண்ணினார்.

முல்லைப் பல்லியின் நகை :

இத்தகைய ஒன்றையும் எண்ணாத முல்லைப் பூ இளந்தென்றலிலே அசைந்து ஆடியது. முல்லை தன் பல்லைக் காட்டிச் சிரிப்பதுபோல் புலவர்க்குத் தோன்றியது. “என்ன இது? ‘வளர்த்த கடாமார்பில் பாய்கிறது’ என்பது வழங்குமொழி. சாத்தனால் வளர்ந்து வாழ்ந்து சிறந்த முல்லைக் கொடியே அவன் பிரிவு நோக்கிப் பரிவு காட்டாமல் பல்லைக் காட்டுகிறதே” என்று ஏங்கினார். முல்லையை நோக்கிப் பேசினார்.

புலவர் புலம்பல் :

“முல்லையே ! நீ அறிவில்லாய்; உணர்வும் இல்லாய் ! எக்காலம் பூத்தல் வேண்டும் என்னும் தெளிவு இல்லாமல் பூத்துவிட்டாய். நீ பூக்கத் தக்க பருவமாக இருக்கலாம். ஆனால், இப்பொழுது உன்னை எவரேனும் பறித்துச் குடுவார்களா?

“முல்லையே ! உன் பிறவிப்பயன் - மலர்ச்சியின் பயன் - மணம் பரப்புவதன் பயன் - பிறர் உன்னைப் பறித்து மகிழ்வுடன் குடுவெதில் அல்லவோ அமைந்து கிடக்கிறது ! உன்னை எவரேனும் இப்பொழுது பறிப்பரா? குடுவரா? அன்றிச் சூட்டவாவது செய்வாரா? பயன் எதுவும் இல்லாமல் மலர்ந்து பாழ்பட்டாய்.

“அதோ...! காளைகள் சிலர் வருகின்றனர். அவர்களுக்கு அருகே அவர்களின் காதலுக்கு உரிய கன்னியர்களும் வளைகுலுங்க டடந்து வருகின்றனர். இவர்கள் உன்னைப் பறிப்பரா? குடுவரா? அன்றி ஒருவருக் கொருவர் மாறி மாறி மகிழ்வால் சூட்டிக் கொள்வாரா? அவர்கள் உன்னை ஏறெடுத்துப் பார்க்காமலே போய்விடுவர்.

“இதோ....! இன்னும் இருவர் பின்னே வருகின்றனர். ஒருவன் பாணன் ; ஒருத்தி பாடினி - பாணி ! பாணன் கையிலே மெல்லிய நல்ல யாழ் ஒன்று இருக்கிறது. அவன் முன்னர் எல்லாம் பூக்களைப் பறித்துப், பாணினிக்குச் சூட்டும் வழக்கம் உடையவன். கொடியின் உச்சியில் இருக்கும் பூக்கள் எட்டவில்லையே என்று கூட விட்டுவிடும் இயல்புடையவன் அல்லன். யாழையே தோட்டியாகக் கொண்டு மெதுவாக நரம்பு அறுந்துபடாதவாறும், முல்லை இதழ் சிதைந்து விடாதவாறும் நயமாகப் பறிக்க வல்லவன். ஆனால் அவனும் இன்று உன்னைக் கண்ணெடுத்துப் பாரான். இக் காளையும், கன்னியும், பாணனும் பாணியும் பறிக்க விரும்பாத உன்னை இனி எவரே பறிப்பார்? எவரும் பறியார் !

“நீரைப் பருகி, நிலத்தே வளர்ந்தும் நீ பிறந்த
தன் பயனும் சிறப்பினைப் பெருமலே போகின்றாய்!
ஏன்? இந் நிலைமை ஏன்? உரிய பொழுகில் நீ பூக்க
வில்லை. எவரும் விரும்பிச் சூடும் இனிய காலத்தே
நீ பூக்கவில்லை. நாடே அலறி அழுது நையுமாறு
வெல்வேல் சாத்தன் இறந்த இன்னாத வேளையிலே நீ
மலர்ந்தாய். முல்லையே! இவ்வல்லல் மல்கிய
காலத்தே ஒல்லையூர் நாட்டிலே நீ பூக்கலாமா?

“முல்லையே! இன்னும் கேள்! சாத்தன்
எத்தகையன்? ‘நானே வெல்வேன்; நானே
வெல்வேன்’ என்று போர்க்களம் நண்ணியவர்களை
யெல்லாம் விண்ணுலகுக்கு அனுப்பி வைத்த
வல்லாளன். அவன் மறைவால், காட்ட முடியாத
தலையைக் காட்ட வாய்த்ததே என்று அவன்
பகைவர்கள் தலை காட்டுவதும் புன்முறுவல் பூப்பதும்
பொருந்தும். அவன் அன்பில் தோய்ந்த நீ பூப்பது
அடுக்குமா?

“கால மல்லாக் காலத்தே பூத்த கவின்
முல்லையே! நீ பூத்தும் விட்டாய்; மூத்தும் விட்டாய்;
நானும் அப்படித்தான் இருக்கிறேன். பிறவிப்
பயனைப் பெறுதவர்களாக நாம் இருவரும் ஒழியப்
போகிறோம். நமக்குள்ள இணைவு தான் என்னே!”

—ஏக்க மிக்க பெருமூச்சுடன் கீரத்தனார் நிறுத்தி
னார். முல்லை மட்டும் அதன் ஆட்டத்தை நிறுத்த
வில்லை.

கண்ணீரில் கவிதை :

சாத்தனுக்காகக் கீரத்தனார் மட்டுமோ கண்ணீர்
வடித்தார்? எத்துணையோ பேர்கள் கண்ணீர் வடித்

தனர், உலகத்தில் அவனுக்கு மட்டுமோ ஊரவர், நாட்டவர் கண்ணீர் வடித்துள்ளனர்? எத்துணையோ கோடிப் பேர்கட்கு எத்துணையோ கோடிப் பேர்கள் கண்ணீர் வடித்துள்ளனர். ஆண்டாண்டு தோறும் அழுது புரண்டு உள்ளனர். அவர்கள் வடித்த கண்ணீரும், துடித்த துடிப்பும் காற்றோடு காற்றாகக் கலந்துபோய் ஒழிந்து விட்டன. புலவர் வடித்த கண்ணீர் மட்டும் இன்றும் காட்சி வழங்குகின்றது. நம்மையும் அவர் அடைந்த கலக்க நிலைக்கு இழுத்துச் செல்கின்றது; இதயத்தையும் உருக்கி விடுகின்றது.

புலாலும் தோலும் அமைந்தது வெற்றுடல். புலவன் படைப்பதோ அழியாப் புகழ் உடல். பெருஞ் சாத்தன் கல்வியாலும் பண்பாலும், வீரத்தாலும், கொடையாலும் அழியா உடல் எய்த அவாவினான். கீரத்தனார் அவனுக்கு அழியா உடலை அருளி விட்டார்.

அவர் தந்த அழியா உடல் இது:

- “இனையோர் சூடார் வனையோர் கொய்யார்
நல்லியாழ் மருப்பின் மெல்ல வாங்கிப்
பாணன் சூடான் பாடினி அணியாள்
ஆண்மை தோன்ற ஆடவர்க் கடந்த
5. வல்வேல் சாத்தன் மாய்ந்த பின்றை
முல்லையும் பூத்தியோ ஒல்லையூர் நாட்டே.”

(புறம்: 242.)

11. குப்பை மேடு

நாளும் வாளும் :

உலக வாழ்வு நிலையற்றது; அழகுமிக்க உடல், கொழுமை யூட்டும் செல்வம், கொண்ட உறவுத் தொடர்புகள் ஆகிய அனைத்தும் நிலையற்றவை. இத்தகைய நிலையற்ற உலகத்தே நிலைக்குமாறு வாழ்வதே அரிய வாழ்வு. ஆகவே, உலகில் மக்கள் நிலைத்து வாழ்வதற்குரிய வழிகளை வரன்முறையாக எண்ணி வகுத்துரைத்தார் தெய்வப் புலவர் திரு வள்ளுவர். அவரே, தம் நூலகத்து 'நிலையாமை' என்றோர் அதிகாரமும் வகுத்து உரைத்துள்ளார். கூத்தாட்டு அவைக்கு ஒவ்வொருவராகப் பலர் வந்து கூடி, ஆட்டம் முடிந்தவுடன் மொத்தமாக அகன்று செல்லும் மக்கள் போன்றதே, செல்வம் சேர்வதும், அச்செல்வம் ஒழிவதும் ” என்றும், “நாள் என்பது நயமான பெயர்தான்; ஆனால் அது நாள் அன்று; வாளே! அவ்வாளும் உடலை அறுப்பது அன்று; உயிரையே அறுப்பது; அதை உணர்வுடையோர் அறிவர் ” என்றும் நிலையாமைப் பகுதியில் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

நிலையாமை :

“இல்லற வாழ்வு எல்லா வாழ்வினும் உயர்வுடையது; பிறவகை வாழ்வுடையோரையும் தாங்கிக் காக்கும் சால்பமைந்த இல்லற வாழ்வுக்கு இணையில்லை; தன் பசியைத் தாங்கும் தவநெறியைப் பார்க்கிலும், பிறர் பசியைப் போக்கும் அறநெறியே சிறந்தது.” இன்னவாறு இனிதுரைக்கும் பொய்யாந்

மொழிப்புலவரே 'நிலையாமை'யை உரைத்தார் எனில், துறவே வாழ்வாகக் கொண்ட சமணச் சான்றோர்களால் பாடப்பெற்ற நாலடி முதலாய அறநூல்களிலும், சிந்தாமணி முதலாய காவிய நூல்களிலும் காணக்கிடக்கும் நிலையாமைக் குறிப்புக்களை அளவிட்டு உரைக்க இயலுமோ? அவை ஒருபெரு நூலளவுக்கு விரிந்து பரந்து கிடப்பதை மேலோட்டமாகப் பார்ப்போரும் அறியலாம்.

காஞ்சித்திணை :

‘மண்ணுலக வாழ்வை மாண்புற நிகழ்த்து தலை மாந்தரது கடன்’ என்னும் உயரிய கொள்கை தலை நின்ற காலத்தில் எழுந்த தொல்காப்பியமும் நிலையாமையை வலியுறுத்திச் செல்கின்றது.

“பாங்கருஞ் சிறப்பின் பல்லாற் றுனும்
நிலா உலகம் புல்லிய நெறித்தே”

என்பது காஞ்சித்திணை இலக்கணம் கூறும் நூற்பா. நிலையாமையை எடுத்துக்கூறி நிலைத்தக்க செயல்களைச் செய்ய ஏவும் நோக்குடன் அமைந்ததே காஞ்சித்திணை. அதற்கு ஏற்ற இலக்கியமாகத் திகழ்கிறது மாங்குடி மருதனார் என்னும் புலவர் தலைவரால் இயற்றப்பெற்ற ‘மதுரைக்காஞ்சி.’ பின்னாளில் காஞ்சித்திணை விரிவுகளும், நிலையாமை உரைகளும் சமய உலகத்தில் புகுந்து விரிந்து பெருகியுள்ளதை அளவிட்டுரைக்க இயலாது.

நிலைப்பும் நிலைப்பின்மையும் :

உலகில் நிலைத்து வாழ வழி வகுத்துக் கூறும் அருள் உடையபெருமக்களும் நிலையாமை பற்றிக்

கூறுவானேன்? பெருமையின் உயர்வைக் கூறுமுகத் தான் சிறுமையின் இழிவையும், சிறுமையின் இழிவைக் கூறுமுகத்தான் பெருமையின் உயர்வையும் விளக்குதல் உண்டு. ஒன்று நேரிடை முறை; மற்றொன்று எதிரிடை முறை. இவ்விருவகை முறைகளாலும் கூறுதல் வழக்கு. ஆகவே, நிலையாமை கொண்டு நிலைப்பை வலியுறுத்துதலும், நிலைப்பைக் காட்டி உலக நிலையாமையைத் தெளிவுறுத்துதலும் கடனாகச் சான்றோர் கொள்கின்றனர். நிலையாமை நிலைப்பு ஆகிய இரண்டும் ஒன்றைவிட்டு ஒன்று பிரிக்க முடியாதவை; அவை நல்லது அல்லது, நப்பு பகை, இரவு பகல் இவை போல் ஒன்றற்கொன்று மறுதலையாய் நெருக்கம் பெற்றுள்ளன. ஆகவே “நீ காணும் உலகம் நிலையற்றது; இவ்வுலகில் நிலைக்க விரும்பினால் நீ ஆற்ற வேண்டிய அருஞ் செயல்கள் இவை” என்று னவவும், ‘செருக்கித் தருக்கித் திரிவது எத்துணை நாட்களுக்கு ஓடும்’ என்று இடித்துரைத்து நல்வழியில் திருப்பவும் ‘நிலையாமை’ உரைகள் எழுந்தன, என்பது தெளிவாகும்; இவ்வாறன்றிக் கன்றிக் கனன்று கலங்கிக் கண்ணீர் வடித்தற்காக நிலையாமை கூறப்பெற்றது இல்லை என்பதும் தெளிவாகும். நிற்க.

“குடை நிழல் இருந்து குஞ்சரம் ஊர்ந்தோர்
நடை மெலிந்து ஒருர் நண்ணினும் நண்ணுவர்”

என்றும்,

“குன்றத் தனையிரு நிதியைப் படைத்தோர்
அன்றைப் பகலே அழியினும் அழிவர்”

என்றும், அதிவீரராம பாண்டியன் என்னும் அரசர் பெருமான் செல்வம் நிலையாமை சூறித்துச் செவ்வனம்

செப்பியுள்ளார். அவர் உரைத்த செல்வ நிலை யாமைக்கு ஆட்பட்ட இரண்டு செல்வியர்களைப் பற்றி இப் பகுதியில் காண்போம்.

பிரிவின் அருமை :

வள்ளல் பாரி மாய்ந்தான் ; அவன் மக்களாம் இரட்டைச் செல்வியரையும் காப்பதற்கென்றே உயிர்தாங்கினார் கபிலர் பெருமான். மாற்றார் கைப்பட்ட பறம்பு மலையை நீத்துச் செல்வியர்க ளுடன் வெளியேறத் தொடங்குகின்றார். நீங்காப் பரிவு காட்டிய அம்மலையை விடுத்துப் பிரிவதற்கு அப்பெருமகனாலும், செல்வியர்களாலும் இயல் வில்லை. பெரிதும் வருந்தினர்.

பிரியப் பிரிவு :

பறம்புமலை காட்டிய கனிவுதான் எத்தகையது? அது தந்த கனிவகைதாம் எத்துணை? அதன் கண் இருந்த அருளாளன் கொண்டிருந்த பேரன்புதான் எத்தகையது? அந்த வள்ளலோடு கண்டு மகிழ்ந்த காட்சிகள் தாம் எத்துணை? அடுத்து வந்தவரை அகன்றோட வைக்கும் 'கரும் பாலை' அல்லவே பறம்பு! 'கரும்பு ஆலை' அன்றோ அது!

கபிலர், மலையைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டே நடக்கிறார் ; நின்று நின்று பார்க்கிறார் ; கண்ணீர் வழிகிறது ; அதனைத் துடைத்துக் கொண்டும், என்னென்னவோ எண்ணிக் கொண்டும் நடக்கிறார் ; நைந்து புலம்புகிறார் ; பொங்கிவரும் கண்ணீரையும் துடைத்துக் கொள்கிறார். மெய்யுணர்வும், மூதறிவும்

மிக்க கவிக்கோன் கபிலர் நிலைமையே இஃதெனின் இளைய செல்வியர் நிலைமை யாதாகும்?

பறம்பு மலையை விட்டுப் பிரிந்தறியாத அப் பிஞ்சிளஞ் செல்வியர், மென்பஞ்சும் உருத்தும் மெல்லிய இயலினர், இன்பாலையும் நயத்தக்க வகைகளால் உண்பிக்கப் பெற்ற மெல்லியர், உற்ற தந்தையை இழந்து, உதவிய சுற்றங்களை விடுத்து, உடன்தோழியரைத் துறந்து, ஒன்றி வாழ்ந்த குன்றினை நீங்கிக் 'கரடுமுரடான' வழியில் இங்கே என்று குறிப்பிடமுடியாத எங்கோ ஓர் இடத்திற்குப் போகிறார்கள் என்றால் அவர்கள் துயரை அவர்களே அறிவர்; உடன் இருந்த புலவர் பெருமானும் அறிவர். அந்தோ! கொடிது! மிகக் கொடிது! அவர்கள் நிலைமை.

நோகோ யானே :

இத்தகைய பிரியாப் பிரிவு நிலைமையிலே அத் தமிழ்மகளிர் அன்று தோன்றிய முழுநில வினைப் பார்த்துச் "சென்ற திங்களில் தோன்றிய முழுநிலவில் எங்கள் தந்தை இருந்தார்; எங்கள் குன்றும் எங்களுக்கு உரியதாக இருந்தது; இன்று வந்த இம் முழுநிலவிலே எங்கள் தந்தையை இழந்தோம்; எங்கள் மலையையும் பகைவர் கொண்டார்" என்று ஒரு பாவினைப் பாடுகின்றனர். கபிலர் நிலைமை எத்தகையதாக இருக்கும்? அந்தோ! செந்தண்மை மிக்க அந்த அந்தண்மைப் பெருமகன் அழுதே விடுகின்றார். "நோகோ யானே; தேய்கமா காலே" - ('ஐயோ! நோகின்றேன் யான்; என்

வாழ்வு ஒழியட்டும்') என்று நெக்குருகி
நெட்டுயிர்ப்புக் கொள்கிறார்.

உமணர் வண்டி :

இத்துயர வடுச்சிறிதும் மாறவில்லை; அதற்குள்
சிறிதும் பெரிதுமான கூட்டுவண்டிகள் வரிசையாக
அவ்வழியில் வருகின்றன. அவை உப்பு வண்டிகள்.
“கடல் உப்பு அள்ளிக் கல்நாடு” கொண்டு
சென்று, “நெல்லும் உப்பும் நேரே ஊரீர்!
கொள்ளீரோ?” என்று விற்கும் வாணிகத்திற்காக
வரும் வண்டிகள்; அவ்வண்டிக் குரியவர் உமணர் -
உப்பளவர் - எனப்படுவர்.

குப்பை மேடு :

வண்டிகள் தொலைவில் வருவதைக் கண்ட
இளமகளிர் தம் கவலையை மறந்து அவற்றை
நோக்கினர். நிரம்பவண்டிகள் வந்தன ஆதலால்,
'ஒன்று, இரண்டு' என்று எண்ணிக்கை இடத்
தொடங்கி விட்டனர். களிறு கண்டு அழுத
அழுகையை மறந்த காரியின் மைந்தர்களைக்
கொலைக் களத்தில் கண்டோம். இங்கே உப்பு
வண்டிகளை எண்ணுதலால் உள்ளக் கவலையை
ஒழிக்கும் பாரியின் பாவையரைக் காண்கிறோம்.
எங்கே? ஒரு குப்பைமேட்டில்! என்னே வாழ்வின்
நிலைமை!

இருவகை எண்ணம் :

வண்டிப் பாதை ஒன்று; ஒற்றையடித்
தடங்கள் சில; எல்லாவற்றிலும் அடிக்கடி போக்கு
வரவு இல்லை; ஆகவே, புல் மூடிக் கிடக்கின்றன.

அப்பாதை ஒன்றில் நிற்கிறார்கள் கபிலரும், பாரி மகளிரும்; அவர்கள் நிற்கும் இடத்தின் அருகே முள்வேலி ஒன்று உள்ளது. அவ்வேலி ஒரு வீட்டின் கொல்லைப் புறமாக இருந்தது: வீடு மிகவும் சிறியது; கூரைவீடு. அதன் முற்றமெல்லாம் ஒரே பஞ்சு! வெயிலிலே காய்ந்து வெடித்துக் காற்றிலே அடித்துவரும் அல்லவா இலவு முதலியவற்றின் நெற்றில் இருக்கும் பஞ்சுகள்? அவையே பரவிக் கிடக்கின்றன; வீட்டுச் சுவரை ஒட்டியே குப்பை இருக்கிறது. அதன் ஒரு பகுதியில் சுவரைக் கொடி படர்ந்து, கூரையில் ஏறிச் சுற்றிக் கிடக்கிறது; பூவும் பிஞ்சுமாக அச்சுவரைக் கொடி விளங்குகிறது. இத்தகைய குழலில் தான் உப்பு வண்டியைக் கண்டு எண்ணிக்கை இடுகின்றனர் பாரிமகளிர். அப்பொழுது கபிலரும் எண்ணினார்; வண்டிகளையா எண்ணினார்? கபிலரின் நிலைமை மிக இரங்கத்தக்கது!

கபிலர் கலக்கம்:

குப்பை மேட்டில் நிற்கும் இம்மகளிர் சில நாட்களுக்கு முன் எந்நிலைமையில் இருந்தனர்? உப்பு வண்டியின் சக்கரங்கள் போலவே, காலச் சக்கரம் சுழன்ற நிலைமையைக் கலக்கத்துடன் எண்ணினார் கபிலர்.

“இலையே இல்லை; ஒரே பூக்காடு; முகில் தவழும் மலைமுகடு; கருமுகிலைக் கண்டு காலை எடுத்துத் தோகை விரித்து ஆடும் மயில்; அதற்கு அருகே மரம் விட்டு மரம் தாவும் குரங்கு; அதன் பெட்டை குட்டிக் கூட்டங்கள்; அக் குரங்குகளும் வெறுக்கத்

தக்க அளவில் இப்பருவம் என்று இல்லாமல் எப்பருவமும் பூத்துக் காய்த்துக் கனிகுலுங்கும் சோலைகள்; புதுப்புது வருவாய்களை வாரி வழங்கும் மரஞ் செடி கொடிகள்; பயிர் வகைகள்; காணற்கரிய கவின்மிகு காட்சிகள்; தண்ணிய நீருற்றுக்கள்; தேனடைகள்; இவ்வளவும் நிரம்பிய பறம்பு மலையிலே இருந்த இளமகளிர் இவர். இப்பொழுது ஈத்திலை நிரம்பிக்கிடக்கும் குப்பைமேல் நிற்கின்றனர்; அதை நானும் உடன் இருந்து காணுகின்றேன்; என் நிலைமை இருந்தவாறு என்னே!" என்று கபிலர் ஏங்கினார். மேலும் எண்ணம் தடையின்றி நீண்டது.

அன்றும்! இன்றும்!:

“உயர் வள்ளலாம் பாரியால் உலகம் வாழ்கிறது என்னும் அருமையை அறியாத வேந்தர்கள், படை கொண்டு பறம்பின் இடைமலை கடந்து ஏறிவந்த துண்டு. அவ்வேளைகளில், அச்சம் என்பதை அறவே அறியாத இம்மகளிர் முகில் தவழும் முகட்டில் அமைந்த மாடங்களில் நின்று கொண்டைகள் அசைய வரும் குதிரைகளை ஒன்று இரண்டு என்று வேடிக்கையாக எண்ணிப் பார்த்துண்டு. அவர்கள் தாம் இப்பொழுது உப்பு வண்டிகளைக் குப்பை மேட்டில் இருந்து எண்ணுகின்றனர் என்று கசிந்து அழுதார். நம்மையே நைந்து விடச் செய்யும் இக் காட்சியைக் கண்ணாரக் கண்டார் கபிலர்; ஆகவே அவர் உள்ளம் வெடித்துவிடும் போல் இருந்தது. ஆனால் அருந்தமிழ் நங்கை அங்கே ஒரு புன்முறுவல் பூத்தாள். அவள் புன்முறுவலாம் தண்பனிநீர்க் கூட்டில் கலந்த செஞ்சாந்துக் கலவைப் பூச்சால்

உள்ளம் வெடிப்பதற்குப் பதில் உணர்ச்சி மிக்க கவிதை ஒன்று வெளிவந்தது.

“ திரீர்ப் பெருங்குண்டு சுனைப்பூத்த குவளைக்
கூம்பவிழ் முழுநெறி புரள்வரும்
ஏந்தெழில் மழைக்கண் இன்னகை மகளிர்
புல்மூசு கவலைய முள்மிடை வேலிப்

5. பஞ்சி முன்றில் சிற்றில் ஆங்கண்

பீரை நாறிய சுரையிவர் மருங்கின
ஈத்திலைக் குப்பை ஏறி உமணர்
உப்பொய் ஒழுகை எண்ணுப மாதோ
நோகோ யானே தேய்கமா காலே

10. பயில்பூஞ் சோலை மயில்எழுந் தாலவும்

பயில்இருஞ் சிலம்பில் கலைபாய்ந் துகளவும்
கலையும் கொள்ளா வாகப் பலவும்
காலம் அன்றியும் மரம்பயம் பகரும்
யாணர் அருஅ வியன்மலை அற்றே

15. அண்ணல் நெடுவரை ஏறித் தந்தை

பெரிய நறவில் கூர்வேல் பாரிய
தருமை அறியார் போரெதிர்த்து வந்த
வலம்படு தானே வேந்தர்
பொலம்படைக் கவிமா எண்ணு வோரே.”

குறிஞ்சிக் கபிலர் :

கபிலர் பாடியனவற்றுள் கைக்கெட்டியுள்ள அகத்திணைப் பாடல்கள் 197. அவற்றுள் குறிஞ்சித் திணை பற்றியவையாக உள்ளவை 191 பாடல்கள். இதனால் குறிஞ்சிக் கபிலர் என்று சிறப்புப் பெயர் பெற்ற அவர் ‘குப்பை’ யையும் பாடியுள்ளார். அதையும் குன்றத்தின் ஒருபகுதியில் வைத்துப்

பொருத்திப் பாடியுள்ளார். குப்பை பெற்ற பேறே பேறு என அதனைப் போற்றவேண்டும்.

குப்பையில் குண்டுமணி :

ஆன்ற அறிவும், அமைந்த பண்பும் உடைய ஒருவர் எவராலும் அறிந்து போற்றப் பெறாமல் இருந்தால் அவரைக் 'குப்பையில் கிடக்கும் குண்டு மணி' (குண்டு - உருண்டை) என்று கூறுவது உலகியல் வழக்கு. ஆனால், குப்பையில் கிடைத்த குண்டு மணியாகக் கபிலர் பாடிய இப்பாடல் இருக்கிறது என்று நாம் உறுதியாகக் கொள்ளலாம்.

குப்பைக் கோழி :

குப்பைக் கோழியார் என்றொரு புலவர் சங்க காலத்தில் வாழ்ந்தார். அவர் குப்பைக் கோழியைத் தம் பாடலகத்துக் குறித்தமை கொண்டு அப்பெயர் பெற்றார். "குப்பையிலே சண்டையிடும் கோழிகள் விலக்குவார் இன்றிப் போரிட்டுத் துன்புறும்; அவ்வண்ணமே யானும் விலக்குவார் இன்றித் துன்புறுகிறேன்" என்று ஒரு தலைவி கூறுவதாகப் புலவர் பாடினார். கபிலரின் உள்ளப் போராட்டமும் குப்பைக் கோழியின் போராட்டம் போலவே இருந்தது. அப்பொழுது தமிழ்த்தாய் தன் தகவு வாய்ந்த கவிச் செல்வன்மேல் கண்ணோட்டம் செலுத்திக் காத்தாள்.

இருந்தமிழ் :

"இருந்தமிழே உன்னால் இருந்தேன்; வானோர் விருந்தமிழ்தம் என்றாலும் வேண்டேன்" என்று ஒரு

புலவர் உணர்ந்து பாடினார். இருந்தமிழால் அவர் உயிரோடு இருந்தது உண்மை. அந்த இருந்தமிழே கபிலர் உயிரோடு இருக்க உதவியதும் உண்மை! “அத்தமிழ் வாழ்க! அவர் புகழும் வாழ்க!” என்று வாழ்த்துவோம்.

12. ஆற்றங் கரை

வளமும் வாழ்வும் :

“ உழவர் ஓதை மதகோதை
உடைநீர் ஓதை தண்பதங் கொள்
விழவர் ஓதை சிறந்தார்ப்ப
நடந்தாய் வாழி காவேரி!” (சிலம்பு. 7: 4.)

என்று வாழ்த்தினார் இளங்கோவடிகள். அதே
ஆற்றின் வளத்தை,

“ வான்பொய்ப்பினும் தான்பொய்யா
மலைத்தலைய கடற்காவிரி”

என்றும்,

“ புனல்பரந்து பொன்கொழிக்கும்
விளைவரு வியன்கழனி”

உடையது என்றும், இத்தகைய பெருவளம்
மல்குதலால்,

“ சோறுவாக்கிய கொழுங்கஞ்சி
ஆறுபோலப் பரந்தொழுகி”ச்

செல்லும் என்றும் கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார்
என்னும் புலவர் தாம் இயற்றிய பட்டினப்பாலையில்
பகர்கிறார்.

ஆற்றுப் படலம் :

ஆறு பற்பல புலவர்களுக்கும் பற்பல காட்சிகளை
வழங்கியுள்ளன. கவி மன்னர் மன்னன் கம்பனுக்கு

ஆறு வழங்கிய காட்சி ஒரு படலமாகவே உரு வெடுத்தது! எங்கு? இராமகாதையின் முதற்பாடலில் இருந்தே! ஆற்றுப் படலம் பாடிய பின்னரே நாட்டுப் படலமும், நகரப் படலமும், அரசியற் படலமும் பாடுகிறான் கம்பன். அவன் நூலின் அமைப்பு முறையிலேயே ஆற்றங்கரையே நாகரிகத்தின் பிறப்பிடம் என்பதை அறியவைத்து விடுகின்றான். 'நீரின்று அமையாது உலகு' என்பதை அறியாதவனா அவன்?

கம்பன் காட்சி:

கர்பன் ஆற்றங்கரையில் இருந்து கண்ட காட்சிகள் பல. அவற்றுள் ஒன்று:

“ஆறு முல்லை நிலத்தைக் குறிஞ்சி நிலம் ஆக்குகிறது; மருத நிலத்தை முல்லை நிலம் ஆக்குகிறது; பயன்மிகத் தாராத நெய்தல் நிலத்தை வளமிக்க மருத நிலம் ஆக்குகிறது; ஓரிடத்துப் பொருளை மற்றோர் இடத்தில் கூட்டுகிறது; மாற்றுகிறது; இச் செயல்களால், வெவ்வேறு வகைப் பிறப்புக்களில் உயிரைக் கூட்டுகின்ற வினையைப் போல் ஆறு அமைந்துள்ளது. (ஆற்று: 17)

மற்றொன்று:

“ஆறு மலையில் பிறந்தது; கடலை அடையப் போகிறது. இதற்கு இடையே இவ்வாற்று நீருக்கு எத்தனை பெயர்கள்? ஏரி, குளம், கால்வாய், வாய்க்கால், கிணறு, ஊற்று இன்னும் இன்னும்....! நீர் ஒன்று; பெயர்கள் மட்டும் பல! இறைவன் ஒருவன் - அவன் பெயர்கள் மட்டுமே பல! எவ்வெச் சமயத்தார் என்னென்ன பெயரிட்டு வேண்டுமானா

லும் கூறட்டும் - இறைவன் ஒருவனே தான்! இதனை இந்த நீர் தெளிவாக்கும்” (ஆற்று: 19)

இன்னொன்று :

“சோலை, காடு, பொய்கை, மணல்வெளி, வயல்- இவ்வாறு எங்கேங்கோ நுழைந்து வந்துள்ளது இந்த ஆறு. இதன் ஓட்டம் எவ்வாறு உள்ளது? உடம்பில் உயிர் உலாவி வருவது போல் ஆற்றின் ஓட்டமும் அமைந்துள்ளது. (ஆற்று: 20)

பெரியவர் உரை :

கம்பன் கண்ட ஆற்றங் கரைக் காட்சிகளுள் முன்றினைக் கண்டோம். இதோ ஒரு மெய்யறிவுச் செல்வர் ஆற்றை உற்று நோக்கி உரைக்கிறார். அவர் உரையை நாமும் கேட்போம் :

“செறிந்து கூடிய கருமேகத்தின் இடையே மின் வெட்டு உண்டாயது; தண்ணிய நீர்த் துளிகள் அளவிறந்து கவிந்தன ; அவை கூடிச் சேர்ந்து பெரு வெள்ளமாகக் கிளம்பின. தங்கு - தடை - உண்டா? கல்லை மோதிக் கடுகி வருகின்றது; கற்களை உருட்டிக் கொண்டும் வருகின்றது. விரைந்த ஓட்டத்தால் பேரொலியும் உண்டாகின்றது. இந் நீர்ப் பெருக்கை அறிந்ததால் தான் இதற்குப் பேர் யாறு’ என்று பெயரிட்டனர் போலும்.

கீழும் மேலும் :

“நீர் உருட்டி வந்த கற்களில், அடியில் தங்க விட்டவையும் உண்டு. இன்னும் உருட்டிக் கொண்டு செல்லும் கற்களும் உண்டு. கீழ் உருளுதல் இருக்க,

மேலே மிதப்பவையும் உண்டே! இம்மிதவைகளுக்கு
என அமைந்த ஒரு கருத்து உண்டா? ஒரு வழி
உண்டா? நீரின் வழி எப்படியோ அப்படியே
மிதப்பும் செல்கிறது. அவ்வளவுதான் அதன் ஓட்ட
நிலை. விரைந்து செல்ல வேண்டுமா? மெதுவாகச்
செல்லவேண்டுமா? நின்று விட வேண்டுமா? எந்த
ஒன்றுக்கும் நீர் பொறுப்பே அன்றி மிதவைக்குப்
பொறுப்பு இல்லை.

மிதப்பும் உயிரும் :

“இப்பொழுது ஓர் எண்ணம் அரும்புகிறது.
‘இம் மிதவையின் செலவு, உயிர் இன்மையாலும்,
உயிரின் விளைவாம் அறிவும், உணர்வும் இன்மை
யாலும் ஏற்பட்டது’ என்பது அது. ஆனால் உண்மை
அவ்வாறு இல்லை. உயரிய சான்றோர்களும் இம்
மிதவை போலவே வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதை அவர்
கள் கண்ட நூல்களும், கொண்ட வாழ்வு நிலைகளும்
காட்டுகின்றனவே.

“நீரின் வழியே செல்லும் மிதப்புப் போல்
உயிரும் அதன் ஊழின் வழியே செல்லும்’ என்பதே
உயரிய சான்றோர்கள் கண்ட காட்சி. இத்தகைய
தெளிவு எல்லோருக்கும் ஏற்படுமா? மெய்யுணர்வு
உடையவர்க்கே உண்டாகும். ஆகவே மெய்யுணர்
வாளர் நூல்களையும், வரலாறுகளையும் வாழ்வுக்கு
வழிகாட்டிகளாகக் கொள்ளுதல் வேண்டும். அவ்
வாறு கொண்டால் உண்டாகும் நலங்கள் பலப்பல.”

இவ்வாறு உரைத்தார் ஆற்றங்கரைப் பெரியவர்.
அப்பொழுது மின் வெட்டுப் போல் மேலும் ஒரு
கருத்து ஒளிவிட்டது.

பெரியர் சிறியர் :

‘இவர் மெய்யுணர்வாளர் : ஆகவே பெரியர் என்று ஒருவரை வியப்பதற்கு இல்லை. ஏனெனில் அஃது அவரது ஊழ். இன்னொருவர் அவ்வளவுக்கு அறிவு, தெளிவு, ஆய்வு இல்லாதவர். ஆகவே ‘இவர் சிறியர்’ என்று இகழ்வதற்கும் இல்லை. ‘அவர் பெரியர்’ ஆவதற்கு எப்படி ஊழ் காரணமோ, அவ்வாறே ‘இவர் சிறியர்’ ஆவதற்கும் ஊழே காரணம். இத்தகைய உணர்வு ஏற்படும்போது பெரியோரை வியக்கவும், சிறியோரை இகழவும் முறை உண்டா? இல்லை! என்று முடிவு செய்தார். அவர் முடிவு ஒரு பாவின் சில அடிகளாக அமைந்தன. அவை,

“மின்னொடு

வானம் தண்துளி தலைஇ ஆனது
கல்பொரு திரங்கும் மல்லல் பேர்யாற்று
நீர்வழிப் படுஉம் புண்போல் ஆருயிர்
முறைவழிப் படுஉம் என்பது திறவோர்
காட்சியில் தெளிந்தனம் ஆகலின் மாட்சியில்
பெரியோரை வியத்தலும் இலமே
சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும் இலமே.”

மேலும் அவர் சிந்தனை வேலை செய்யத் தொடங்கியது. ஆறு பெருக்கெடுத்து ஓடுவது போல் எண்ணமும் பெருக் கெடுத்தது.

ஊரும் உறவும் :

“உயிர்களெல்லாம் ஊழின் வட்டத்தில் சுழல் கின்றன என்னும் தெளிவு ஏற்படும்போது உயிர்களிலே ஏற்றத் தாழ்வு கருத என்ன இருக்கிறது?

‘இவர் உறவினர்’; ‘அவர் அயலார்’ என்பது என்ன முறை கொண்டது? ‘இவர் நண்பர்’ ‘அவர் பகைவர்’ என்று பிரிப்பதற்குத் தான் என்ன நியதி இருக்கிறது? ‘இது என் ஊர்’; ‘அது அவர் ஊர்’ என்று எண்ணுவது எவ்வாறு அறம் ஆகும்? நாம் இருக்கும் ஊரெல்லாம், எண்ணும் ஊரெல்லாம் நம் ஊரே! நாம் கண்டு அறிபவர், கேட்டு அறிபவர் அனைவரும் உறவினரே!

‘எல்லா ஊர்களும் நம் ஊர்; எல்லா மக்களும் நம் உறவினர்’ என்னும் உயர்ந்த எண்ணம் உண்மையாக உண்டாகி விடும் பொழுது தீமை செய்பவர் யார்? நன்மை செய்பவர் யார்? எவரும் இலர்!

நன்றும் தீதும்:

தீமை நமக்கு உண்டானால் அது நமக்கு நாமே செய்து கொண்டதாகத் தான் இருக்க வேண்டும்; நன்மை உண்டானால் அதுவும் நமக்கு நாமே செய்து கொண்டதாகத் தான் இருக்கவேண்டும். நாம் எந்தப் படியால் பிறருக்கு அளந்து கொடுக்கிறோமோ அந்தப் படியால்தான் நாம் அளந்து கொடுக்கப் பெறுகிறோம். நமக்குப் பிறர் என்ன செய்கிறார்? நாம் பிறருக்கு என்ன செய்தோமோ அதையே அவர் திருப்பி நமக்குச் செய்கிறார். விதை ஒன்றும் முளை ஒன்றுமாக இருக்குமா?

நமக்குத் தீமை செய்பவர்க்கு, நாம் முன்னர் நன்மை செய்தோம் எனக் கருதிக்கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் அவர்கள் நாம் செய்ததைத் தமக்கு நன்மை என்று கருதினார்களா? தீமை என்று கருதினார்களா?

அவர்கள் கருதியதைப் பொறுத்தல்லவா பதில் செய்கிறார்கள்! ஒருவேளை அவர்கள் நன்மை என்று கருதிச் செய்வதே நமக்குத் தீமையாகத் தோன்றினாலும் தோன்றக் கூடுமே! இதனால் அன்றோ 'நன்றுற்றலுள்ளும் தவறுண்டு' என்றார் செந்நாப் போதார்.

பாட்டின் பயன் :

தீமை நன்மைகளைப் பற்றிய இத்தெளிவு உண்டாகி விட்டால் நன்மைக்காக மகிழ்வதும், தீமைக்காக வருந்துவதும் ஏற்படா. பருவம் அறிந்து விதை தெளித்துப் பாத்தி கட்டி நீர்விட்டுக் களை பறித்துக் காவல் செய்தவன் பயன் கண்டபோது மகிழ என்ன இருக்கிறது? பட்ட பாட்டின் பயனை அடைகிறான்; அவ்வளவே. உழும் காலத்தில் ஊர்வழி போனவன், அறுக்கும் காலத்தில் ஆய பயன் இல்லையே என்றால் அவனும் அவன் செய்த வினையின் பயனை அடைகிறான்; அவ்வளவே. இவ்வாறு பெரியவர் எண்ணினார். அருமை அருமையான மணி மொழிகளாக வெளிவந்தன.

“ யாதும் ஊரே ; யாவரும் கேளிர் ;

தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா ;

நோதலும் தணிதலும் அவற்றோர் அன்ன ;”

பொதுச் சொத்து :

நோவும், நோவின்மையும் தாமே வருவன என்றால், நோவில் எல்லாம் தலையாய நோவு என மக்களால் கருதப் பெறும் சாவு எத்தகையது? என்று

கருதத் தொடங்கினார். அக்கருத்தும் பெருகி வளர்ந்தது.

சாவு என்பது ஒருவருக்கு ஏற்பட்டதா? ஓர் உயிருக்கு மட்டும் ஏற்பட்டதா? ஒரு நாட்டளவில் கட்டுண்டதா? ஒரு கால அளவில் அமைவதா? இல்லவே இல்லை. உலகந் தோன்றிய நாள்முதல் எல்லா உயிர்களுக்கும் சாவு இயல்பாக வந்து கொண்டிருக்கும் ஒன்றே; புதிதாக இன்று வருவது அன்று! கணித வல்லுநராலும் கணிக்க முடியா அளவில் கணக்கிறந்து செல்லும் எண்ணிக்கையிலும், பழமையிலும் தினைத்தது சாவு! உயிர்களின் பொதுச் சொத்து அது.

பிறப்பும் இறப்பும் :

தோற்றம் எங்கே உளதோ அங்கே ஒடுக்கமும் உளது; பிறப்பு எதற்கு உண்டோ அதற்கு இறப்பும் உண்டு; ஒன்றைவிட்டு ஒன்று டிரியாச் செறிவுடைய இரட்டைகளே இவை. பழமைக்கும் பழைமையான இவற்றைப் புதுமையானவை என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்? அல்லது புதியது என்று கொண்டு எவராலாவது மாற்றியமைக்கவாவது முடியுமா? முடியா ஒன்றை - நடந்தே தீரும் ஒன்றை - வியப்பானதாகவோ வேதனை யான தாகவோ எண்ணுவதால் ஆகும் பயன்தான் என்ன?

உறக்கம் விழிப்பு :

உயிர்கட்கு விழிப்பு உண்டாகிறது; உறக்கமும் வருகிறது. அயர்வானால் உறக்கம், அயர்ச்சி போனால் விழிப்பு; உறக்கம் போன்றதே இறப்பும்; ஆகவே

மெய்யுணர்வு உடையார் இறப்புப் பற்றிக் கவலையடைய இடமே இல்லை. செடியில் இருந்து அலர்ந்த பூ உதிர்வதுபோல், அவர்கள் தம் உடலில் இருந்து உயிரை உகுப்பர்.

இந்த இறப்புக்காவது எல்லை உண்டா? நன்கு பழுத்த இலை தான் காற்றில் உதிர்கிறது என்பது இல்லையே; பழுத்த இலையுடன் தளிரும் - ஏன்-இளந்தளிரும் உதிர்ந்து வீழ்வது உண்டே. காற்றில் இலைகள் உதிர்வது போலவே ஊழால் உயிர்கள் உடலில் இருந்து பிரிகின்றன. இந் நிலைமையை அறிந்து “காற்றைப் போல விடுதலை; கட்டில்லாத விடுதலை” என்று களிப்படைய வேண்டுமே அன்றிக் கவலை அடைதல் அறியாமை என்று ஒரு முடிவுக்கு வந்தார் பெரியவர்.

பாலை சோலை :

சாவு பற்றி முடிவு செய்த அவர்முன் வாழ்வு தலை நீட்டியது. அதனை எண்ணிப் பாராமல் விடலாமா?

வாழ்வைப் ‘பாலை’ என்பாரும் உளர்; ‘சோலை’ என்பாரும் உளர்; எந்த முடிவை நாம் கொள்வது?

‘வாழ்வு சோலையே’ என்றால் அவ்வாழ்வை வெறுப்பார் எவரும் இருக்க இயலாது. ‘வாழ்வு பாலையே’ என்றால் அவ்வாழ்வை விரும்புவார் எவரும் இருக்க இயலாது. வாழ்வை வெறுப்பாரும் உளர்; வாழ்வை விரும்புவாரும் உளர். ஆகவே வாழ்வு பாலையும் அன்று, சோலையும் அன்று என்று முடிவு செய்யலாம்.

நிறக் கண்ணாடி :

நினைப்பார் நினைப்புப் போல் உள்ளது வாழ்வு. பாலையாக நினைப்பார்க்குப் பாலை; சோலையாக நினைப்பார்க்குச் சோலை; எந்த நிறக் கண்ணாடியைப் போட்டுக்கொண்டு பார்க்கிறோமா, அந்த நிறமாகவே கதிரோனும் காட்சி வழங்குகிறானே! இது கதிரோன் காட்டும் நிறமாற்றமா? காண்பவன் கண்ணாடி தந்த காட்சி மாற்றமா?

‘மனம் போல வாழ்வு’, ‘எண்ணமே வாழ்வு’ என்பன பொருள் பொதிந்த பொன் மொழிகள். வாழ்வின் நிலைக்களத்தை முற்ற முடிய ஆராய்ந்த பெருமக்கள் வாயில் இருந்து கிளைத்தவை அவை. ஆகவே, விருப்பு மிகுதியால் வாழ்வு இனிமையானது என்று மகிழ்வதும், வெறுப்பு மிகுதியால் வாழ்வு இன்னாதது என்று மறுசுவதும் தகவுடையன ஆகா; ‘இன்ப துன்பமற்ற இயற்கை ஓட்டமே வாழ்வு’ இவ்வாறு எண்ணித் தம் எண்ணத்திற்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைத்தார். அவர் எண்ணம் சில செஞ் சொற்களாக வெளிவந்தன :

“ சாதலும் புதுவ(து) அன்றே; வாழ்தல்
இனிதென மகிழ்ந்தன்றும் இலமே; முனிவில்
இன்ன(து) என்றலும் இலமே”

கணியன் பூங்குன்றன் :

ஆற்றங்கரையில் இருந்து ஆய்வுரை நிகழ்த்திய பெரியவர் பெயர் என்ன? இதற்குள் பெரும்பாலோர் அறிந்திருத்தல் கூடும். அவர் பெயர் பூங்குன்றன் என்பது. நாளும் கோளும் நன்கனம் கணித்தறியக்

கூடிய வல்லுநர் அவர். அத்தகையவர்களைச் சங்க காலத்தில் 'கணியர்' என்று அழைத்தனர். அவ் வழக்குப் படியே பூங்குன்றன், 'கணியன் பூங்குன்றன்' என்னும் பெயருடன் விளங்கினார்.

உலகம் உய்ய :

ஆற்றங்கரை எத்துணையோ நாடு நகரங்களைப் படைத்தது; நாகரிக வாழ்வினை நல்கியது; செல்வச் செழிப்பையும், கலைப்பேற்றையும் உதவியது; உயிர்களின் இனிய வாழ்வுக்கு உறுதுணையாக அமைந்தது; அந்த ஆற்றங்கரையே 'உலகம் உய்வதற்கு ஏற்ற உயர் மருந்து' என்று சொல்லத்தக்க ஒரு பாடலைப் பூங்குன்றன் வழியாக வழங்கியது. உலகம் அப் பாடல் முழுமையையும் ஏற்றாலும் ஏற்கட்டும்; ஏற்காமல் ஒழிந்தாலும் ஒழியட்டும்; யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்" என்னும் முதல் அடியையாவது அப் படியே ஏற்றுக் கொண்டால் அல்லாமல் அதற்கு உய்வு இல்லை.

அருந்தமிழ் அமிழ்து :

கண்டம் விட்டுக் கண்டம் பாயும் குண்டு வகைகளும், வலவன் இன்றியே இயங்கி, வைத்த குறிதப்பாது தாக்கும் வானூர்தி வகைகளும் பேய் முழக்கம் செய்யும் 'நாகரிகப் போலி' நாளிலே, 'உலகம் ஒரு குடி' என்னும் உணர்வு உண்டாகாமல் உய்ய வழி உண்டா? உலகத்தின் அழிபாட்டை நீக்க ஈராயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரே தமிழகத்து ஆற்றங்கரை தந்த 'அரிய அமுதம்' 'யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்'

என்பது. அவ்வமுதை அருந்தி உலகம் இன்புற்று
வாழுமாக !

கணியன் பூங்குன்றன் பாட்டு

யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிர் ;
தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா ;
நோதலும் தணிதலும் அவற்றோர் அன்ன ;
சாதலும் புதுவ(து) அன்றே; வாழ்தல்

5. இனிதென மகிழ்ந்தன்றும் இலமே; முனிவின்

இன்ன(து) என்றலும் இலமே; மின்னொடு

வானம் தண்துளி தலைஇ ஆனது

கல்பொரு(து) இரங்கும் மல்லல் பேர்யாற்று

நீர்வழிப் படுஉம் புண்போல் ஆருயிர்

10. முறைவழிப் படுஉம் என்பது திறவோர்

காட்சியில் தெளிந்தனம் ஆகலின் மாட்சியில்

பெரியோரை வியத்தலும் இலமே

சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும் இலமே.

(புறம்: 192.)

கட்டுரைப் பயிற்சி

(குறிப்பு: விடைகள் கட்டுரை வடிவில் முகப்பு, உடல், முடிவு இவற்றைப் பெற்றிருத்தல் வேண்டும்)

1. அரசவை

1. பிசிராந்தையார் பாண்டியன் அவைக்குச் சென்றபோது ஆங்கிருந்த சூழ்சிலையை விவரிக்க.
2. அறிவுடை நம்பியின் அவையில் பிசிராந்தையார் உரைத்தவற்றைத் தொகுத்துரைக்க.

2. அரண்மனை

3. குமணன் காட்டுக்குச் செல்ல வேண்டிய நிலைமை எவ்வாறு ஏற்பட்டது?
4. புலவர் சாத்தனார் குடும்ப நிலைமை எவ்வாறிருந்தது?
5. சாத்தனார் குமணனையும் அவன் தம்பியையும் ஒற்றுமைப் படுத்தியதை உரைக்க.

3. அந்தப்புரம்

6. பேகனது கொடைத் தன்மையை விவரித்து எழுதுக.
7. கண்ணகியார்க்கு உண்டாய கவலையையும், அது நீங்கிய விதத்தையும் குறிப்பிடுக.

4. படைக்கலக் கோட்டில்

8. ஔவையாரது சிறப்பியல்புகளாக அறிந்தவை எவை?
9. ஔவையார் காஞ்சி மாநகர்க்கு எதற்காகச் சென்றார்?
10. தொண்டைமான் போரெண்ணம் எவ்வாறு ஒழிந்தது?

5. போர்க்களம்

11. கோழியூரின் வீரச் சிறப்பினை விளக்குக.
12. புல்லாற்றூர் எயிற்றியனார், போர் நீக்கிய சிறப்பை விவரிக்க.

6. கொலைக்களம்

13. காரியின் கொடைச் சிறப்பையும், வீரச் சிறப்பையும் குறித்து எழுதுக.
14. கோலூரார் காரியின் மைந்தரை எவ்வாறு காப்பாற்றினார்?

7. சிறைக்கோட்டம்

15. கழுமலத்தில் காணப்பெற்ற களக்காட்சிகளில் சில வற்றைக் கூறுக.
16. பொய்கையாரும், கணைக்கால் இரும்பொறையும் எத்தகைய அன்பு கொண்டிருந்தனர்?

8. வீடு

17. வாழ்வாங்கு வாழும் வகை யாது?
18. சித்திரனார் இவ்வாழ்க்கை எத்தகையது?
19. சித்திரனார் தம் மனைவியினிடம் உரைத்த நன்மொழிகளைக் கூறுக.

9. திண்ணை

20. பழந்தமிழ்ப் பெண்களின் வீரச் சிறப்பாக அறிந்தவை எவை?
21. பேராவைக் கிள்ளியின் பேராற்றலை விவரிக்க.
22. காவல் பெண்டின் சிறப்பு எதனால் விளங்கும்?

10. முல்லைப் பந்தல்

23. பெருஞ்சாத்தனின் நல்லியல்புகளைத் தொகுத்தெழுதுக.
24. முல்லைக் கொடியை நோக்கிக் கிரத்தனார் உரைத்தவையாவை?
25. 'முல்லையும் பூத்தியோ' என்பதில் அமைந்துள்ள நயத்தைப் புலப் படுத்துக.

11. குப்பைமேடு

26. கபிலர் பாரி மகளிருடன் பறம்பு மலையை விட்டு ஏன் பிரிந்தார்?
27. கபிலரின் புலமைச் சிறப்பாக அறிவன எவை?

12. ஆற்றங்கரை

28. கம்பன் கண்ட ஆற்றுக் காட்சிகள் சிலவற்றைக் கூறுக.
29. பூங்குன்றனார் ஆற்றில் எதைக் கண்டார்? அதைப் பற்றி என்ன எண்ணினார்?
30. உலகம் உய்தற்கு வேண்டிய பண்பாடு யாது?

(நூற் பொது வினா)

1. பழங்காலத்தில் எவ்வெவ் வீடங்கள் தமிழ் மன்றங்களாகத் திகழ்ந்தன?
2. புலவர்கள் செய்த தொண்டுகளில் சிலவற்றைக் குறிப்பிடுக.
3. புலவர்களது உயர்ந்த தன்மைகளாக அறிவனவற்றைத் தொகுத்தெழுதுக
4. அரசர்கள், புலவர்கள் சொற்களைப் போற்றி நடந்தனர் என்பதைச் சான்றுகளால் நிறுவுக.
5. தமிழ்மொழி சமுதாயத்தின் பொதுச் செல்வமாக இருந்தது என்பதை எவற்றால் அறியலாம்?

கழக வெளியீடு : கஉகூ௦

பதிப்பாளர்:

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிட்.,
1/140, பிராட்வே, சென்னை-1.

தலைமை நிலையம்:

98, கீழைத் தேர்த்தெரு, திருநெல்வேலி-6.

அப்பர் அச்சகம், சென்னை-1.